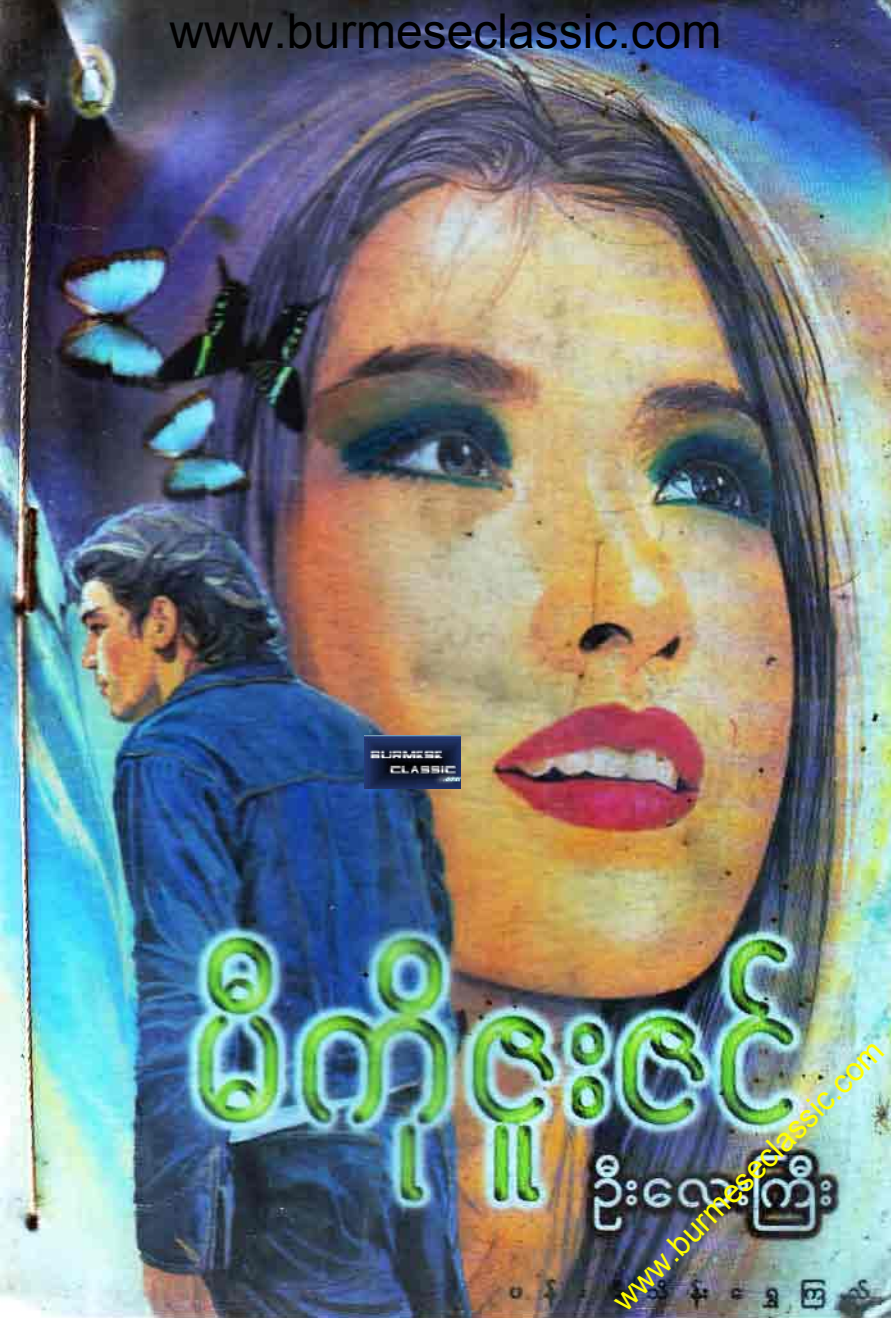

BURMESE
CLASSIC

မိကိုးငါးငါး

ဦးလေးဦး

www.burmeseclassic.com

ပိတုဗ္ဗစင်

ဦးလေးကြီး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၂၀၀၅၀၄
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၇၇၀၅၀၀

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၀၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဖေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၀၈၀၉) ချစ်မင်းလွှာစာပေ
 အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းတုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

တို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းဆန်ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချစ်အရာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဦးအရေး

ဦးအရေး

ဦးအရေး

ပြည်သူ့သမ္မတတရား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုပြုနိုင်ပါမီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးယူမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်အစောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရ်ခိုသုခဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြုနဲ့လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

BURMESE CLASSIC

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးနှင့်အခြေခံ အခြေခံအားလုံးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခတ်မှု၊ ဖိနှိပ်မှု၊ တက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ရေနံကွက်၊ စီးပွားရေးအစုစပ် ပြည်ပပြင်ပလီယာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားတည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ ထက်ဝယ်တိုင်ခွင့်ရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

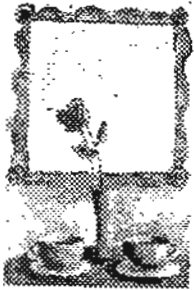
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကွင့်တစ်ညွှန်ဖြစ်မှုများရေး။
- အမျိုးချစ်၊ ဓာတ်တော်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး ထက်ဝယ်တိုင်ခွင့်ရေး။
- ချစ်ခင်တရားရှိသောစိတ်ဓာတ်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
| ရေးသားရေး |

မိကိုးရင်

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)
—

လူပျိုကြီး ဦးကျော်ကျော်မောင်ရဲ့ အကြည့်တွေ
အောက်သို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က စိုးဝင်လာရသည်။
“ဟင် ...”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...
သူ့ အခန်းဘေးကို ပြောင်းလာတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။
အကြည့်တွေက စူးစိုက်သွားရ၏။
ရင်တွေ ခုန်သွားသလိုပင်။
ဟ ...
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
ငါ ...

ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်
မလှုပ်ရှားဘူး။

ဘာဖြစ်တာလဲ။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းမောကြီးကို ချစ်သည်။

အောက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပိုးပြီး လှေကားတွေအတိုင်း
တက်သွားသည်။

သူ့အခန်းဘေးမှာ အခန်းပြောင်းရွှေ့နေခြင်းဖြစ်၏။
မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့
ရပြီး သူ့စိတ်တွေက ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားနေရသည်။

စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ရ၏။

ကျော်ကျော်မောင် ...

မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တာနဲ့ ဒီလောက်

အထိ စိတ်လှုပ်ရှားရလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဘာတစ်သက်တာလုံး လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်
လို့ မင်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ကောင်မလေး ... ဘယ်က ပြောင်းလာတာလဲ။

ရှော့ပင်နီအတိုလေးနဲ့ တီရှပ်အပျော့စားလေးကို
ဝတ်ထားသည်။

ကျောမှာ ဆံပင်အရှည်ဖြောင့်ဖြောင့်တွေက ဘယ်
ညာ ယိမ်းခါနေ၏။

ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။

ခေတ်ရှေ့ပြေးမှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှု။

သူ့မဝတ်စားပုံက ခေတ်မီပြီး ဆံပင်အရှည်ကြီး
ကျောပေါ်ချထားတာတော့ ယဉ်ကျေးနေပြန်သည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ... ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ပဲ။

“မေမေ ... ဖျို လိုက်သယ်ပေးရဦးမလား ...”

“ရပါပြီ မေပျိုဖြူရယ် ... တော်ပါပြီ ... ညည်းအနားပဲယူပါ
တော့ ...”

“အဟက် ...”

အသံတွေ ကြားနေရသည်။

ဖျိုတဲ့ ...

မေပျိုဖြူတဲ့။

ဦးကျော်ကျော်မောင်က တည်တည်စန့်စန့်နှင့်
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်။

မိဘတွေနဲ့မနေချင်လို့ တပည့်တစ်ယောက်နှင့် လာ
နေတာပါ။

“ပျိုရေ ... မမမွန်းပဲ ပစ္စည်းတွေ နေရာချမယ်နော် ... ညည်း
ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတော့ ... ”

“အင်းပါ ... ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံပဲ။

မမမွန်းတဲ့။

သူ ...

မမြင်လိုက်။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“အဟိ ... ဟိုဘက်ခန်းကို ကောင်မလေးချောချောနှစ်
ယောက် ပြောင်းလာတယ် ... ”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ... မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ”

“လူပျိုလေး ... လူပျိုဆိုတာ မိန်းမပျိုလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရအောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လေ ... ”

“မြခိုင် ... ”

“အမိန့်ရှိပါ အာစရိ ... ”

“ကိုယ့်ကို အထင်သေးအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အာစရိ ... ”

“ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် နေရမယ်လေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ငါ့အတွက်ကတော့ ... ကောင်မလေးတွေက ဘာမှ စိတ်
ဝင်စားစရာမရှိပါဘူး ... ”

သူ ... ရုံးသွားဖို့ ပြင်နေမိသည်။

မြခိုင်က ပြောတော့ ကောင်မလေးချောလေးနှစ်
ယောက်တဲ့။

စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...

လူပျိုကြီးပဲ လုပ်မယ်။

အပူအပင် သောကတွေ ဘာမှမခံစားနိုင်ပါဘူး။

“အခု ... ဘယ်လောက်လွတ်လပ်လဲ ... ”

“ဗျာ ... ”

“ဟင် ... ”

သူ ပါးစပ်က ရုတ်တရက်အသံတွေ ထွက်သွားတာပဲ
ဖြစ်သည်။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဟိုဘက်ခန်းက ... ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း
စဉ်းစားနေတာလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ လူပျိုကြီးဘဝကောင်းကြောင်း လွတ်လပ်ကြောင်း တွေးနေမိတာပါ ... ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် အာစရိ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကောင်မလေးတွေက ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားပါစေ ... ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတာလေ ... ”

“တော်စမ်းပါကွာ ... ”

မြခိုင် ...

မင်းကို သွယ်ကောင်မလေးက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ။

ငါက ပြောတယ်ဆိုထားတော့။

“ငါ ရုံးသွားတော့မယ် ... မင်းတည်တည်တန့်တန့်နေနော်၊

သူများ အထင်သေးစရာ မဖြစ်စေနဲ့ ... ”

“စိတ်ချပါ အာစရိ ... ”

“သွားပြီ ... ”

သူ ...

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ”

တစ်ဘက်ခန်းက ကောင်မလေးအပြင်ထွက်လာတာနဲ့ ဆုံမိသွားသည်။

“အဟဲ့ ... ”

ကောင်မလေးက စပ်ဖြူဖြူ ငြိုးပြသည်။

သူလည်း ရောယောင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒီအခန်းမှာ နေတာလား ... ”

“အင်း ... ”

“ကျွန်မနာမည် မေပျိုဖြူပါ ... ပျိုလို့လည်း ခေါ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ မိတ်ဆက်တာပါ ... ဒီအခန်းကလေ အခုပဲပြောင်းလာတာပါ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဒီအခန်းကပဲ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောနော် ... ”

“အကူအညီရှိလို့ ... ”

“ပြောလေ ... မင်း ဘာအကူအညီလိုလဲ ... ”

“ဟိုလေ ... ဖေဖေဆီကို ဖုန်းပြောချင်လို့ပါ ... ဦးလေးကြီး တို့ဆီမှာ ဖုန်းရှိလား ... ”

“ရှိပါတယ် ... ဒီမှာ ဟမ်းဖုန်းလေ ... ရော့ ဆက်ပါ မေပျိုဖြူ ... ”

“ကျေးဇူးပဲ ... ”

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အရမ်းရဲတင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

သူ့ကို စတင်မိတ်ဖွဲ့နေသည်။

ပြီးတော့ ...

အေးဆေးစွာ ဖုန်းဆက်နေသည်။

“ဖေဖေလေး ပျိုပါ ... အဲဒီမှာ သေတ္တာတစ်လုံးကျန်ခဲ့တယ်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာတဲ့ ... မေမေဆက်ခိုင်းလို့လေ ... ”

ကောင်မလေးက အနီးကပ်ကြည့်မှ တော်တော်ချစ်

ရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလားဟု တွေးမိသည်။

ကျော်ကျော်မောင် ...

မင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။

ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ထောင့်ကျိုးမဲ့ပုံ မပေါ်

ဘူး။

ငယ်လွန်းသည်။

ခေါ်တာက ကြည့်ပါလား ဦးလေးကြီးတဲ့။

စိတ်ပျက်သည်။

သူ့အသက်က ဒီကောင်မလေး ဦးလေးကြီးလို့ခေါ်

လောက်အောင် မကြီးသေးပါဘူး။

တကယ့်ကို အောက်သက်သက်ပဲ။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ကျေးဇူးပဲနော် ... ”

သူ့ဟမ်းဖုန်းကို ပြန်ပြီးကမ်းပေးလာသည်။

“နောက်လည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီ လိုရင်ပြောပါနော် ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“နာမည်က ... ”

“ဦးကျော်ကျော်မောင်ပါ ... ”

“မိန်းမကရော ... ဦးလေးကြီးဇနီးလေ”

“ဒေါ်မမတဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်မှသွားပြီး မိတ်ဆက်မယ်

နော် ... ကျေးဇူးပဲ ... ”

ကောင်မလေး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့

သည်။

ဦးကျော်ကျော်မောင် ဆင်းလာခဲ့၏။

ဦးလေးကြီးတဲ့ ...

သူ ...

အမြင်ကတ်ပြီး မိန်းမရှိသည်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

မြဲခိုင်နဲ့တွေ့မှာပဲ ... ။

သူ့ကလက်ဖုတ်လတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

အကြောက်အလန့် ရှိပုံမရ။

ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်း

ဆုံးဟု တွေးနေမိသည်။

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

ဖုန်းဆက်ချင်လို့လာပြီး မိတ်ဆက်တာပဲ။

လူသစ်ဆိုတော့လည်း ဘာပဲလုပ်လုပ် အခက်အခဲရှိ

နေမှာပဲ။

အင်းလေ ...

အိမ်နီးနားခြင်းတွေပဲ။

သူတို့ တိုက်ခန်းတွေမှာက တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် သိကြတာ မဟုတ်။

ကူညီရမှာပဲ။

သူ ...

တွေးနေမိသည်။

တစ်နေ့ကုန်...

မေဖျိုဖြူအကြောင်းတွေပဲ တွေးနေမိသည်။

ဦးလေးကြီးတဲ့ ...

သူ့အသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။

သုံးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတာ။

လူကောင်က ထွားကျိုင်းပြီး တည်တည်ခန့်ခန့်နေ

တော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာပဲဖြစ်သည်။

“ဆရာ ...”

“ဟင် ...”

“လက်မှတ်ထိုးဖို့ ...”

“ဪ ... အေး ... အေး...”

“ဆရာ ဒီနေ့အရမ်းထူးဆန်းနေတယ်နော် ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ညိုညို ...”

“ပြီးစိစိနဲ့ တစ်ခုခုအတွက် ကျေနပ်ပီတိတွေ ဖြစ်နေသလိုပဲ”

အတွင်းရေးမလေးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။

ဒီလောက်တောင် အမူအရာ ပျက်နေလား။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ညိုညို ... ပေး ... ပေး ဆရာ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ် ...”

သူ ... လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ညိုညို ပြန်ထွက်သွား၏။

သူ ဒီလောက်တောင်ပဲ အမူအရာတွေ ပျက်နေပြီ

လား။

မဖြစ်ဘူး။

ဟန်ဆောင်မှပဲ ... ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးအတွက် သူဒီလောက်

အထိ အမူအရာ မပျက်သင့်ဘူး။

မြခိုင်ရော ...

ဒီကောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ကောင်မလေး အမူအရာများ

သိရမလား။

ဆက်ချင်နေမိသည်။

ဦးမောင်မောင်ကျော် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စား

နိုင်ဘဲ ဖြစ်လေ။

သိချင်နေသည်။

စိတ်ကမရ။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေ

ပြီလား။

ဒုက္ခပါပဲကွာ ...

အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို သွင်းထားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေ

သည်။

မြန်မာ့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးဖို့ကရော ကောင်းပါ့မလား။

ဒီကောင်ကလည်း ဘာမှ အကျိုးအကြောင်းဖုန်း

ဆက် မပြောဘူး။

နေမရ ... ၊ ထိုင်မရ ... ။

အလုပ်တွေကို ဖိပြီး လုပ်နေရတော့သည်။

နေလည်ရောက်တော့ မြန်မာ့ဆီ ထမင်းချိုင့်လာဖို့

၏။

မေပျိုဖြူအကြောင်း ဘာပြောမလဲဟု နားစွင့်နေမိ

သည်။

မပြောပေ ...

မေးရလည်း အခက်။

သူက စပြီး မေပျိုဖြူအကြောင်း မေးတော့လည်း

မကောင်းပေ။

ဒီကောင်က စနောက်နေဦးမည်။

မမေးတော့ဘူး။

ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မတွေးတာဘဲ ကောင်း

သည်ဟု တွေးနေလိုက်သည်။

“ကိုမြနိုင် ... ”

“ဘာလဲ ညိုညို ... ”

“ဒီနေ့ ... အာစရီ ထူးခြားနေလို့ ... ”

သူ ... အထိတ်တလန့်နှင့် ဖြစ်သွားရသည်။

ညိုညိုဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်ပြော

ဦးမလဲ။

“ဘာတွေ ထူးခြားနေလို့လဲ ညိုညို ... ”

“ဝီတီတွေဖြစ်လာသလိုပဲလေ ... ”

“ဟုတ်လား ... ”

“ညိုညို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... အလုပ်လုပ်

တော့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ညိုညိုရေ ... တို့ အာစရီ ဒီနေ့အရမ်းဝီတီတွေ

ဖြစ်လာရတယ် ... ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောဦးမလို့လဲ ...

ပြန်တော့ ... ”

“အာစရီ ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“ကောင်မလေးက လာပြီးမိတ်ဆက်တယ် ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလည်းကိုမြိုင် ... ဆရာအသိလား”

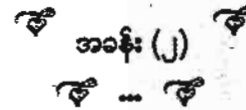
ညိုညိုကပါ လှမ်းမေးနေသည်။

မြိုင်က ကောင်မလေးအကြောင်းတွေကို ပြောနေ

၏။

ဦးကျော်ကျော်မောင် စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်နေ

လိုက်ရသည်။

ကားရပ်သည်နှင့် သူရင်တွေ ခုန်နေပြီ။

အပြန်တွင် ယခင်ကလို အေးစက်ခြောက်သွေ့မနေ

တော့။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေရသည်။

သူ့ ကားရပ်သည်နှင့် မြိုင်က ဆီးပြီးကြိုဆိုနေ၏။

“အာစရီ ... ”

“ဟင် ... ”

“အစ်မကလည်းချောတာပဲ ... ”

“ဟာကွာ ... ”

သူက ...

အစ်မအကြောင်း စိတ်မဝင်စား။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။

“အာစရိနဲ့ နေရာချင်းလဲပစ်လိုက်ချင်တယ် ...”

“တော်စမ်းပါကွာ ...”

“အာစရိကတော့ ... တကယ့်ကို လူပျိုကြီးစစ်စစ်ဖြစ်တော့မှာပဲ ...”

“ဟ ... ဝါက လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မှာပဲ ...”

“အာစရိရာ အရွယ်ငယ်ပါသေးတယ် ... အသက်ကြီးတော့ဆေးပေးမီးယူ မရှိရင် ... ဒုက္ခရောက်ရမယ်နော် ...”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတာပဲ ... အစေအပါးတွေပေါလွန်းလို့”

“မဟုတ်သေးဘူး အာစရိ”

သူ ...

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ရှေ့ကနေ တက်လာခဲ့

မိသည်။

သူ့အခန်းထိပ်ရောက်တော့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေရ၏။
ကောင်မလေး ထွက်လာမလားလို့ မျှော်လင့်နေရ

သည်။

တံခါးကြီးက ပိတ်ထား၏။

သူ့ အခန်းထဲမဝင်ချင်သေး ... ။

နောက်မှ ... ဖြဲခိုင် ကုပ်ပါလာသည်။

“ကွီ ...”

တစ်ဘက်ခန်းမှ တံခါးပွင့်လာသဖြင့် သူ ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင် ...”

“ဟယ် ... ကျော် ... နင် ... နင် ကျော်ကျော်မောင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သော်သော်မွန်း ... နင် ... နင်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီဘက်ခန်းကို ပြောင်းလာတာလေ ... နင်က ဒီအခန်းကလား ...”

“အေး ...”

“ညီမလေး ပျို ဖုန်းငှားဆက်တဲ့လူလား ...”

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“နင် လူပျိုကြီးပဲ မဟုတ်လား ...”

“အင်း ...”

“ဟာ ... ပျိုက ဒီအခန်းက နင့်ဖုန်းကိုပါ သွားနှုတ်ဆက်မယ် ပြောနေလို့ ...”

“တမင်နောက်လိုက်တာပါ မွန်း ...”

“ဝမ်းသာတယ်ဟာ ... ကျော်နဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ရတာ”

“လာလည်ဦးလေ ...”

ကောင်မလေးပါ ထွက်လာသည်။

မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်သွား၏။

“ဟယ် ... ဦးလေးကြီးက မမအသိလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ပျို ... မမနဲ့ ကျောင်းနောက်အရမ်းရင်းနှီးတာ ကျော်က လူပျိုကြီးပါဟ ... မိန်းမ လုံးဝ မရှိပါဘူး ... ”

“ဟုတ်လား ... ဦးလေးကြီးက နောက်တာပဲ ... ”

“ဟဲ့ ... ပျိုကလည်း ကျော် ဒီလောက်အသက်မကြီးသေးပါ ဘူး ... အစ်ကိုခေါ်ပါ ... ”

“ဟင့်အင်း ... ဦးလေးကြီးပဲ ခေါ်မယ်နော် ... ”

“ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ ... မေပျိုဖြူကြိုက်သလို ခေါ်ပါ”

“ပျိုက မွန်းနဲ့အသက်ကွာတယ်လေ ... မွန်းဆယ်တန်း ရောက်မှ ညီမလေးကို မွေးတာပါ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါကြောင့် မွန်း ... ညီမလေးရှိတာ မသိတာ တာ ... ”

“ဦးလေးကြီးနဲ့မမက ဆယ်တန်းထဲက ကျောင်းနောက် တွေ့လား ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ကွဲသွားကြတာ ပဲ ... မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရတာပါ ... ”

“မွန်းလိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်တောင်းနော် ... အားမနာ နဲ့ ... ”

“ပျိုကတော့ တောင်းမှာနော် ... အားမနာဘူး ... ”

“တောင်းပါ ... တောင်းပါ”

“ဒါက ညီမလေးပျိုလေ ... အကူအညီတောင်းတဲ့နေရာမှာ တော့ ချန်ပီယံပဲ ... ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီးသားလေ ကျော် ... ”

“ဟုတ်လား ... ”

“ကဲ ... နောက်မှပဲ တွေ့မယ်နော်ကျော် ... အပြင်သွားစရာ ရှိလို့ ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ”

“ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲကျော်ရယ် ... နောက် မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့မယ် ... ”

“အိုကေ ... ”

ညီမနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီးအောက်ကို ဆင်း သွားကြသည်။

သူ ... အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အာစရီ ... ”

“ဟင် ... ”

“ရောက်အသင့် ကြာအသင့်ပဲနော် ... ”

မွန်း ...

သော်သော်မွန်း ... ။

သူနှင့်အထက်တန်းမှာတုန်းက ခင်ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်း။

မတွေ့ကြတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။

မွန်းနည်းနည်းတော့ ရင်သွားသည်။

အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲ အပျိုကြီးဖြစ်နေတဲ့ပုံပင်။

“ပူးစာရေးနတ်ကတော့ ... မှင်ရေးချယ်ထင်တယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ...”

“အပျိုနဲ့ လူပျိုကြီး ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ လာဆုံကြပြီလေ”

ငယ်စဉ်က သော်သော်မွန်းနှင့် သူ အတွဲများခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူတွေတော့ မဖြစ်ကြ။

မိန်းမတွေကို သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားတတ်တာ သူ ငယ်စဉ်က အကျင့်ပင်။

သော်သော်မွန်းကတော့ သူ့ကို အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့၏။

မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းစိတ်ကလွဲပြီး တခြားစိတ်တွေ မရှိခဲ့။

သူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မေပျိုဖြူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိတာပါ။

ရင်ခုန် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ဦးလေးကြီးဟု ခေါ်တဲ့ အသံတွေက သူ့နားထဲတွင် စွဲလမ်းနေခဲ့၏။

“တကယ့်ကို ပူးစာပဲ အာစရီ ... အိုင်တင်ခံမနေနဲ့နော် ... အသက်အရွယ်ရလာရင် ဆေးပေးမီးယူ လိုအပ်တယ် ... ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ... တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိ အိုကေပဲ ...”

“တော်စမ်းပါကွာ ...”

သူ ... အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အရင်ကလို ...

ရွှင်လန်း တက်ကြွမနေတော့ဘဲ လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ၏။

ကျော်ကျော်မောင်

မင်း ...

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

မေပျိုဖြူ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ကျမှ မင်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။

တကယ်တမ်း ...

သူ စိတ်ဝင်စားရမှာက သော်သော်မွန်းကိုပဲ။

“ဦးလေးကြီးလို့ပဲ ခေါ်မယ် ... ယျှိုကတော့ အကူအညီ တောင်းမှာနော် ... အားမနာဘူး ...”

မေပျိုဖြူ့သည် သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်သည်။ ချောမောနုပျိုနေ၏။

သူ ...

မိန်းကလေးတွေနှင့်အကင်းရှင်းဆုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။
အိမ်ထောင်ပြုရမှာ မပြောနှင့် ချစ်သူထားရမှာပင်

ဝန်လေးမိ၏။

မထင်မှတ်ဘဲ ...

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှင့် ဆုံတွေ့ခင်မင်မိခဲ့
သည်။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိ၏။

“မေပျိုဖြူ ... ဦးလေးကြီး စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတယ် ...
မင်းကို သတိရနေပြီကွာ ... ”

သူ ... မေပျိုဖြူကို သတိရနေမိသည်။

* မေ့ပစ်လို့ မရပေ။

မြိုင်ပြောသလို ဖူးစာဖက်ဆိုတာပဲလား။

သော်သော်မွန်းကိုတော့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

ဘယ်တုန်းကမှ ရင်မခုန်ခဲ့။

ဦးလေးကြီးဆိုတဲ့ အသံလေးကို သူ ကြားယောင်
လာမိပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားရသည်။

“အာစရီ ... ”

“ဟင် ... ”

“ညစာ စားတော့မလား ... ”

“ဟင် ... ”

သူ ... ဘာမှ မလုပ်ရသေးပေ။

မေပျိုဖြူအကြောင်း စဉ်းစားပြီး ရေချိုးအဝတ်အစား
လဲဖို့ပင် မေ့နေရသည်။

“ဆရာ ... ”

“လာမယ်ဟေ့ ... ငါ ပင်ပန်းလို့ နားနေတာ ... ရေတောင်
မချိုးရသေးဘူး ... ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အာစရီရာ ... အမြဲတမ်းရွှင်လန်း
တက်ကြွနေတာပါ ... ဘာလဲ ငယ်ချစ်တောင်းကို တွေ့ပြီး
ခံစားကြေကွဲနေတာလား ... ”

အိပ်ရာပေါ်ကနေ မထနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို မြိုင်
တအုံတဩနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။

“အာစရီ ... ရေချိုးတော့လေ ... ညနေစောင်းနေပြီ”

“ငါ အသက်မကြီးသေးပါဘူးကွာ ... ရပါတယ် ... ”

“ဟ ... ဟိုနေ့ကတော့ အာစရီအသက်ကြီးပြီဆို ... ဘုရား
တရားဘက်တောင် လိုက်ရတော့မယ်ဆို ... ”

တုတ်တယ်။

သူ ... စကားလွန်မိသည်။

အသက်ကြီးပြီဆိုတာကို အမြဲ နှလုံးသွင်းထားတတ်

၏။

အခုတော့ ... ငါ အသက်မကြီးသေးပါဘူး။

ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။

သုံးဆယ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ ... စိတ်ကိုပြောင်းပစ်ရတော့မယ် ...
တဖြည်းဖြည်းလေးလာလို့ ...”

“ဟုတ်တယ် အာစရီ ... အသက်သုံးဆယ်ကျော်က ဘာရှိ
သေးလို့လဲ ... အာစရီက တည်တည်ခန့်ခန့်နေတော့ကြီး
သလိုဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ ...”

သူ ... ထလိုက်သည်။

ဒီနေ့ကစပြီး အိုမင်းရင့်ရော်အောင် မနေတော့ပါဘူး။

နုပျိုအောင်နေမယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

သူက လူကြီးဆန်နေတယ်။

ကောင်မလေးက ဦးလေးကြီးခေါ်တာတောင်နည်း

သေးတယ်။

မဖြစ်တော့ဘူး။

ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှ ... ။

“ငါ ရေချိုးတော့မယ် ... မင်း ထမင်းပွဲပြင်ပြီး အဆင်သင့်
စောင့်နေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

စိတ်တွေကို နုပျိုအောင်စပြီး လေ့ကျင့်ရတော့မယ်။

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိသည်။

အလုပ်တာဝန်တွေနှင့် လုံးပန်းနေရတဲ့အပြင် သူ့ကို
သူ လူကြီးစိတ်ပဲ အမြဲသွင်းထားခဲ့မိ၏။

ဒီနေ့ကစပြီး ...

လူငယ် စတိုင်လ်နေရမယ်။

ရင့်လိုက်တာ။

ငါ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။

သော်သော်မွန်းတောင် နုပျိုလှပနေဆဲပဲ ရှိတယ်။

ပြင်ပြီ ... ။

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မျက်နှာကို နုပျိုသွားအောင် သန့်

ရှင်းရေးလုပ်မိသည်။

ကျွန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေမိ

၏။

“တစ်”

“နှစ်”

“သုံး”

“လေး”

“ငါး”

“ခြောက်”

“ခုနစ်”

“ခွစ်”

“ခွစ်”

“ခွန်”

“ခြောက်”

“ငါး”

“လေး”

“သုံး”

“တန်းရပ်”

လှေကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ နုပျိုအောင်
လှေကျင့်နေမိသည်။

ကောင်မလေး စိတ်ထဲမှာ ... သူ့ကို ဦးလေးကြီး
တစ်ယောက်လို့များ ထင်မလား။

ဒီလောကွာအထိ ပစ်စလက်ခတ် မနေသင့်ဘူးဟု
တွေးမိလာသည်။

“တစ်”

“နှစ်”

“သုံး ... လေး”

“အာစရီ”

“အာစရီ”

“ဝုန်း ... ”

“အာစရီ ရေအကြာကြီး မချိုးနဲ့လေ ... အအေးပက်မယ်
မိုးချုပ်နေပြီ ... ”

အပြင်မှ ...

မြခိုင်က အော်ဟစ်သတိပေးနေသည်။

ဒီကောင်ကတော့လေ ...

ငါ အသက်မကြီးသေးပါဘူးကွဟု စိတ်ထဲက အော်
ဟစ်ပြောမိသည်။

“အေး ... အေး ပြီးပြီဟေ့ ... ”

မြခိုင်ကို အော်ပြောလိုက်ပြီး ရေအမြန်ချိုးလိုက်မိ
သည်။

မိကျွန်း (၃)
...

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“ဦးလေးကြီးနဲ့ မမက ...”

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”

မမတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါနော် ... ကျော်ကတော့

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ ပျို ...”

“မမရော ကြိုက်လား ...”

“ဟယ် ... ပျိုနော်”

“အပျိုကြီး ရှက်နေပြီ ...”

“ဒီကောင်က ... မိန်းကလေးတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စား

ဘူး ပျို ...”

“ဟုတ်လား ...”

“လူပျိုကြီးပဲ လုပ်မှာတဲ့ ...”

ကျော်ကျော်မောင်ကိုတွေ့တော့ သော်သော်မွန်း
ဝမ်းသာနေမိသည်။

ငယ်စဉ်က မွန်းလည်း ကျော်အပေါ် မျှော်လင့်ချက်
တွေ ထားခဲ့မိ၏။

ကျော်ကျော်မောင်က မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စား။

စီးပွားရေးပဲ ... ။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“ဖူးစာဆိုတာပဲလား ...”

“ဘာလဲ ပျို ...”

“မမနဲ့ ဦးလေးကြီးက ဖူးစာရှင်မှန်လို့ လူပျိုကြီး ... အပျို
ကြီးဘဝနဲ့ ပြန်တွေ့ကြတာလားပဲ ...”

ဟုတ်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေး
နေမိသည်။

ကျော် ...

နင်က မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိမှရှိသေးရဲ့လား။

လူပျိုကြီးပဲလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ...”

“ပျိုနော် ...”

မမကို နောက်နေရတာပင် ပျိုပျော်နေမိသည်။

ပျိုက တစ်မျိုးပဲ။

ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။

စနောက်နေချင်၏။

မမက အရမ်းရှက်တတ်တဲ့ အပျိုကြီး။

လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာတော့ ပိုပြီး ပျော်

စရာကောင်းနေသည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“နင်က ကိုကျော်ကျော်မောင်ကို ဦးလေးကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“တမင်နမ့်နှိပ်ပြီး ခေါ်တာလေ ... အဖိုးကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့

သဘောပေါ့ ...”

“အသက်ကမှ သိပ်ကြီးသေးတာမှ မဟုတ်တာဘဲ အစ်ကို

ကြီးခေါ်ပါဟ ...”

“ဟင်အင်း ... ဦးလေးကြီးဆိုတာပဲ ကောင်းတယ် ...

ဦးလေးကြီးပဲ ခေါ်မယ် ...”

မွန်းကတော့ ကျော်ကျော်မောင်နဲ့ ပြန်ဆိုရတာ

ဝမ်းသာနေမိသည်။

“ဦးကျော်ကျော်မောင်နဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်ပဲ နေတာထင်တယ် ...”

“အေး ...”

“အပျိုကြီးရင်တွေဘာတွေ စုန်နေပြီလား ...”

“ကောင်မလေးနော် ...”

“မမကလည်း ... ချစ်ရေးဆိုတဲ့ သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အပျိုကြီးပါနော် ...”

ကျော်နဲ့မွန်းက ပူးစာပဲလား။

နှစ်ယောက်စလုံး လူလွတ်တွေဘဝနဲ့ လာပြီးတွေ့

ဆုံကြတာပဲ မဟုတ်လား။

မွန်း ...

စိတ်ကူးတွေယဉ်နေမိသည်။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝထဲက ကျော်ကို စိတ်

ဆင်စားခဲ့ရတာပါ။

မွန်းကိုမျှား စောင့်နေတာလားကျော်။

ကြည့်ပါဦး ...

အိမ်နီးချင်းတွေပဲ။

ကျော်ကို မွန်း ငယ်စဉ်လေးထဲက မျှော်လင့်ခဲ့ရတာ

“မေ ...”
“... ”

ဦးလေးကြီးက ချောတယ်နော် ... ခန့်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လို့ ပြောတာပေါ့
ဟဲ့ ... ”

ကျော့ကို ပြုစုရမယ်။

စားသောက်စရာတွေ စီမံချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရမယ်။

စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။

“ပြန်ကြမယ် ပျို ... ”

“နေပါဦး ... မမရဲ့ ဝယ်စရာတွေရှိသေးတယ် ... ”

“တော်ရောပေါ့ ... ဟဲ့ နိုင်တောင်မခိုင်တော့ဘူး ... ”

မမမွန်းပြန်ချင်နေမှန်းသိ၍ ပျိုတမင် အချိန်ဆွဲထား

နေမိခြင်းပင်။

အပျိုကြီး ...

ကဲကိုကဲတယ်။

မမမွန်း ပြန်ချင်၍ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေတာကိုတွေ့

လိုက်ရသည်။

“ဝယ် ... ဝယ် ... မြန်မြန်ဝယ်ပါ”

“အဟဲ့ ... ”

“ပျိုနော် ... ”

သည်။

“မမမွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ဦးလေးကြီးက ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ... ဒီတိုက်ခန်းလေးမှာ
လာနေတယ် ... ”

“သူက ကပ်စေးနည်းပြီးနေတာ ဖြစ်မယ် ... ”

“မမမွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ဦးလေးကြီးကို စိတ်ဝင်စားလား ... ”

“အင်း ... ”

“ပျို အောင်သွယ်ပေးရမလား ... ”

“နင်အောင်သွယ်စရာ မလိုဘူး ... တို့တွေက အဆင်ပြေပြီး
သားပါနော် ... ”

“အဟက် ... ”

“ကောင်မလေး ... ရှင် သိပ်လေ့ရှည်မနေနဲ့ မြန်မြန်ဝယ်ပြီး
မြန်မြန်ပြန်ကြမယ် ... ”

“အင်းပါ ... ”

ပျို ...

ရယ်နေမိသည်။

အခုပြီး အရမ်းရှက်နေတာကိုကြည့်ပြီး သဘော

“ဟဲ့ ...”

“အင်း ...”

“ဗြဲနဲမြန်ဝယ်ပါဆို ...”

“အင်းပါ ...”

“နင်ဟာလေ တမင်လုပ်နေတာမဟုတ်လား ပျို”

“မမက ပြန်ချင်နေတာပါ ... လွန်တယ် ... လူပျိုကြီးက ထွက်ပြေးမသွားပါဘူး ...”

“ကောင်မလေးနော် ...”

လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမြန်ဝယ်ပြီး ပြန်လာကြ

သည်။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“ဦးလေးကြီးကို မနက်ဖြန် မနက်စာဖိတ်ကျွေးလိုက်ပါလား”

“နေပါဦးဟ ... မေမေ့ကို မေးရဦးမယ် ... ကျော်လည်း

အားမအား မေးရဦးမယ်လေ ...”

မမ ... ရှက်နေသည်။

မျက်နှာလေးရဲနေ၏။

အပျိုကြီး ရှက်လေ ပျိုကစချင်လေပဲဖြစ်သည်။

“မေမေကရပါတယ် ... ပျိုပြောမယ် ...”

“နင့်သဘောပဲ ...”

“ပျိုက မမအတွက် ပြောပေးတာပါနော် ...”

“ကောင်မလေး ...”

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တက်လာကြသည်။

ပျို ပစ္စည်းတွေကို တပွေ့တစိုက်သယ်ပြီး တက်လာ

ခဲ့၏။

“ပျို ... နင်က သိပ်ပြီးသွက်လက်တာပဲ ... ကျန်းမာသန်စွမ်း

ပြီး ပျော်နေတာပဲ ...”

“မမကရော ... စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိလို့လား ...”

“မရှိပါဘူးဟယ် ... ဒါပေမဲ့ ... နင့်လောက်ကို မသွက်လက် တာပဲ ...”

“အဟက် ...”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ပြန်လာကြပြီလား ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ...”

“လိုတာတွေ ပြည့်စုံရဲ့လားမွန်း ...”

“ပြည့်စုံသလောက်ပါပဲမေမေ ... နောက်မှ လိုအပ်တာတွေ သွားဝယ်လေမေမေ ...”

“အေး ... အေး”

“အေး ...”

“ဘာလဲပျို ...”

“ဟိုဘက်အခန်းက ဦးလေးကြီးက မမမွန်း သူငယ်ချင်း”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီးက ဘယ်နှယ်ကြောင့် သမီးကြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာလဲ ...”

မေမေက တအံ့တဩနှင့် မေးနေသည်။

“ပျိုလေ ... သမီးရွယ်တူကို ဦးလေးကြီးသွားခေါ်နေတာ”

“ပျို ...”

“တမင်ခေါ်တာပါ နာမိန့်တာ ...”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ် ... အိမ်ဦးနားချင်းက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အားကိုးရတာပေါ့ ...”

“မေမေ ...”

“ဟင် ...”

“မနက်ဖြန်မနက် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ... ဦးလေးကြီးတို့ အလုပ်ပိတ်မှာပဲ ... သမီးတို့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရအောင်”

“ကျွေးလေ ...”

မေမေကတော့ ပျိုသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေ

သည်။

ပျိုလုပ်ရင် မိပြော။

အလိုလိုက်သည်။

ဖေဖေက ရန်ကုန်ကို လိုက်မလာသေးဘဲ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေ၏။

ပျိုတို့ပဲ ပြောင်းလာတာပါ။

“ဒါဆို ... ပျိုသွားပြီး ဖိတ်လိုက်မယ်နော် ...”

“ဟဲ့ ... ပျို ... မိုးချုပ်နေပြီလေ မနက်မှဖိတ်ပါဟယ်”

“ဟုတ်သားပဲကွယ် ... မနက်မှ ဖိတ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ... မေမေတို့ ဖုန်းတပ်ပါလို့...”

ဖုန်းရှိရင် ဦးလေးကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်းလို့ ရတယ်လေ”

“အေးပါကွယ် ... မကြာခင်တပ်ပုံမယ် ...”

မေမေကတော့ သမီးတွေက တောင်းဆိုလိုက်ရင် အမြန်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းပေးချင်နေသည်။

“ဖုန်းတပ်ခိုင်းတာ ... ပျိုလျှောက်ဆက်မလို့နော်မေမေ ...

ပျိုအကြောင်း မွန်းသိတယ် ...”

“အဟက် ...”

“အင်းပါ ... မေမေ တပ်ပေးပါမယ် ... ကဲ ... ထမင်းစားကြ

မလား ... မေမေ အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ထားပြီးပြီ ...”

“အင်း ... စားမယ်”

“ပျို ရေချိုးဦးမှာ ...”

“ပျိုလေး ... သမီးလေးပြီးမှ အားလုံး စားကြတာပေါ့”

“ခဏနော် ...”

နေသည်။

ဤတော့ အမြဲတမ်း သွက်လက်စွာ ဖြတ်လတ်

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

“မွန်း ...”

“ရှင် မေမေ ...”

“တစ်တက်ခန်းက လူတွေက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတွေ လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ ... သူတို့က ကိုယ်ကျင့်တရား ... ကောင်းပါတယ် ... အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ် ... ဒီမှာ လာနေတာ သူ လွတ်လပ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“သမီးနဲ့အရွယ်တူလား ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ...”

“ပျိုအတွက် မေမေအရမ်းစိတ်ပူနေတယ် ... ဒီကောင်မ လေးက နေချင်သလိုနေ ... စားချင်တာစား ... လုပ်ချင် သလိုလုပ်နေတာပါ ...”

“ဒီကောင်မလေးက လူလည်မလေး ... မေမေ ဘာမှမပူနဲ့”

“မွန်း ...”

“ရှင် ...”

“ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်နော် ...”

“အင်းပါ ...”

“မေမေတို့ အသက်ကြီးပြီနော် ... မွန်းလက်ထဲပဲ အပ်ထား ရမှာ ...”

“စိတ်ချပါ မေမေ ... မွန်းနဲ့ ပျိုက တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်မတွေပါနော် ...”

“မေမေ ထမင်းပွဲပြင်တော့မယ် ...”

“မွန်းလည်း ဝိုင်းပြင်ပေးမယ်နော် ...”

မေမေက အိမ်ဖော်မငှားဘဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။

သမီးတွေကိုလည်း သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။

ပျိုကမရ ...

အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စား။

အလုပ်တွေကိုလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလေ့ မရှိပေ။

“ဖေဖေရော မေမေပါ ... ပျိုကို ဘယ်လိုထိန်းကျောင်း လေ့ကျင့်ပေးရမလဲဆိုတာ ... အမြဲတမ်း ပူပင်နေရတယ်”

ဒေါ်တင်မမကလည်း ပျိုကို အသက်ကြီးမှ မွေးလာ ခြီး အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အလိုလိုက်နေမိသည်။

အလွန်အမင်း ချစ်မိ၏။

ပျိုဆန္ဒလည်း မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုကျော်ကျော်မောင်က ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားပြီး ... ကိုယ် ကျင့်တရား ကောင်းမွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မေမေ”

“မေမေက သမီးတွေမွေးထားတော့ --- စိတ်ပူရတယ်ကွယ်”

“မပူပါနဲ့ မေမေ ... အားလုံး သူ့ဟာသူဖြစ်သွားမှာပါ”

“မေမေကတော့ ... သမီးတွေကို စိတ်ချပါတယ်”

ဒေါ်တင်မမ စိတ်က သမီးကြီးထက် သမီးငယ်ပဲဖြစ်

နေသည်။

သမီးကြီးက လိမ္မာစွာ။

ပျိုပဲ ...

မိသားစုအတွက် ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်နေမိသည်။

အခန်း (၄)

...

“ကရင် ... ကရင်”

“ကရင် ... ကရင်”

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် မြှိုင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... ”

“ဦးလေးကြီးရှိလား ... ”

“ရှိတယ် ... အိပ်တုန်းလေ ... ”

“ဟင် ... ဒီအချိန်ကြီးတောင် အိပ်နေတုန်းပဲလား ... အိပ်ပုပ်ကြီးလိုက်တာ ... ”

“ထိုင်ပါ မေပျိုဖြူ ... ”

“ဦးလေးကြီးကို နှိုးလိုက်ပါ ... ”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့”

မြိုင် ကပ္ပာကယာနှင့်ဆရာအခန်းကို ခေါက်လိုက်

သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ”

“ဟင် ... ”

“ကောင်မလေးရောက်နေတယ် ... ”

“ဟင် ဘယ်ကကောင်မလေး ... ”

“မေပျိုဖြူ ... ”

“ဟင် ... ”

မေပျိုဖြူဆို၍ ဦးကျော်ကျော်မောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။

“ငါ လာခဲ့မယ် ... မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်နော် ... မင်း ဧည့်ခံထားလိုက် ... ”

သူ အပြေးအလွှားနှင့်ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေမိသည်။

ပြီးမှ ... ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေပျိုဖြူ ထိုင်နေ၏။

“မေပျိုဖြူ ... ”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီး”

“ကိစ္စရှိလို့လား ... ”

“ထမင်းစား ဖိတ်မလို့ ... ဟွန်း အိပ်ပုပ်ကြီးလိုက်တာ... ဒီလောက်တောင်ပဲ လုပ်ရလား ... ”

“ဟုတ်တယ် မေပျိုဖြူ ... ကိုယ်က ညဆို အလုပ်တွေလုပ်ရတယ် ... စာရင်းယေးတွေ ကြည့်ရတယ် ... ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တော့ တမင်ညဉ့်နက်အောင် လုပ်မိသွားတာပါ ... ”

“ဦးလေးကြီးနော် ... အဲဒီလို လုပ်ရင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ် ... အလုပ်လုပ်ချိန်မှာလုပ် ... အနားယူတဲ့အချိန်မှာ အနားယူလေ ... ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... မေပျိုဖြူ စကားကို နားထောင်ပါမယ်”

“အကောင်းပြောနေတာပါ ... ဦးလေးကြီးက အသက်ကြီးနေပြီလေ ... ”

“ဟင် ... ”

မေပျိုဖြူက အသက်ကြီးနေပြီပြော၍ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားရသည်။

သူ ...

အသက်အရမ်းကြီးနေပြီလား။

ဒုက္ခပါပဲ။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“မနက်စာကို ကျွန်မတို့ အိမ်မှာစားဖို့လာဖိတ်တာပါ”

“မနက်စာ ... ”

“အင်းလေ ... ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်ပေါ့ ... ”

“လာခဲ့မယ်လေ ... ”

“မေမေက ဖိတ်ခိုင်းတာပါ ... မမမွန်းကလည်း ဦးလေးကြီး

အကြောင်း အရမ်းပြောတာပဲ ... ”

“ဟင် ... ဘာတွေလဲ ... ”

“ကောင်းတာတွေပါ ... အရင်က ... ဟို ဦးလေးကြီး
ငယ်ငယ်ကလေ ... ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်ဆို ... ”

“ဟာကွာ ... မွန်းကလည်း ... ”

လူပျိုကြီး ရှက်နေပြီ။

အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေ

ကို စနောက်ချင်လာရသည်။

ရယ်ရတယ်။

တော်သေးတယ်။

စနောက်စရာ လူပျိုကြီးနဲ့ အပျိုကြီးရှိနေလို့ သူမ

အပျင်းပြေနေတာပါ။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“စောစောက ကျန်းမာရေးအကြောင်း ပြောရဦးမယ် ... ”

“ပြောလေ ... ပြောပါ ... ”

“အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ညဉ့်နက်မှမအိပ်နဲ့ ... စောစောထ
ကျန်းမာရေးလုပ် ... အဲ့ဒါမှ စိတ်ရွှင်လန်းကျန်းမာမှာ ... ”

“ဟုတ်တယ် မေပျိုဖြူ ... ကိုယ် ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်
လုပ်တတ်တယ် ... ”

“မလုပ်နဲ့လေ ဦးလေးကြီးရဲ့ ... ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာပေါ့
အသက်ကြီးပြီ ... ”

အသက်ကြီးပြီပြောလိုက်တိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်

တတ်သက်ဖြစ်သွားရသည်။

ကောင်မလေးမျက်စိထဲမှာ သူ့ကို အဘိုးကြီးလို့များ

ခေါ်နေလား။

ပြုပြင်ရမယ်။

အစွမ်းကုန်ပြုပြင်ရမယ်။

မဖြစ်တော့ဘူး။

“အအိပ်အစား မှန်မှန်လေး နေထိုင်လုပ်ကိုင်သင့်တယ်လေ၊
ပျိုဖေဖေဆို ခုထိ ကျန်းမာရေးလုပ်စားတုန်းပဲ ... ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မေပျိုဖြူ ... ကိုယ်လည်း ကျန်းမာရေးကို
လိုက်စားပါမယ် ... ”

“အခု ဦးလေးကြီးခန္ဓာကိုယ်က ဝ၊နေတယ် ... ကျစ်လျစ်

တောင့်တင်းမှု လုံးဝမရှိဘူး ... ”

မေပျိုဖြူကတော့ မညာမတာပင် ဝေဖန်ပြောဆိုနေသည်။

မင်းက ...

ငယ်ရွယ်နုပျို ဖျတ်လတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းနေသည်။

အသားက အပိုအလိုမရှိ။

“ပျိုဆို ကျန်းမာရေး အရမ်းလိုက်စားတာပဲ ... မနက်စောစောထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်တယ် ... ”

“ကောင်းတယ် ... မေပျိုဖြူ ကိုယ်လည်း မေပျိုဖြူအကြံအတိုင်း လုပ်ရမယ် ... ”

“ဦးလေးကြီးအတွက်ပါ ... မမလည်း ဒီလိုပဲ ... ကျန်းမာရေး မလိုက်စားတော့ အိပ်ပွဲကြီးဖြစ်နေတယ် ... ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ”

ကောင်မလေးကို အလိုက်အထိုက်ပြောနေမိသည်။

“ပျို ပြန်မယ်နော် ... ဦးလေးကြီး ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်”

“စိတ်ချလာခဲ့မယ် ... ”

မေပျိုဖြူ ပြန်သွားသည်။

မြခိုင် ထွက်လာ၏။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“အိုကေပြီ ... ”

“သွားရမှာတောင် စိတ်ညစ်တယ်ကွာ ... မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ စားရတော့ ... ငါ မနေ့တတ် မထိုင်တတ်တော့ ဖြစ်မှာပဲ ... ”

အရေးကြီးတာက မေပျိုဖြူပဲ။

ဒီကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်တွေ အတော်

လှုပ်ရှားနေရသည်။

မနက်စော သွားစားဖို့ပင် သူ့စိတ်တွေ မတည်မငြိမ်

နေရ၏။

“မသော်သော်မွန်းနဲ့ အာစရိ သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့အတွဲပဲ”

ဘယ်က သော်သော်မွန်းလဲ။

မေပျိုဖြူကဟု ထုတ်ဖော်ပြောပစ်လိုက်ချင်မိသည်။

မဖြစ်သေးဘူး။

ကောင်မလေးက သူ့ထက်ငယ်နေတော့ ခက်နေ

“ငါ ပြင်တော့မယ်ကွာ ... ”

“စောပါသေးတယ် အာစရိရဲ့ ... အခုမှ ကိုးနာရီပဲရှိသေးတာ ... မနက်စောက ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှလေ ... ”

သူပုံစံက အဆင်မပြေ၊ အစောကြီးပြင်ထားမှဖြစ်
မည်။

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“အာစရီတို့များ ကံထချင်တော့ ကောင်မလေးချောချော
တွေနဲ့မှ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတယ်လို့ ... ”

မြခိုင် ပြောပြီးကျန်ခဲ့သည်။

သူကတော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး မနက်စာ သွားစား
မယ်။ ဒီဇိုင်းကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်နေမိ၏။

မေပျိုဖြူ ...

ကိုယ် ကလေးကလားဆန်နေပြီလား။

မှန်ရဲ့မှာရပ်ပြီး အနေအထားအမျိုးမျိုးနှင့် ကြည့်နေ

မိသည်။

အခန်း (၅)

“ကျော် လာလေ ... ”

မေပျိုဖြူကို မတွေ့။

မွန်းက ဆီးကြိုနေသည်။

ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်မိကြ၏။

“မေမေပါ ... မွန်းနဲ့ကျောင်းနောက် သူငယ်ချင်း ကျော်
ကျော်မောင်တဲ့ ... ဟိုဘက်ခန်းကလေး မေမေ ... ”

“အေးကွယ် ... အခုလို မိတ်ဆွေတွေ ပြန်ဆိုကြတာ ဝမ်း
သာစရာပဲ ... ”

“ကျော် ... ဒါ မေမေလေ ... ဒေါ်တင်မမတဲ့ ... ဖေဖေ
ကတော့ နယ်မှာပဲ ... ပျို့ပညာရေးအတွက် ဒီကိုပြောင်း
လာကြတာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း အားမနာဘဲ
ကောင်းပါ ... အခန်းနီးချင်းတွေပဲလေ ... ”

သူ ... မေပျိုဖြူကို ရှာနေမိသည်။

ဒီကောင်မလေး ထမင်းစားလာဖိတ်ပြီး ပျောက်နေ

၏။

အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။

နပျိုနေအောင် စုတ်စားပြင်ဆင်ပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်

သည်။

နေရာတကာ ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး
ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

မတွေ့တော့ဘူး။

“သမီးတို့ စကားပြောကြ ... မေမေ ထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်
ဦးမယ်နော် ... ”

မေမေ ထသွားသည်။

“မေမေက ကိုယ်တိုင်ချစ်ပြုတ် ပြင်ဆင်ကျွေးရမှာ ကျေနပ်
တာလေ ... ”

“ကောင်းတယ်... မွန်း ... အိမ်ရှင်မဝိသတာ အရမ်းကောင်း
တယ် ... ”

“မွန်းတို့ကိုလည်း မေမေက ငယ်စဉ်လေးတည်းက လေ့
ကျင့်သင်ကြားပေးထားတာ ... ”

မေပျိုဖြူရော ...

ဘယ်ရောက်နေလဲ။

အစအနတောင် မတွေ့ရ။

“ပျိုကတော့ အိမ်မှကုန်စွဲတွေကို ဝါသနာမပါဘူး ကျော် ...

ဒီကောင်မလေးက ပညာတော့ ကြီးစားတယ် ... ဂုဏ်ထူး
တွေ အများကြီးထွက်တာ ... ”

မေပျိုဖြူရောဟု မေးချင်တာ နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်

မှူးမရ။

“သမီးရေ ... အဆင့်သင့်ပြင်ပြီးပြီဟေ့ ... ထမင်းစားကြ
မယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာလေ ကျော် ... ”

မေပျိုဖြူရော ...

သူက ထမင်းလက်ဆုံစားရမယ်လို့။

သွားပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မျှော်လင့်ချက်တွေ မဲ့သွားပြီး စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“သမီးတို့ပဲ စားကြ ... မေမေ နောက်မှပဲ စားတော့မယ်၊
မောင်ကျော်ကျော်မောင် အားမနာနဲ့နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကဲ ... စားကြတော့ ... ”

သူ ...

မေပျိုဖြူကိုပဲ တွေ့ချင်နေမိသည်။

ကိုယ် ပြင်ဆင်လာတာ မင်းအတွက်လေ။

အစောကြီး ထမင်းစားလာဖိတ်ပြီးထဲက ပျောက်

သွားသည်။

မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ။

ဦးလေးကြီးကိုအလေးအနက်မထားတာလားကွာ

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်ပဲ ချစ်ခင်

နှစ်သက်သွားမိသည်။

စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

မေပျိုဖြူကတော့ သူ့ကို အလေးအနက်မထားမိ

ဘူး။

သူ ထမင်းလာစားမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ရှောင်

နေတာလား။

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“စားလေ ...”

“အင်း ...”

“ကောင်းရဲ့လား ... မေမေနဲ့ မွန်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းချင်

တာလေ ...”

“ကောင်းပါတယ် မွန်း ... ကိုယ်တောင် ဒီလိုလက်ရာမျိုး

မစားရတာ ကြာပြီပဲ ...”

“စားနော် ... နောက်ဆို အမြဲတမ်းစားရတော့မှာပါနော်”

ကျော်ကျော်မောင့်အပေါ် မွန်း မျှော်လင့်ချက်တွေ
ထားမိသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းကပါ။

ကျော်က မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်နဲ့ ဆုံရတာပါ။

“စားနော် ကျော် ...”

“မွန်းလည်း စားပါ ...”

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“မွန်းတို့အိမ်မှာပဲ စားပါလား ...”

“အမြဲတမ်းတော့ မကောင်းပါဘူး ... မွန်းရယ် ... မကြာ

ခဏတော့ စားပါမယ် ...”

“ကျော် အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ ...”

“သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီလေ မွန်း ...”

“ကောင်းတယ် ... မွန်းကတော့ ဒီမှာရွှေဆိုင်ပဲထွက်မလား

လို့ ...”

သူ ...

မေပျိုဖြူကို ရှာနေမိသည်။

ဦးလေးကြီးကို အလေးအနက်မထားတာလား

မေပျိုဖြူရယ်။

မိတ်တွေက မပျော်တော့။

သော်သော်မွန်းနဲ့ စကားပြောနေရတာ ပင်ပန်းနွမ်း

နယ်နေရသည်။

စားပြီးသွား၏။

မွန်းက ဧည့်ခံနေသည်။

မေပျိုဖြူကိုတော့ အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့။

အချိန်တွေကြာသွားသည်။

ကိုယ်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်လာရ၏။

“မွန်း ... ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ... ”

“ပြန်လေ ... ”

“အန်တီရော ... ”

“မေမေရေ ... မြမှာ ကျော်က ပြန်တော့မယ်တဲ့ ... ”

မွန်း မေမေ ထွက်လာသည်။

“ပြန်တော့မလားကွယ် ... အေး အေး၊ နောက်လည်းလာ

လည်ပေါ့ ... အားမနာပါနဲ့ ... မိတ်ဆွေတွေပဲကွယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... ခွင့်ပြုပါဦးနော် ... ”

“အေး ... အေးကွယ် ... ”

သူ ...

ပြန်မည်အလုပ် ...

“ကျွန် ... ”

တံခါးပွင့်လာပြီး မေပျိုဖြူ အပြင်ကနေ ပြန်လာတာ
တွေ့ရသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူက ထနေပြီ။

“ဦးလေးကြီး စားပြီးပြီလား ... ပျို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
က လာခေါ်လို့ လိုက်သွားရတယ် ... ”

သူ ...

ခေါင်းစားသွားရသည်။

သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေး

လား။

မေပျိုဖြူမှာ ချစ်သူရှိလား။

သူ ဆက်တိုင်နေလို့လည်း မကောင်းတော့ဘူးဟု
ထင်မိသည်။

“ပြန်တော့မယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်လည်း မကြာမကြာလာလည်ပါနော်”

သူ ...

ပြန်လာခဲ့မိသည်။

“အာစရိ ...”

“ဟင် ...”

“မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

မြခိုင်က မေးသည်။

“ငါ့ထမင်းစားရတာ စိတ်ရှုပ်ပြီး မနေတတ်မတိုင်တတ်ကြီး

ကွ ...”

တကယ်တော့ ...

မေပျိုဖြူကို မတွေ့လို့ပါ။

သူငယ်ချင်းနှင့် လိုက်သွားသည်ဆို၍ သူ့စိတ်ထဲမှာ

တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

“အာစရိ ...”

“ဟင် ...”

“သော်သော်မွန်းနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားကြတာလား ...”

“အင်း ...”

“သော်သော်မွန်းက မဆိုးဘူးနော် ... အာစရိ အရမ်းလိုက်

ဖက်တယ် ...”

သူ ...

စိတ်ဝင်စားနေတာ မေပျိုဖြူပဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရင်ဖွင့်ချင်လိုက်တာ။

ကောင်မလေးကို ချစ်နေမိပြီလားဟု တွေးမိနေ

သည်။

အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး ကောင်မလေးအကြောင်း

တွေ့ကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

မေပျိုဖြူ ... မင်းကိုပဲ သတိရနေတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။

မင်းလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ... ငါ့လိုလူ

တစ်ယောက်က ချစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ပြောရမလဲ။

ကလေးကလား ဖြစ်နေမှာပဲ။

သူ ... သော်သော်မွန်းကိုပဲ ရွေးရမလား။

အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

စိတ်တွေ ငြိမ်သက်နေတယ်။

မေပျိုဖြူကိုပဲ သူ ချစ်မြတ်နိုးမိနေတာ သိနေသည်။

“ဦးလေးကြီး ကျန်းမာရေးလိုက်စားနော် ... အသက်ကြီး

ပြီလေ ...”

ကျန်းမာရေးလိုက်စားဖို့ ညွှန်ကြားနေတဲ့ ကောင်

မလေး။

သူက အလုပ်တာဝန်တွေ ဖိစီးပြီး တစ်ခါတစ်ရံ
စိတ်ပင်ဝန်းနေတတ်သည်။

ကျန်းမာရေး မလိုက်စားမိ။

အိုမင်းနေပြီလား။

သူ အိပ်နေရာမှ ထပြီး မှန်ထဲမှာရပ်ကြည့်နေမိသည်။

အသက်က သိပ်မကြီးသေးပါဘူး။

ဒီကောင်မလေးက လူတွေကို ခပ်ကျော့ကျော့
ဆက်ဆံချင်တာပဲ။

ဦးလေးကြီးတဲ့။

အသက်ကြီးပြီဆိုတဲ့စကားကို မကြာခဏ ပြော၍

စိတ်မောရသည်။

ထမင်းစားချိန်။

ကောင်မလေး မရှိပေ။

ဦးလေးကြီးကို အရေးအရာ မလုပ်တာဘဲ မဟုတ်

လား။

စိတ်ထဲမှာ လေးလံနေရသည်။

ဘာလိုနေမှန်းမသိ။

သူ ...

အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“အာစရီ ...”

“ငါ အပြင်သွားမယ်ကွာ ...”

“အနားမယူတော့ဘူးလား ... အာစရီ ...”

“ကိစ္စရှိလို့ ...”

သူ့စိတ်တွေထဲမှာ နေမထိထိုင်မသာကြီး ဖြစ်နေမိ
သည်။

လေးလံနေ၏။

အပြင်ထွက်မယ်။

အိမ်ထဲမှာ ခွေနေတာကြီးက ကျန်းမာရေးကို ထိ

မိက်စေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဦးလေးကြီး ကျန်းမာရေးလိုက်စားနော် ...”

သူ ...

ထလိုက်သည်။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွအောင်ပဲ ဖြစ်၏။

“ငါ သွားတော့မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ ...

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

တံခါးအဖွင့်တွင် ကောင်မလေးနှင့်တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လဲ ...”

“အပြင် ...”

“ပျိုလည်း အပြင်သွားမလို့ ...”

“ဟင် ... မင်း စောစောကပဲ အပြင်ကနေ ပြန်လာတာ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ပိုက်ဆံမလောက်လို့ လာပြန်ယူတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားသေးတယ် ...”

ကောင်မလေး မင်း အပြင်ပဲသွားနေတာပဲလား။

“မင်း ကားပါလား ...”

“မရှိပါဘူး ... ကျွန်မတို့က ကားမှမစီးနိုင်သေးတာဘဲ ... လမ်းလျှောက်တာက ကျန်းမာရေးပိုကောင်းတယ် ...”

“ကိုယ် ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ... မေပျိုဖြူ ဘယ်သွားမှာလဲ ...”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ ဦးလေးကြီး ... ကျေးဇူးပဲ”

“တက်လေ ...”

“ဟုတ် ...”

ကောင်မလေး ကားပေါ်တက်လိုက်လာ၍ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဘယ်သူတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ဘယ်သွားမလဲ ဆိုတာ သိရပြီပဲ။

မေပျိုဖြူရယ်။

မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ဝင်စားနေလဲ ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမမယူသေးတာလဲ ...”

“ဟင် ...”

“လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ ... မစွဲတာလား ... ဇီဇာကြောင်နေတာလား ...”

သူ ...

မဖြေမိ။

ချစ်ရမဲ့သူ မတွေ့လို့ဟုပဲ ဖြေရမည်ဖြစ်သည်။

အခု ...

တွေ့ပြီ။

“လူပျိုကြီးပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်တော့မှာလား ...”

“ဖူးစားဖက် မတွေ့သေးလို့ပါ မေပျိုဖြူ ...”

“အဟက် ... တွေ့ရင်တော့ လူပျိုကြီးဘဝကို စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့ ...”

“အင်း ...”

“ဦးလေးကြီး ဇီဇာကြောင်နေတာ ဖြစ်မှာပဲ ...”

ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ သူမကို သူ စိတ်ဝင်စားမိသွား
တာ အံ့ဩရာဝင်။

မဖြစ်သင့်ပါဘူး ... ။

ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ အတော်လေး ခက်ခဲမှာပဲဟုတွေး
ရင်း စိတ်ထဲမှာ လေးလံနေမိသည်။

“ အခန်း (၆) ”

“ ကျေးဇူးပဲနော် ... ဦးလေးကြီး ... ”

ပျို ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

“ ပျိုက ဒီအခန်းပေါ်အထိ တက်ရမှာ ဦးလေးကြီး ... ”

“ အမြင့်ကြီးပါလား ... ကိုယ် အပေါ်လိုက်တက်ပေးရ

မလား ပျို ... ”

ပျို ...

ဘယ်သူတွေနှင့် ပတ်သက်နေတာလဲဆိုတာ သိချင်

သည်။

ယောက်ျားလေးလား။

မိန်းမလား။

ပျို ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ သိချင်နေမိသည်။

“အခုစေ ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျိုဘာသာပဲ တက်သွားပါ
တော့မယ် ... ကျေးဇူးပဲ ... ”

ပျို ... တက်သွားသည်။

သူ ...

တစ်နေရာကနေ ကားရပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ကောင်မလေး အထပ်တိုက်ကြီးပေါ်တက်သွားပြီး

ပြန်မဆင်းလာတော့။

သူ စောင့်နေမိသည်။

မဆင်း။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီတိုက်ခန်းတွေ ပေါ်ကနေ ပြန်မဆင်း
လာရတာလဲ။

စိတ်ပူနေမိသည်။

လိုက်သွားရင်ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလောက်အိမ်လည်

နေတာ မကောင်းပေ။

ကိုယ်- စိတ်ပူနေတယ်။

ပျို ... မင်းအတွက် ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်။

စိတ်သောကတွေ ရောက်နေတယ်။

သူ ... ပျိုကို ချစ်နေမိပြီ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပျိုကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ အရမ်းများ

ပြားနေပြီ။

သံယောဇဉ်တွေ တွယ်မိနေပြီ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ပျိုက ယေရယ်သူပဲ။

သူနှင့် မသင့်တော်ပေ။

ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်
လိုက်သည်။

ကားစက်ကို နှိုး၏။

မရပေ။

သူ့လက်တွေက မလှုပ်ချင်။

ကောင်မလေး ပြန်ဆင်းလာမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်

ချက်ရှိနေသေးသည်။

စောင့်နေမိ၏။

ခဏကြာတော့ ...

မေပျိုဖြူနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကောင်
လေးတစ်ယောက် တွဲပြီးဆင်းလာကြသည်။

“ဟင် ... ”

ကောင်လေးနဲ့ မေပျိုဖြူက တွဲလျက်ဖြစ်နေသည်။

သူ -

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်နေမိသည်။

ကောင်လေးက မေပျိုဖြူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပုံပင်

သူ ... စိတ်ပူမိသွားသည်။

မေပျိုဖြူနှင့်ကောင်လေးက ချစ်သူတွေများလာ
ပြန်မယ်။

သူ ရပ်စောင့်ကြည့်နေတာတွေ့သွားရင် မကောင်

ပါဘူးလေ။

ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးတစ်သိုက်က အငှားကားနှင့် အပြင်

ထွက်သွားကြ၏။

သူ ဆက်မောင်းသွားသည်။

စိတ်တွေလေးနေ၏။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် စိတ်မအေး

နိုင်ပေ။

အပြင်နေရာတာလည်း စိတ်ပင်ပန်းလာရသည်။

အိမ်ပြန်လာခဲ့မိ၏။

မေပျိုဖြူ -

မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေလား။

ဟိုကောင်လေးက မင်းချစ်သူလား။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို အစွဲအလမ်းကြီး

စွဲလမ်းနေမိသည်။

ချစ်မိနေ၏။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“အာစရိကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလိုပဲ ... ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါကွာ ... ”

သူ -

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ် အိပ်လိုက်၏။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း

ပဲ တွေးနေမိသည်။

လှုပ်ရှားမှုဟန်လေးတွေကိုပဲ သတိရနေမိ၏။

“ဆရာ ... ”

“ဟင် ... ”

“မသော်သော်မွန်း ရောက်နေတယ် ... ”

“ဟင် ... ”

သူ -

ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ သော်သော်မွန်း ထိုင်နေတာတွေ့ရ၏။

“မွန်း ...”

“ကျော် ... စန္ဒာတို့ဆီ သွားလည်မလို့ ... အဲဒါ ကျော်ကို လာခေါ်တာ ...”

“ဟင် ...”

မွန်းရော စန္ဒာရော သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

“ကျော် သိတယ် မဟုတ်လား ... မွန်းတွေ့ချင်လို့လေ ... စန္ဒာတို့အိမ် ကျော်ပဲ သိတာ ...”

“လိုက်ပို့မယ်လေ ...”

သော်သော်မွန်းကလည်း သူ့ကျောင်းနေဘက်သူငယ် ချင်းဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ...

မေပျိုဖြူအကြောင်း စပ်စုရမယ်။

ချစ်သူရည်းစားရှိ မရှိ။

သူ့စိတ်တွေက မေပျိုဖြူအကြောင်းတွေပဲ အရမ်း သိချင်နေသည်။

သော်သော်မွန်းနှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။

စန္ဒာတို့အိမ်သွားမလို့တဲ့။

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ ...”

“ရွှေဆိုင်ဖွင့်မလို့ လုပ်နေတယ် ကျော် ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆိုင်ခန်းငှားထားပြီးပြီ ...”

“ဟုတ်လား ...”

နယ်မှာလည်း သော်သော်မွန်းတို့က ရွှေဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ တာပဲ။ ရန်ကုန်ကို အခုမှ ချေချတာပဲ။

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“မေပျိုဖြူက အခုမှရောက်ပြီး အပေါင်းအသင်းဆန့်သား ပဲ...”

“ပျိုက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ဖူးတယ်လေ ... ဆယ် တန်းကို ရန်ကုန်ကဖြေတာပဲ ...”

“ကိုယ်တောင် စောစောက သူငယ်ချင်းအိမ်လိုက်ပို့ရသေး တယ် ...”

“ဟုတ်လား ...”

“အဆင်းမှာတွေ့လို့လေ ...”

“ပျိုက မွန်းလိုမဟုတ်ဘူး ... အပေါင်းအသင်း အရမ်းဆန့် တာပဲ ... သူငယ်ချင်းတွေလည်းများတယ်လေ ... ဖေဖေနဲ့

မေမေကလည်း အရမ်းအလိုလိုက်တာပဲ ...”

“မိန်းကလေးဆိုတော့ အရမ်းသတိထားရမယ် ... ညီမလေး ကို မွန်း လွှတ်မထားနဲ့နော် ...”

“မွန်းလည်း မနိုင်ဘူး ... ပျိုက အရမ်းလည်းစွာတယ် ...
ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း သိပ်အထင်ကြီးတာ မဟုတ်
ဘူး ... ”

ကောင်လေးတစ်ယောက်။

ဘယ်က ကောင်လေးလဲ။

မေပျိုဖြူနှင့် အနီးကပ်တွဲနေတာ တွေ့ရသည်။

စိတ်မချ။

ကိုယ် စိတ်ပူနေတယ်။

မင်းအကြောင်းတွေပဲ ကိုယ်တွေးပူနေမိတယ် ...

မေပျိုဖြူ။

“ပျိုက စိတ်ချရပါတယ် ... ရည်းစားတွေ ဘာတွေလည်း
မထားတတ်ဘူးလေ ... ”

“မွန်း ပြောပြမလား ... ”

“ပြောတယ် ... ပျိုက သူ လုပ်တာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတာ
တွေအားလုံး မွန်းကိုပဲ ပြောပြပါတယ် ... ”

ချစ်သူယောက်ျားလေး မရှိဘူးဆို၍ သူ စိတ်အေး
သွားရသည်။

“ပျိုကိုပဲ အစစအရာရာ အားကိုးနေရတာလေ ... အမြဲ
တမ်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး ... ”

ပျို ...

မင်းရဲ့သွက်လက်မှုတွေကို ကိုယ်သဘောကျတာပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကိုယ် ပထမဆုံး စိတ်
ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးက မေပျိုဖြူပဲလေ။

စန္ဒာတို့အိမ် ရောက်လာသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ အလှအယတ်စကားပြောနေကြ
ပြီ။

“ကျော် ... နင်က သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင် အောင်မြင်တဲ့
လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်နေတော့ ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ ... ”

စန္ဒာကလည်း အပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူ ...

ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်တော့။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာပဲ စိတ်တွေကို နှစ်မြှုပ်
ထားမိသည်။

“မွန်း ... ”

“ယင် ... ”

“ကျော်နဲ့ငါ အခုမှ တွေ့ကြတာ သိလား ... နင်နဲ့ အခန်း
ချင်းကပ်ကျသွားလို့ တွေ့ရတာ ... ”

“ကျော် အလုပ်တွေ များနေလို့ပါ စီးပွားရေးမှာပဲ စိတ်တွေ
ကို နှစ်ထားတာလေ ... ”

“ကျော် - ”

“ဟင် - ”

“မိန်းမရော မယူတော့ဘူးလား ... ”

“ယူတော့မယ် ... ”

“ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲ ... ရှင်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ရှိနေပြီ ... ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့နေပြီလေ ... ”

“ဟုတ်လား ... တို့ရော မသိဘူးလား ... ”

“လောလောဆယ်တော့ မပြောပြနိုင်သေးဘူးလေ ... နောက်မှ ပြောပြမယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲကပဲ ချစ်နေတာလေး ဖွင့်မပြောရသေးဘူး ... ”

ကျော်စကားကြောင့် သော်သော်မွန်း ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားရသည်။

သူမလား။

ကျော်ကို ငယ်စဉ်ဘဝတည်းက မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကလဲ ကျော် ... ဒါလေးတော့ ပြောဟာ ... စိတ်ဝင်စားလို့ ... ”

စန္ဒာက အတင်းမေးနေသည်။

“ပြောမှာပါ ... မကြာခင် ပြောပြမှာပါ ... စိတ်ထဲမှာ ရည်

မှန်းထားတဲ့ အဆင့်ပဲရှိသေးလို့ပါဟာ ... ”

“လူပျိုကြီး စွန့်မယ်ဆိုတော့ ရှင် စိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးက သာမန်အဆင့်မှာတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူးနော် ... ”

အားလုံး သိချင်နေကြသည်။

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“တို့တွေ ပြန်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ညစာကျွေးရမှာနော် ... ”

“ကျွေးပျိုမယ်ဟာ ... နင်တို့နှိပ်စက်သမျှ ငါ ခံပျိုမယ် ... ”

“ရှင်ကို လူပျိုကြီးဘဝမှာ နှိပ်စက်ရတာနော် ... မိန်းမယူရင် နှိပ်စက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ”

မွန်းကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးနွေးထွေးပြီး ရှက်နေမိသည်။ အခုမှတွေ့တာတဲ့။

ဘယ်သူလဲ။

ကျော်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်က သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပေ။

မွန်းပဲ ထင်တယ်။

ယောက်ျားတွေအပေါ် စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့ မွန်းကလည်း အပျိုကြီးအဖြစ် အရိုးထုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။

ညစာစားကြသည်။

ကျော်ကျော်မောင်က မေပျိုဖြူ ကြိုက်တတ်တဲ့
အတေးအစာတွေကို ဝယ်ပေးလိုက်ချင်၏။

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“မေပျိုဖြူနဲ့အန်တီစားဖို့ တစ်ခုခု ဝယ်ဦးလေ ...”

“နေပါစေ ...”

“ဝယ်ပါ ... ပျို ဘာကြိုက်လဲ ...”

“ကြက်ကောက်ညှင်းကြိုက်တယ်လေ ...”

“ဝယ်ပါ ... ဝယ်လေ ...”

ကြက်ကောက်ညှင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ရသည်။

ပျိုအတွက်ပါ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ပျိုအတွက်ပဲ။

“တော်ပြီ ကျော် များနေပြီ ... လူမှသိပ်မရှိတာဘဲ”

စန္ဒာကိုတော့ ပါဆယ်ဝယ်ပေးဖို့ သတိမရပေ။

“နင် မျက်နှာလိုက်တယ်နော် ... ကျော် ... ငါ့အတွက်ရော
ပါဆယ် ဝယ်ပေးဦးလေ ...”

“ယူလေဟာ ... နင်တို့အိမ်သားတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိမုန်း မသိလို့ပါ ... ဝယ်လေ ...”

စန္ဒာက နောက်တာပဲဟုပြောပြီး မဝယ်ပေ။

သူ ...

ပျိုကို အမြဲတမ်း သတိရနေတာပါ။

စားစားသွားသွား ပျိုဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုပဲ သတိ

နေမိသည်။

“ပျိုအတွက်လေ ... ကိုယ် အရမ်းသတိရနေတာ ပျိုပဲ”

သူစိတ်ဆဲကနေ ပျိုကိုပဲ တမ်းတနေမိသည်။

အိမ်ပြန်လာကြ၏။

စားစရာတွေပါလာ၍ ပျို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆီးကြို

သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ဦးလေးကြီး ... ပျိုက ကြက်ကောက်ညှင်း
ဆို အရမ်းကြိုက်တာပဲ ...”

သူ ...

အမောပြေသွားရသည်။

အခန်း (၇)

“မေမေ ... ပျို ဟမ်းဖုန်းပဲ ဝယ်လိုက်တော့မယ် ... သူ
ငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောချင်နေပြီ ... ”

“အခုလည်း တွေ့နေရတာပဲ မဟုတ်လား ပျို ... မမတောင်
အလုပ်လုပ်ရမဲ့သူက ဖုန်းမကိုင်သေးဘူး ... ”

“ပျိုက ပျိုပဲ ... ဒီမှာ အပေါင်းအသင်းတွေကို ချိန်းရတာ
ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လဲ ... မေမေက ဖုန်းတပ်ပါဆို
လည်း မတပ်ဘူး ... ”

“တပ်ဖို့လုပ်နေပြီလေ ပျို ... ညည်း တော်တော်ရှိကျတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ ... ”

“မမ ... ”

“ဟင် ... ”

“ကျွန်မ အရေးကြီးနေလို့ ဟိုဘက်အခန်းမှာ ဖုန်းသွားဆက်
မလို့ ... ”

“ပျို ... ဟိုမှာ ယောက်ျားလေးတွေပဲနေတာနော် ... မသွား
နဲ့ ... ”

“ဦးလေးကြီးက သဘောကောင်းပါတယ် ... ယောက်ျား
ဝိသတယ် ... ဘာမှ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး မေမေရ”

“သမီးကို မျက်စိနောက်ရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ရမှာလဲ ... ပျိုက ပေါင်းတတ်ပါတယ်”

“မောင်ကျော်ကျော်မောင်က လူရည်သန်လေးပဲ ... စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း အောင်မြင်တယ် ... တော်လိုက်
တာကွယ် ... ”

“မေမေ ... ”

“ဟင် ... ”

“သမက် မတော်ချင်ဘူးလား ... ”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့
မယ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ”

“အဟဲ့ ... မမဖုန်းနဲ့လေ ... ”

“ပျိုနော် ... ”

“ငယ်ချစ်ဟောင်းတွေ ပြန်ဆိုကြတာလေ ... ဖူးစာဖက်တွေ
ဖြစ်ရမယ် ... ”

“တော်စမ်း ...”

“အဟက် ...”

“ကောင်မလေးနော် ...”

“ပျို ဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ် ... ဦးလေးကြီးနဲ့ မမကို
အောင်သွယ်မလို့ပါ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ကောင်မလေး ပေါက်ကရသွားမပြောနဲ့နော်”

“ပြောမယ် ...”

ပျို ...

ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ဘက်ခန်းကို ရောက်လာ၏။

“ဦးလေးကြီး ...”

လူခေါ်ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ်နှိပ်ထားလိုက်သည်။

“ကွီ ...”

“ဟင် ...”

“ဦးလေးကြီးရှိလား ...”

“ရှိတယ်လေ ...”

“ဝင်မယ်နော် ...”

“ဝင်ပါ ...”

သူမ ...

ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးကြီးတို့ အခန်းပြင်ထားတာတော့ တကယ့်ကို အပျို
စားပဲနော် ...”

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မိသည်။

တိုက်ခန်းလေးကို ပြင်ဆင်ထားတာ တကယ့်ကို

ထက်တန်းကျ၏။

ပျို ကြိုက်လိုက်တာ ...

မေမေက အရမ်းကပ်စေးနည်းတယ်။

ငွေနှင့်ရွှေကိုပဲ စုဆောင်းတတ်သည်။

ဦးလေးကြီးတို့လောက်လည်း ပျိုတို့က မချမ်းသာ

သွားလေ။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“အစောကြီးပါလား ... ပျို ရောက်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိလို့ ...”

“ပြော ...”

“ဖုန်းဆက်ချင်လို့ ...”

“ဆက်လေ ... ဆက်ပါ ... ဟိုမှာ ဖုန်းရှိသားပဲ ...”

“ဦးလေးကြီး ရုံးသွားတော့မလား ...”

“အင်း ...”

“ကျေးဇူးပဲနော် ...”

သူ ...

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိသည်။

မေပျိုဖြူ ဘယ်ကို ဖုန်းဆက်မလဲဆိုတာ စောင့်

ကြည့်ခွင့်ရှိ ဖြစ်၏။

“ဟဲ့လို ... ဗလလား ... ပျိုပါ ... ဒီနေ့သွားစရာရှိတဲ့ကံ့

ဆုံဖို့လေ ... အဲ့ဒါ ... ဆယ့်တစ်နာရီမှနော် ... ပျို မအားလို့

ဗလတဲ့ ...

ဘယ်ကလဲ။

ဟိုနေ့က ကောင်လေးလား။

ဘာကြောင့် ချိန်းနေကြတာလဲ။

သော်သော်မွန်းက ပြောတော့ ပျိုမှာ ချစ်သူလို့

မရှိဘူးတဲ့။

ဒီကောင်လေးက ဘယ်ကကောင်လေးလဲ။

ရုံးမသွားနိုင် ...

နားစွင့်နေမိသည်။

“ဗလ ... ရှင်စောင့်နော် ... ပျို ကြောင်နေမယ် ... တစ်ခါ

မသွားဘူးတော့ ရှင်ပါမှဖြစ်မှာ ... ”

ပျို ဘယ်သွားမှာလဲ။

မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာတဲ့။

ဒီကောင်လေးနဲ့ သွားစရာမလိုပါဘူး။

“ဗလ ... ”

“ဟဲ့ဗလ ... ပျိုကို ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ရှင်မလုပ်နဲ့နော်

ဒါပဲ ... ”

ပျို ဖုန်းပြောပြီးသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ဦးလေးကြီး ... ”

ပျိုက ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မင်းအဆက်လားဟု ဆေးချင်မိ၏။

စပ်စုသည်ဟု ထင်ဦးမည်။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အိမ်ဖုန်းတစ်လုံးဟောက် လိုချင်လိုက်

တာဦးလေးကြီးရယ် ... တတ်နိုင်ရင် ကူညီပေးစမ်းပါ”

သူကတော့ ပျိုလက်ထဲ ဟမ်းဖုန်းရောက်သွားမှာပဲ ခံစိမိနေသည်။

ကောင်လေးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေမလားပဲ။

“ဒီကပဲ လာဆက်နော် ... မင်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း

တွေကိုလည်း ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားလေ ... ”

“အခုတော့ ... အဲ့ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲလေ ... ”

“အားမနာပါနဲ့ ပျို ... ကိုယ်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဦးလေးကြီး ဘာလို့ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာလဲ ... မမက ပြောတော့ ဦးလေးကြီး ကြိုက်တဲ့သူရှိနေပြီဆို ... ”

“မွန်းကပြောလား ... အင်း ... ရှိနေပြီ”

“တွေ့တာမကြာသေးဘူးပေါ့ ... ”

“အင်း ... ”

“ဦးလေးကြီးကို ပျိုက ဆွေမျိုးတော်ချင်တာလေ ... ”

“ဟင် ... ”

“အဟက် ... ”

သူမ ရယ်နေသည်။

မင်းပြောလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ် သိနေပါ

တယ်။

သော်သော်မွန်းနဲ့ရည်ရွယ်ပြီး မင်းပြောနေတာ

မဟုတ်လား။

ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးနေတာ မင်းပဲပျို။

မင်းလေ ...

ဦးလေးကြီး ရင်တွေကို လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းပေးနိုင်သူက

ပျိုပါ။

ပျိုကို တွေ့မှ သူ့စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာတာ အံ့သြ

ရာပင်။

မိန်းမတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့သူ။

လူပျိုကြီး လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာစွာ

ချထားသူပါ။

“အသက်ကြီးလာတော့ ဆေးပေးမီးယူလိုတယ်နော် ...

ဦးလေးကြီး ... လူပျိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ... ”

သူမကတော့ ဦးလေးကြီးအား အမျိုးတော်ချင်နေမိ

သည်။

ရိုးသားတည်ကြည်သူပဲ။

မမမွန်းနဲ့သာ လက်ထပ်လိုက်ရင် အိုကောပြီ။

ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ။

အောင်သွယ်ရမယ်။

ဦးလေးကြီးလို ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့

မလက်ထပ်စေချင်တယ်။

“သင့်တော်မဲ့သူတွေ့ရင် ... လက်ထပ်ပါလား ဦးလေးကြီး”

“ကိုယ် စိတ်ကူးထားမယ်လေ ... ”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ပျို ရှာပေးရမလား ... ”

“မရှာပါနဲ့ ... ဦးလေးကြီး ရှာထားပြီးပါပြီ ... ”

“ဘယ်သူလဲ ... ”

“နောက်တော့ ပျိုသိမှာပေါ့ ... ”

“ပြောနော် ... ”

“အင်း ... ”

“သင့်တော်မဲ့သူ တွေ့ရင်ပျိုပြောမယ် ... ရှိတယ်နော်”

မင်း အစ်မမဟုတ်လား။

ပျိုရယ် ...

ဦးလေးကြီး ချစ်တာက ပျိုပါ။

ပျိုကိုပါ။

“မမမွန်းကိုလည်း ချစ်ကြိုက်တဲ့သူတွေအများကြီး ရှိတယ် သိလား ဦးလေးကြီး ... အဲ့ဒါ ဇီဇာကြောင်ပြီး လက်မခံတာ သိလား ... မမမွန်းက အိပ်မှုကိစ္စတွေလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် ... စီးပွားလည်း ရှာတတ်တယ် ... အဖက်ဖက်ကနေ ပြည့်စုံ တဲ့ မိန်းမလေ ... ”

ဦးလေးကြီးကို ခင်လို့ပါ။

မမနဲ့ သဘောတူတယ်။

ပျိုက မမကို လူတိုင်းနဲ့ သဘောတူတာ မဟုတ်ဘူး

နော်။

“ဣန္ဒြေသိက္ခာလည်ရှိ ... လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ လူတွေ လည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည် ... မမနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရမဲ့သူတလည်း အရမ်းကံကောင်းမှာပဲ ... ”

ပျို ...

အောင်သွယ်နေသည်။

“ဦးလေးကြီး ကျေးဇူးပဲနော် ... ပျို သွားတော့မယ်”

ပျို ထွက်သွားသည်။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“အောင်သွယ်တော်တော့ တွေ့ပြီ ... ”

“တော်စမ်းပါကွာ ... ”

“စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့နော် အာစရိ ... သော်သော်မွန်းက အဖက် ဖက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမကောင်းလေးပဲ ... ”

မြခိုင် ...

အချစ်ဆိုတာကို မင်းသိရဲ့လား။

ခံစားလို့ မရဘူးကွ။

သော်သော်မွန်းကို ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူး။

ပျိုပဲ ...

ကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားတာပျို။

မေပျိုဖြူလေ ...

“အာစရိ ဘဝအတွက် ... အကောင်းဆုံး မိန်းကလေးက သော်သော်မွန်းပဲ ... ”

ပျိုကို ချစ်နေမိပါတယ်ဟု ပြောဖို့ ခက်နေသည်။

ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရမလဲ။

ခက်နေသည်။

ပျိုအပေါ်ပဲ သူ့စိတ်တွေက ခံစားလို့ရနေ၏။

“ပျိုကတော့ အောင်သွယ်တော် လုပ်ပေးမယ်ထင်တယ် ...

အာစရီ အိုက်တင်ခံမနေနဲ့ဦး ... ”

“သွားမယ် မြခိုင် ... ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ပြီးလာပို့”

“မသော်သော်မွန်းကို ချက်ခိုင်းမယ်နော် အာစရီ ... ”

“ဟေ့ မချက်ခိုင်းနဲ့နော် ... သွားမရှုပ်နဲ့မြခိုင် မင်းဟာမင်း

လုပ် ... ”

“အာစရီ ... ”

“သွားပြီး”

သူ ...

ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗလဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

မင်းချစ်သူလား။

ပျိုကတော့ သူ့ကို ရိုးသားဖြူစင်စွာ ဆက်ဆံနေ

သည်။

အစ်မနှင့်ပင် အောင်သွယ်နေ၏။

သူ ချစ်မြတ်နိုးတာကပျို ...

ဘယ်လို ရင်ဖွင့်ရမလဲ။

ပျိုကို ချစ်တယ်လို့ပြောချင်တယ်။

ဦးလေးကြီး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပျိုသိ

အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရုံးကိစ္စရောက်သွားသည်။

နာရီကြည့်လိုက်၏။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးနှင့်ချိန်းထားတဲ့အချိန် ...

နှစ်ယောက်တည်း သွားမှာလား။

စိတ်တွေ ပူနေသည်။

“အာစရီ ... ”

“ဟင် ... ”

အာစရီဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သူ့အထိတ်တလန့် ဖြစ်

ရသည်။

မြခိုင်လားလို့။

“ဆယ့်တစ်နာရီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်နော် ... ”

“ဟင် ... ဆယ့်တစ်နာရီ ဘယ်တုန်းက ချိန်းလိုက်တာလဲ”

သူ့လက်ထောက် ငွေရှာလာပြီး သတိပေးသည်။

“အာစရီပဲ ချိန်းထားတာလေ ... မနေ့က ချိန်းတာပဲ”

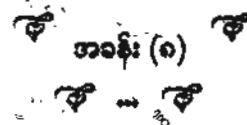
“ဟုတ်သားပဲ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ ... ဆယ့်တစ်နာရီ မအားလို့လား”

“အားပါတယ် ... အားပါတယ် ... ကိုယ် မေ့နေလို့လေ”

ကောင်မလေးချိန်းတဲ့အချိန်နှင့် တိုက်နေ၍ သူ
အငြိမ့်ထွက်လို့ မရတာ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။
အလုပ်ကပ် အရေးကြီးပါတယ်လေ။
မေပျိုဖြူကို မေ့ပစ်ဖို့ သူကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

မေပျိုဖြူကို မေ့မရ။
သတိရနေသည်။
အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။
ကောင်လေးနှင့် ချိန်းထားတဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီကို
သတိရနေ၏။

နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းထားတာလား။
အဖော်တွေနဲ့လား။
ဗလတဲ့ ...
သူ ...
သွားပြီး ကြည့်ချင်မိသည်။

ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ အစွဲလမ်းကြီးစွဲလမ်း

နေလို့မရ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

ခက်နေပြီ။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ကိုပဲ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေမိသည်။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“အစည်းအဝေးအတွက် စီစဉ်လိုက်မယ်နော် ... ”

“ငွေရ ... ”

“ဗျာ ... ”

“အစည်းအဝေးကို ညနေဘက်ရွှေ့လိုက်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ရွှေ့ရတာလဲအာစရိ ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မနက်ပိုင်း ငါ့အားလို့ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အခုပဲ ဖုန်းတွေဆက်ပြီး ရွှေ့လိုက်
ပါမယ် ... ”

ငွေရ ဖုန်းတွေနှင့်အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားရတော့

သည်။

မတတ်နိုင်ဘူး။

သူ ...

ပျိုနဲ့ဗလတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ချင်လာမိ
သည်။

နေလို့မရတော့ ... ။

“ငွေရ ... ”

“ဗျာ ... ”

“ငါ အပြင်သွားစရာရှိတယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“စိတ်ချပါရစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သူ ... အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပေ။

ဆယ့်တစ်နာရီမတိုးသေး၍ ပျို ရောက်မလာသေး

သည်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ စောင့်နေပြီဖြစ်

တစ်ယောက်တည်းပဲ ...

ပျိုနှင့်ဗလက သာမန်အဆင့်ထက်ပင်မကတော့။

နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းတာပဲ။

ဗလအပေါ် ပျိုကလည်း စိတ်ကစားနေပုံရသည်။

သူ ... ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်

မင်းအတွက်ပဲ ကိုယ်အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတယ်။
အစည်းအဝေးကိုတောင် ကိုယ်ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်

မင်းသိရဲ့လား။

နေရသည်။

ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် စိတ်တွေ လှုပ်ရှား

ခဏကြာတော့ ... ပျို ရောက်လာသည်။

လေးကဲ့သို့ ရှင်လန်းတက်ကြွနေ၏။

အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပျိုသည် ဒေါင်းပျိုမ

ဗလကလည်း ဆီးကြိုနေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတားဆီး ပိတ်ပင်ရမလဲ။

မွန်းကို ပြောရမလား။

မဖြစ်ဘူး။

သူ တားဆီးရမယ်။

မယ်။

ဗလနှင့်ပျိုတို့ကို အနီးကပ်မနေရအောင် ပိတ်ပင်ရ

ကားကို အဝေးကနေရပ်ပြီး ကြည့်နေစဉ် ဗလတို့
နှစ်ယောက်တည်း ကားလေးနှင့် မောင်းထွက်သွားသည်။

ဗလက ကားရှိနေ၏။

သူစိတ်ထဲမှာ ဗလကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီကောင်ဗလနဲ့ ဘယ်လိုယှဉ်ရမလဲ။

ပျို ... မင်းကို ချစ်တယ်ကွာ။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

ကိုယ့်ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ပျိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ကို အချစ်ဆုံးပဲ။

ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး ပျိုတို့နောက် လိုက်မိသည်။

ပျိုနဲ့ဗလက သူငယ်ချင်းတွေအိမ်လျှောက်သွားနေ
၏။

သူ ... မလိုက်နိုင်တော့။ ရုံးကို ပြန်လာခဲ့သည်။

“ငွေရ ...”

“ဗျာ ...”

“အစည်းအဝေးရွှေ့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား ...”

“သိပ်တော့ မပြေဘူး အာစရီ ... သူတို့လည်း တိုင်ပင်နေကြ

ထားကြတာလေ ... ဒါပေမဲ့ အစည်းအဝေးကိုတော့ ရွှေ့

ထားပါတယ် ...”

အစည်းအဝေးရွှေ့လိုက်တဲ့အတွက် အဖွဲ့ဝင်ဒါရိုက်
တာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်မှာတော့ သေချာသည်။

ကျေနပ်အောင် သူရှင်းပြရမည်။

မတတ်နိုင်ဘူး။

ကြီးဘယ်

သူ့အတွက်ကတော့ လေလောဆယ် ပျိုပဲအရေ

ကံကြမ္မာပဲလား။

ပျိုကိုချစ်နေမိပြီ။

ရုံးကို ပြန်ရောက်လာပေမဲ့ စိတ်ကမငြိမ်။

ပျိုနောက်ကို လိုက်ချင်နေမိသည်။

သူ ထလိုက်၏။

“အာစရိ ... ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ... ”

“ကိစ္စရှိသေးလို့ ... ”

သူ ... ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပျို ... မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ။

ပျို သူငယ်ချင်းအိမ်ကနေ ထွက်သွားပြီလား သိချင်

လာသည်။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် မြခိုင် ... ”

“ထမင်းချိုင့် လာပို့တာလေ ... အာစရိ မနက်စာစားချိန်

ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ”

ထမင်းစားဖို့ပင် မေ့နေသည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြည့်ထွက်

နေ၏။

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

“မနက်စာ စားဖို့ ... ”

“မစားတော့ဘူးကွာ ... မင်းပြန်ယူသွား ... ငါအပြင်မှာပဲ

စားတော့မယ် ... ”

“အာစရိ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ထင်တယ် ... ဒါဆိုလည်း

ချိုင့်ပြန်ယူသွားမယ်လေ ... သော်သော်မွန်းက ငပ်ထောင်း

နဲ့ ငါးဘတ်ဇွေဟင်းထည့်ပေးလိုက်တယ် ... အာစရိ အရမ်း

ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ဟင်းတဲ့ ... ”

“နောက်မှပဲစားမယ်ကွာ ... ထားလိုက်တော့”

“သော်သော်မွန်းကတော့ အမြဲတမ်းအာစရိအကြိုက်တွေပဲ

တွေးနေတာပဲ ... ”

“သွားပြီကွာ ... ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ ... ”

မြခိုင်ကို ကပ္ပာကယာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့

ဗလနဲ့ပျို ဘယ်ရောက်နေလဲ။

ပျိုသွားတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အခန်းသို့

သူ ... ကားတစ်စီးနှင့်ရှာမိသည်။

မတွေ့ ... ။

ညနေ အစည်းအဝေးရှိသည်။

ရွှေ့လို့မရတော့။

ဒီနားတဝိုက်ကို ပျိုလာတတ်၍ ယောင်လည်လည်
နှင့်ဓရာမိသည်။

ပျိုကို မတွေ့ရ။

နှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ဘယ်
နေရာကို ရောက်နေပြီလဲ။

စိတ်တွေ ပူနေမိသည်။

ပျို ...

ဒီကောင်မလေး ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
နောက်ကို ဒီလောက်ပဲ အလွယ်တကူ လိုက်သွားရလား။

ဗလကို အတော်လေးစိတ်ဝင်စားပုံပင်။

ကျားတစ်စီးနှင့် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရတော့သည်။

အခန်း (၉)

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ... ”

“ဟို ... ဟို ... ”

ကောင်မလေး တွေ့သွားသည်။

သူ ...

ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“ကိုယ် ... ဒီမှာ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကို ရှာနေတာ
လေ ... ”

“တွေ့လား ... ”

“မတွေ့သေးဘူး ... ”

“ဗလက ဒီအထပ်မှာအမျိုးရှိတယ် ... လိပ်စာပေးလေ ဗလ
ကို ရှာခိုင်းမယ် ...”

“လိပ်စာ ...”

“အင်း ...”

သူ ...

လိပ်စာတောင်း၍ ခက်သွားရသည်။

ပျိုကို လာပြီးကြည့်တာပါ။

ဘာအသိမှ မရှိပေ။

“တေးလေ လိပ်စာ ... ဟိုမှာ ဗလထိုင်နေတယ် ... ပျို ရှာ
ခိုင်းမယ် ...”

အအေးဆိုင်လေးတစ်ခုမှာ ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေး
ထိုင်နေသည်။

သူ ...

ယောင်ချာချာလုပ်နေတာကို ပျိုက တွေ့သွားခြင်း
ပင်။

“လိပ်စာ မရှိပါဘူး ပျို ... ဦးလေးကြီး အသိက အခန်းနံပါတ်
ခြောက်လေ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗလကိုမေးပေးမယ်လေ ... နာမည်ကရာ
ဘယ်သူလဲ ...”

“ဦးတင်စိန်လေ ...”

“ခဏနော် ...”

သူ လာမိတာမှားပြီ။

အခန်းခြောက်ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့တာပြောလိုက်

သည်။

ဦးတင်စိန်ဆိုတာလည်း ရှိမှာမဟုတ်။

သွားပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာသည်။

ပျိုက တစ်မျိုးထင်မှာလည်း သူ စိုးရိမ်လာရ၏။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“အခန်းခြောက်ကို ဗလကလိုက်ပြမယ်တဲ့ ...”

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အအေးဖိုးရှင်းပြီးထလာ

သည်။

သူ ...

တုန်လှုပ်နေမိသည်။

အခန်းခြောက်နဲ့ ဦးတင်စိန်ဆိုတာ သူပါးစပ်ထဲတွေ့

ပြောခြင်းပင်။

လူကြီးဖြစ်ပြီး ခိုးကြောင် ခိုးငှက်လာချောင်းတာ

သွားရင် ရှာစရာကြီးပဲ။

သေချင်တယ်။

ဘယ်လို ရှောင်ရမလဲ။

“ဗလ ...”

“ဟင် ...”

“ဒါလေ ... တို့ပြောပြတဲ့ ဦးလေးကြီးဆိုတာပေါ့ ... မမ မိတ်ဆွေလေ မထင်မှတ်ဘဲလာဆုံကြတာလေ ... ဦးမောင် မောင်ကျော်တဲ့ ... ဦးလေးကြီး သူက ဗလတဲ့ ပျိုသူငယ် ချင်း ...”

“ဪ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဗလ ... ကိုယ့်ကို မှတ်ထားပါ ... ပျိုမမနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ပျိုက ဦးလေးကြီးဆိုတော့ ... ဗလက အသက်အတော်လေးကြီး ပြီထင်နေတာ ...”

“ပျိုထက်အသက်ကြီးလို့လေ ... မမနဲ့ ပျိုကလည်း အသက် အရမ်းကွာတာ ... ပျိုက လေးစားလို့ခေါ်တာပါနော် ဦးလေးကြီး ...”

“ပျိုကလည်း အစ်ကိုကို အားနာစရာပဲ ...”

“ခေါ်ပါစေ မောင်ဗလ ...”

“ဗလပဲ ခေါ်ပါ ...”

“အေးကွာ ... ဗလ”

“လာလေအစ်ကို ... ကျွန်တော်ရှာပေးမယ် ... ဒီတိုက်ခန်း

တွေက ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးပါတယ် ...”

“နေပါတော့ကွာ ... ကိုယ်သွားစရာရှိသေးတယ် ... အချိန် နောက်ကျနေပြီ ...”

သူ ...

ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ရှာနေတာကြာပြီ ... နောက်မှပဲ လာရှာတော့မယ် သွားမယ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ ...

ပြန်လာခဲ့သည်။

ပျိုနဲ့ ဗလက ရင်းနှီးလွန်းနေ၏။

နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြတဲ့အဆင့်ထိတောင် ရောက်နေသည်။

စိတ်ပူစရာပဲ။

ချစ်သူတွေလား။

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေလား။

အတွေးနှင့်ပင် ရှုပ်ထွေးချင်နေမိသည်။

ရုံးပြန်ရောက်လာ၏။

“အာစရီ ...”

“ဟင် ...”

“အစည်းအဝေး လူစုံနေပြီ ...”

“အေး ... အေး”

သူ ...

အစည်းအဝေးကို အချိန်ရွှေ့ခဲ့သည်။

လူစုံနေပြီတဲ့။

ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် အလုပ်တွေကို ထားခဲ့ပြီး

ကောင်မလေးကို သွားပြီးချောင်းကြည့်ခဲ့သည်။

လူကြီးမဆန်သလို ဖြစ်နေပြီ။

သိသွားရင် ရှက်စရာပဲ။

“ကျွန်တော် တခြားကိစ္စတွေ ခေါင်းပူနေလို့ ... အစည်း

အဝေးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါတယ် ...”

သူ ...

ပြောလိုက်မိသည်။

အာရုံတွေ မရတော့ဘူး။

စိတ်တွေထဲမှာ ပူလောင်နေပြီး အလုပ်တွေကို ဆွေး

နွေးလို့ရမှာ မဟုတ်။

အဖွဲ့ဝင်တွေ ပြန်သွားသည်။

“အာစရိ ...”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ...”

သူ့လက်ထောက်ငွေရက တအံ့တသြနှင့် မေးနေ

သည်။

“အာစရိ ... ဘာအလုပ်တွေရှိလို့လဲ ... အာစရိကို ကြည့်ရ

တာ တော်တော်လေး ခေါင်းပူနေပုံပဲ ...”

“ကိုယ့်ကိစ္စပါ ... အလုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ...”

“အပျိုကြီး သော်သော်မွန်းကြောင့်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“မြခိုင်ပြောလို့ပါ ... ဆရာငယ်သူငယ်ချင်း အပျိုကြီးက

ချောတယ်ဆို ...”

“ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကိုယ်ကအပျိုကြီးပဲ

လုပ်မှာပါ ... အဲ့ ... လူပျိုကြီးပဲ လုပ်မှာပါ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲ့ဒီလိုလည်း မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ လူပျိုကြီး

ဘဝက အသက်ကြီးရင် ဆေးပေးမီးယူမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါမယ်”

“ကိုယ့်မှာ တပည့်တွေရှိတာပဲ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဇနီးမယားပဲ အနီးကပ်ပြုစုရမှာပဲပေါ့။

ဒါမှ ကောင်းတာဆရာ ... စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ... အပျိုကြီးက

လည်း မျှော်လင့်နေမှာပါ ...”

သော်သော်မွန်းနှင့်ပဲ လက်ထပ်ဖို့ပြောနေ၍ သူ စိတ်

မုတ်နေမိသည်။

သူ ချစ်တာက ပျိုပဲ။

မြစ်သင့်ဘူးဆိုတဲ့အသံတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ
သုဏ္ဍောင့် ဖျိုတို ချစ်နေမိသည်။

မြတ်နိုးနေမိ၏။

ပျိုအတွက် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရဖြစ်နေသည်။

“အာစရီ ...”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေ ခက်ခဲနေလဲ ...”

“မခက်ခဲပါဘူး ... ကိုယ့်မှာ တခြားကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ပါ”

ငွေရ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ပျိုရယ် ...

ကိုယ်အရမ်းခံစားနေရတယ်။

မင်းကို ချစ်ပါတယ်လို့ ကိုယ်ရင်ဖွင့်ခက်နေပြီ။

ငယ်ရွယ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ သူက စွဲလမ်းစွာ

ချစ်နေမိသည်။

ဦးလေးကြီး ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ရမလဲ။

ရင်တွေပူနေသည်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ချစ်သူတွေဆိုရင်တော့

သေပြီ။

ခက်တယ်။

သော်သော်မွန်ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရဘူး။

အရာရာပြည်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမဲ့ အချစ်
တွေက ခက်တယ်။

မချစ်ဘူး။

ခံစားလို့လည်း မရဘူး။

လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေတာပဲကောင်းပါတယ်လေဟု

တွေးနေမိသည်။

ဗလ ...

မင်းကတော့ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားလောက်
တဲ့ရုပ်ရည်လက္ခဏာရှိပါတယ်။

ငါ ဘယ်လို ယှဉ်ရမလဲ။

ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဗလ ဗလဖြစ်

နေသည်။

ခေတ်မီသားနားတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။

“အား ...”

ရင်ထဲမှာလေးနေမိသည်။

ဘာမှလည်း စိတ်ဝင်စားလို့မရဘဲ ကောင်လေး

အကြောင်း တွေးနေမိ၏။

ရုံးဆင်းတော့ သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့အခန်းအရောက်တွင် တဘက်ခန်းကို နားစွင့်

လိုက်မိ၏။

ပျိုအသံ မကြားရ။

ဒီကောင်မလေး ပြန်မလာသေးဘူးလား။

ဗလနဲ့ လည်နေတာများလား။

သော်သော်မွန်းတို့ကလည်း ပျိုကို လွတ်လပ်စွာနေ

စေသည်။

သွားမေးရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။

အမူအရာ သိပ်ပျက်နေလို့ မကောင်းသေးပါဘူး။

လူခေါ်ဘဲလဲနဲ့လို့လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက သော်သော်မွန်း ဖြစ်နေ

သည်။

“သော်သော်မွန်းပါလား မြခိုင်ရော ...”

“သူ့ရွာက အမျိုးတွေရောက်နေလို့တဲ့ ... ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ
နဲ့ သွားတယ်လေ ... ကျွန်မကို အပ်ထားခဲ့တာပဲ ... ရှင်
စားသောက်ရေးအတွက် ကျွန်မ စီစဉ်နေတာလေ ...”

သူ ...

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

မြခိုင်တော့ လုပ်ချသွားပြန်ပြီ။

“ကျော် ... ရေချိုးလေ ... မွန်း ဟင်းတွေနွေးလိုက်မယ်”

“အားနာစရာကြီး မွန်းရယ် ... ဟိုက်ဘက်မှာလည်း အလုပ်
တွေရှိနေမှာပဲ ... ပြန်လေ ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ပါ ရပါတယ်”

“ရပါတယ် ကျော်ရော ... အိမ်မှာ အလုပ်တွေပြီးနေပြီ ...
မွန်းကိုအားမနာပါနဲ့ ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ပြောစရာမလိုတဲ့ လူတွေပါ ...”

မွန်းကတော့ ကျော်ကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေတဲ့

သူပါ။

အသက်အရွယ်ရနေတဲ့ မွန်းကို ဖေဖေက ရွေးချယ်

ခွင့်ပေးထားခဲ့သည်။

ပျိုကိုလည်း မချုပ်ချယ်ပါဘူး။

ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ်ပဲ နေထိုင်ခွင့်ပြုထား

သည်။

ကျော်ရယ် ...

ရှင်ကို မွန်းမျှော်လင့်နေတာပါ။

မိန်းမတွေကို ခုထိတောင် ရှင်စိတ်မဝင်စားသေးဘူး

အား။

လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုပ်တော့မှာလားကျော်။

“ကဲ ... ကျော် ချိုးလေ ... မွန်းအဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်
နေမယ် ...”

မြခိုင် ...

ဒီကောင် တမင်လုပ်သွားတာပဲ။

ရှောင်ပေးတာ။

ငါက ပျိုကို ချစ်တာကွ ... ။

မင်း ပျိုနဲ့ငါ့ကိုပဲ အောင်သွယ်ပေးပါလား မြခိုင်ရာ
သူ ...

ပျိုကို ချစ်နေပါတယ်လို့ ပြောရင် မြခိုင်ဘာပြော

မလဲ။

ကန့်ကွက်မှာပဲ။

လက်ခံမှာ မဟုတ်။

ရေချိုးသည်။

စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းမသွားဘဲ ပူလောင်နေရတာ။
သော်သော်မွန်းနဲ့အတူ နေရတာပင် စိတ်စွပ်နေ

သည်။

ပျို ...

မင်းပြန်လာပြီလား။

သော်သော်မွန်းကို မေးချင်ပေမဲ့ သူ့စိတ်တွေ မ

မလဲဖြစ်နေရသည်။

မမေးဖြစ်တော့ ...

“မွန်း ပြန်မယ်နော် ...”

“ကျေးဇူးပဲ မွန်း ...”

“မွန်းလက်ရာတွေကို ကျော်ကြိုက်ရဲ့လား ...”

“ကြိုက်ပါတယ် ... အားလုံးကောင်းပါတယ်မွန်း ...”

“ဟင်း ... ရှင်ချီးမွမ်းတာကလည်း အေးစက်စက်ကြီး မလွဲ
သာလို့ပြောတာ မဟုတ်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မွန်းရာ ... ကောင်းလို့ ကောင်းတယ်ပြော
တာပါ ... မြခိုင်နဲ့တခြားစိပ် ... ကိုယ်အကျင့်ပါသွားမှာ
တောင် စိုးရိမ်တယ် ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ... မွန်းချက်ကျွေးနိုင်ပါတယ် ... မေမေက
ငယ်ငယ်လေးထဲက လက်ထပ်သင်ပေးတာလေ ...”

မွန်း ပြန်သွားမှ သူ စိတ်တွေချောင်သွားရသည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှ ပျိုအသံ မကြားရ။

ဒီကောင်မလေး ငြိမ်နေသည်။

မရောက်သေးဘူးလား။

မြခိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။

စပ်ဖြူနှင့် အာစရိအတွက် အကွက်ဖန်ထားခဲ့ကာ

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးမြခိုင် ... မင်း ဖန်တီးပေး
လည်း အဝီပဲ ...”

သူ ...

ပြောပစ်လိုက်သည်။

"မိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် အာစရိ... သော်သော်မွန်းလို အရာရာ
ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရှားတယ် ... အာစရိ ဘဝ
အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ ... "

သူ ...

ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်မှ ကောင်မလေးအကြောင်းတွေ
တွေးပစ်လိုက်၏။

မေပျိုဖြူ မျက်နှာလှလှလေးက သူ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲ
မှာ ထင်ဟပ်နေသည်။

အခန်း (၁၀)

...

သူ

အစောကြီးထသည်။

ကောင်မလေးက ပြောတယ် အိပ်ပုပ်ကြီးရင် ကျွန်း
အရေ ထိခိုက်မယ်တဲ့။

"မနက်အစောကြီးထပြီး ... ပျို လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်
တယ် ... ကျွန်းမာရေးလိုက်စားရမယ်လေ ... "

ပျို ...

ထသွားပြီလား။

အဝတ်အစားကို နုပျိုအောင် ရွေးချယ်ဝတ်ထားမိ

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်မိ၏။

မဆိုးဘူး။

နုပျိုသားပဲ။

ပျိုနဲ့ယှဉ်ရမှာ ...

ငြိင်ဘက်က ဗလ ...

မင်းနောက်ကောက်ကျသွားမှာပဲဗလ။

“အာစရိ ...”

“ဟင် ...”

“အစောကြီး ...”

“လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ ...”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ... အခုလိုဆိုတော့လည်း အရမ်းထို
နုပျိုနေတာပဲ ...”

ကျောင်းမလေးက ဦးလေးကြီးအရမ်းအိပ်ပုပ်ကြီး
တာပဲဟု ပြောပြီးထဲက သူ စောစောထဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

ကျန်းမာရေး လိုက်စားရမယ်။

တည်တည်ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့ လူကြီးဆန်နေလို့ မဖြစ်
သေးပါဘူး။

“ကောင်းတယ်အာစရိ အရမ်းကောင်းတာပဲ ... ဟိုဘယ်
အခန်းက အပျိုကြီးလည်း ထပြီးလမ်းလျှောက်မယ်ထင်
တယ် ...”

“မြနိုင် ... မင်း သော်သော်မွန်းအကြောင်း မပါရင် မပြော

တတ်တော့ဘူးလား ...”

“အာစရိ အတွက်ပါ ...”

“ငါ သွားတော့မယ် ...”

ပျိုဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ စနောက်ရင်ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန် ...”

“ဟင် ...”

“ပျို ...”

“ဦးလေးကြီး ...”

ပျိုတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာနဲ့ သွားပြီး ဆုံ
တော့သည်။

“လမ်းလျှောက်မလို့လား ...”

“ဟုတ်တယ်ပျို ... ကိုယ်လည်း ကျန်းမာရေးလိုက်စား
တယ်လေ ...”

“အဟက် ... ဦးလေးကြီးက အရမ်းနုပျိုသွားတာပဲ ...
ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်ရတာတောင် အားနာစရာကောင်းနေ
ပြီ ...”

ကိုကိုလို့ခေါ်ပါလား ပျိုရယ်ဟဲ့ ပြောနေမိသည်။

“လာလေ ... ပျိုလည်း အဖော်ရတာပေါ့ ...”

သူ ...

ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ပျိုနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ ကျေနပ်နေမိ၏။
နှစ်ယောက်သား ထွက်လာကြသည်။အလုပ်တွေများလွန်းတဲ့ သူ့အတွက် မနက်စော
စော အိပ်ရာထနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်တွေ လုပ်တဲ့အကျင့်တွေ
ရှိနေသည်။ပျိုက ပြောသဖြင့် ညကအလုပ်မလုပ်ဘဲ မနက်
အစောကြီးထိုင်အောင် ကြိုးစားရ၏။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ညဘက် အလုပ်တွေမလုပ်တော့ဘူးလား ... ”

“မလုပ်တော့ဘူး ... ပျို ပြောထားလို့ ကိုယ်ကျန်းမာရေး
လိုက်စားတာလေ ... ”“ကောင်းတယ် ... ကျန်းမာရေးအတွက် လုပ်သင့်တယ်
မမလည်း မနက်ဘယ်တော့မှ မထဘူး ... အိမ်မှုကိစ္စတွေ
လုပ်ရတော့ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်စရာမလိုဘူး
တဲ့ ... ”

အတော်ပဲ ...

မမမွန်းကိုလည်း နှိုးရမယ်။

ဦးလေးကြီးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမလို့။

ပျို ...

ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေမိသည်။

ဦးလေးကြီးက တကယ့်ကို လူကြီးလူကောင်းပီသ

တဲ့သူပဲ။

မမကို စွဲအောင် လုပ်ရမယ်။

လူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေက ကြားခံသူမရှိဘဲ စွဲကြမှာ

ဓဟုတ်။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“မောလား ... ”

“မမောပါဘူး ... ”

ပျိုက ... ရွှင်လန်းတက်ကြွနေတဲ့ ဦးလေးကြီးကို
သဘောကျစွာ ကြည့်မိသည်။“ဦးလေးကြီးကို ကြည့်ရတာ ... လူငယ်တစ်ယောက်လိုပဲ
နော် ... ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေတယ် ... ”“ကိုယ် အသက်သိပ်မကြီးသေးပါဘူး ပျိုရာ ... မင်းလုပ်တာ
နဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာသွားရတော့မယ်ထင်တယ်နော် ... ”

“လေးစားလို့ပါ ... ”

သူ ...

ပိုပြီး သွက်လက်စွာဖြင့် လျှောက်ပြနေမိသည်။

ပျို အထင်ကြီးအောင်ပါ။

ကိုယ် ...

အဘိုးကြီးမဟုတ်ဘူး။

“ကန်တော်ကြီးဘက်ကို လျှောက်မယ်နော် ဦးလေးကြီး...”

“ကောင်းတယ် ...”

ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့သာ အတူတူလျှောက်ရရင်
ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်အထိ လျှောက်သွားချင်တာပါ။

ပေါ့ပါးသွက်လက်နေအည်။

ပျော်နေ၏။

ကန်တော်ကြီးစောင်းရောက်လာသည်။

အေးစိမ့်တဲ့လေနုအေးက သူ့နှလုံးသားတွေထဲ တိုး
ဝင်လာ၏။

“လေလေးက အသက်ရှူလို့ ကောင်းလိုက်တာပျို ... ဖိုဟိုယ်

ဒီလို အရာသာမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး ...”

“ပျိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ...”

ပျို ...

လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေသည်။

ချောလိုက်တာ ...

ငယ်ရွယ်နုပျိုလန်းဆန်းနေတဲ့ အလှတွေ ပေါင်းစုံ

နေသည်။

ရှော့ပင်နီလေးကို ဝတ်ထားတဲ့ ပျိုခြေသလုံးသား
လေးတွေက ဖြူဝင်းအိစက်နေ၏။

ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

လမ်းလျှောက်ကြတဲ့ လူတွေက သူနှင့်ပျိုကို ကြည့်
ကွက် ကြည့်ကွက်ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ပျိုက အရေးမစိုက်။

သူကတော့ မျက်နှာပေါ်လေနုအေးအစား အပူငွေ့
တွေ ရိုက်ခတ်နေသလိုပင်။

ရှက်နေမိသည်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်မလေးနှင့်တွဲလာရတာ ပတ်ဝန်း
ကျင်က မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်နေမလားပဲ။

မဖြစ်ဘူး။

ဝေးဝေးနေမှ ...

ကောင်မလေးနှင့် မသိမသာ ခွာနေရသည်။

မောင်မောင်ကျော် ...

မင်း ... ဆင်ခြင်သင့်တယ်။

ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မချစ်
သင့်ပါဘူး။

သောသောမွန်းကို ချစ်သင့်တာပါ။

မဟုတ်ဘူး။

သို့ချစ်မြတ်နိုးတာက ပျိုပဲ။

ပျို ...

မင်းကို ချစ်တယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေကို လှုပ်ခတ်နိုင်တာက မင်းပဲ။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“မနက်ဖြန် မမကိုပါနိုးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်နော် ... ဦးလေးကြီး အဖော်ရှိတော့ မမက လိုက်မှာ ... ”

ပျိုကတော့ ဦးလေးကြီးနှင့် မမကို အောင်သွယ်ရန် အကွက်ပဲ ချောင်းနေမိသည်။

ဦးလေးကြီးကို အမျိုးတော်ရမယ်။

“မွန်း ပင်ပန်းပါ့မယ်ကွာ ... နေပါစေ”

ကိုယ်က ပျိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲနေချင်တာပါ။

“မမကို ကျန်းမာရေးလိုက်စားစေချင်တာလေ ဦးလေးကြီး

ရဲ့ အသက်ကြီးပြီလေ ... ”

“မွန်းက အိမ်မှုကိစ္စတွေရော ... ဆိုင်ကိစ္စတွေရော လုပ်နေတာလေ ... အိပ်ပါစေ ... အနားယူပါစေ ... သူက လှုပ်ရှားနေရတော့ ကျန်းမာရေးလုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီပဲ ... ”

“ခေါ်မယ် ... ခေါ်မယ် ... ရအောင်ခေါ်ရမယ် ဦးလေးကြီး မမလည်း ပျော်မှာ ... ”

သူ ...

စိတ်ညစ်သွားရသည်။

လူတွေက သူ့ကို သောသောမွန်းနဲ့ပဲ အောင်သွယ်

နေကြ၏။

ဘယ်လို ပြောရမလဲ။

ကိုယ်က ပျိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ချင်

တာပါ။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ဗလ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားနှင့်ဗလက ရောက်လာပြီး

ပျိုကို လက်ပြနေသည်။

“ခဏနော် ... ဦးလေးကြီး”

ပျို ထွက်သွားသည်။

ဗလကို တွေ့လျှင် ပျို မြူးတူးတက်ကြွသွားတာ

တွေ့ရ၏။

သူ ... စိတ်မောသွားရသည်။

“ဟူး ... ”

စောစောက ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုတွေ ပျောက်ကုန်

သည်။

ဗလ ...

ဘာလာလုပ်တာလဲ။

ဒီကောင်တော်တော် နှောင့်ယှက်တာပဲ။

ဗလနှင့် ကောင်မလေးက နှစ်ယောက်တည်း ရပ်

စကား ပြောနေသည်။

ပျို ...

မင်းက ဗလအပေါ် အရေးပေးလွန်းနေတာလား။

သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရသည်။

လှေကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့အတွက် စိတ်မပါတော့။

ဗလ ...

မင်းကို ငါ ဘယ်လိုယှဉ်ရမလဲ။

ငယ်ရွယ်တဲ့ ဗလကိုပဲသူယှဉ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

စိတ်မောတယ်ကွာ ...

ပျိုကို ချစ်မိတဲ့စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်၍

မရ။

သူ ...

ထိုင်နေမိသည်။

ဗလက သူ့ကိုလှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ကားလေးနှင့် ပြန်

ထွက်သွား၏။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“လှေကျင့်ခန်း လုပ်လေ ... ”

“အင်း ... ”

“သွေးအေးသွားမယ် ... ”

ပျိုရောက်လာမှ သူ့စိတ်တွေပြန်ပြီး တက်ကြွလာသည်။

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“ဗလ ... ”

“အဟက် ... ”

“မင်း အဆက်လား ... ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာပါ”

“တကယ်လား ... ”

“တကယ်ပါ ဦးလေးကြီးရဲ့ ... ဗလကတော့ ပျိုကို ... ”

သူ ...

ဆက်မကြားရဲတော့။

လှေကျင့်ခန်းလုပ်သလိုနှင့် အဝေးကို ရှောင်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ပျိုကိုဆိုတည်းက သူ သဘောပေါက်သွားရ၏။

မင်းကရော ...

ဗလကို သဘောကျနေတာ မဟုတ်လား။

ဗလကိုတွေ့ရင် မင်း တက်ကြွနေတယ်။ မနာလို

ဆိုတာ။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ပြန်ကြရအောင် ...”

သူ ... မပြန်ချင်သေး။

ရုံးကို သွားရဦးမည်။

“ပြန်မယ်လေ ...”

နှစ်ယောက်သား လမ်းပြန်လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျသလိုကြီး ဖြစ်နေရ၏။

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“မင်းကရော ဗလကို စိတ်ဝင်စားလား ...”

“အဟက် ...”

“စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား ...”

“စဉ်းစားနေဆဲပါ ... ပျို အဲဒီလောက် အညှာမှလွယ်ပါဘူး

ဦးလေးကြီး ...”

“ကောင်းတယ် ... မင်း မာနနဲ့တုံ့ပြန်မှ မင်းအပေါ် အထင်

ကြီးမှာပဲ ...”

“ပျိုသိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဗလကတော့ ဦးလေးကြီး ငယ်
ငယ်ကလိုပဲ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်နော် ...”

“ဦးလေးကြီး ထင်တာကတော့ ... အားကိုးလောက်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ...”

“ဦးလေးကြီးကလည်း ဗလတို့က ချမ်းသာတယ် ... ဗလ
ကလည်း စာအရမ်းတော်တယ်လေ ... လုပ်ငန်းတွေလည်း
အများကြီး ပိုင်တာပဲ ...”

ဦးလေးကြီးလောက် ချမ်းသာလားဟု မေးပစ်ချင်မိ

သည်။

အင်းလေ ...

ပျိုက ငယ်ရွယ်သူပဲ။

သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။

ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ဟယ် ... ကျော်ပါထပြီးလျှောက်တာလား ... ဒီလိုမှန်းသိ
ရင် မွန်းပါထပြီး လျှောက်ပါတယ်နော် ...”

သူ ...

စိတ်ညစ်သွားရသည်။

ပျိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ
သော်မွန်းက လိုက်ရှုပ်ဦးမည်။

“လာ ကျော်ဝင်ထိုင်ဦး ... တို့ကော်ဒီတိုက်မယ် ...”

“ကိုယ် မဝင်တော့ပါဘူး ... ရုံးသွားရဦးမယ် ... ”

မဝင်ချင်တော့။

သော်သော်မွန်း ပြုစုနေတာကိုလည်း မခံယူချင်ပေ။

အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“နောက်နေ့တော့ ... မွန်းပါထပြီး လမ်းလျှောက်မယ် ...

အတော်ပဲ အဖော်ရှိတုန်းလုပ်ရတာ ... ကျန်းမာရေးလိုက်

စားဦးမှပဲ ... ”

စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ။

သော်သော်မွန်းနှင့် သွားရမှာကို စိတ်ပျက်နေမိ

သည်။

ရုံးသွားဖို့ပင် အားမရှိ။

“အာစရီ ... ”

“ဟင် ... ”

“စားစရာတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ... ”

စားသောက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေပင် မရှိအောင် ဖြစ်နေ

မိသည်။

ပျို ... မင်းတော်တော် ဒုက္ခပေးတာပဲ။

ဗလကို အားကျလာမိသည်။

စားသောက်ပြီး ရုံးကို ထွက်လာခဲ့ရပေမဲ့ စိတ်က

မပါပေ။

သူ ...

ဘာဖြစ်ရတာလဲ။

ထိန်းချုပ်၍မရသော ပျိုကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေအပေါ်

မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသတွေဖြစ်သွားရတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“ဗလကို အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တယ် ...”

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“ဗလက ညီမလေးရဲ့ချစ်သူလား ...”

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ... ဗလကို ပျိုရွေးချယ်သင့်လား မသင့်ဘူးလားဆိုတာ ... မမဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ အကဲခတ်ရအောင်လေ ...”

“ပျိုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... မိသားစုဝင်တွေကို အကဲခတ်ခိုင်းတာ ကောင်းတယ်ဖိတ်လိုက် ... မမအကဲခတ်မယ်နော်”

ဗလမှာက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ

မဟုတ်လား။

ပျို စဉ်းစားရသည်။

လောလောဆယ်တော့ ...

ပျိုအပေါ် အရေးတယူနှင့် ကရုဏ်မရှိနေသည်။

ဒါ ...

ဟန်ဆောင်နေတာလား။

“ဗလ ... ပျိုကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ မကြာသေးဘူးမမ အရင်ကတော့ ... သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ ...”

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ရှင်ဘက်ကရော ... ဒီကောင်လေးအပေါ် မေတ္တာရှိလား”

“ဗလကို မယုံသလိုပဲ ...”

သူ့အနားမှာက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာလေ

ချစ်တယ်ပြောတာကိုပဲ ပျို မယုံသေးတာ။

မမကို အကဲခတ်ခိုင်းရမယ်။

မေမေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး

ဆီလပ်စွာ နေထိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ ပေးထားသည်။

“မမက စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တယ်လေ ... ပျိုက ချစ်သူ

ထားရင် အဲဒီလူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ ...”

“ကောင်းတယ် ... ပျို ထမင်းစားဖိတ်လိုက် ... မမအကဲ
ခတ်ပေးမယ် ... ”

“မမ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒါဆို ဦးလေးကြီးတို့အိမ်က ဖုန်းသွားဆရာလိုက်ဦးမယ်”
“ကျော့ပါ ဖိတ်ခဲ့ ပျို ... ဒါမှ မမတို့နှစ်ယောက် အကဲခတ်
လို့ရမှာ ... ”

“ကောင်းတယ်မမ ... ပျို ဖိတ်ခဲ့မယ် ... ဦးလေးကြီးနဲ့
တော့ တွေ့ဖူးပါတယ် ... အင်းလေ ... အနီးကပ်အကဲခတ်
ရတာပေါ့လေ ... ”

“သွား ... သွား ... ညနေစာနော် ... ကျော့ရုံးသွားတော့
မယ် ... သွားဖိတ်လိုက် ... ”

“ဟွန်း ... သူ့အဆက်ကြီးပါ ဖိတ်မယ်ဆိုတော့ အရမ်းတက်
ကြွနေတယ်ပေါ့လေ ... ”

“ကောင်မလေးဟာလေ ... ”

“မမ ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“ဦးလေးကြီးကို ချစ်လား ... ”

“ပျိုနော် ... ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ ... ”

“အပျိုကြီးကလည်း ... မရှက်ပါနဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဝန်း

လိုက်စမ်းပါ ... ပျိုက အောင်သွယ်ပေးမလို့”

“ကျော်က မိန်းမတွေကို လုံးဝဖိတ်မဝင်စားဘူး ပျိုရဲ့ ...
မမက ငယ်ငယ်လေးထဲက နာမည်ကြီးတဲ့အချောအလှပ
သူက ဖိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာ”

မွန်းကတော့ ကျော့ကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေမိ
တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

ရှင်က အေးစက်နေတယ်။

ခုထိတောင် ...

မွန်းအပေါ် မရိုးသားတဲ့ အမူအရာတွေ လုံးဝမရှိ

ဘူး။

“ပျို ... ”

“ပြော ... ”

“သွားဖိတ်လေ ... ”

“အင်း ... သွားပြီနော်”

“သူက အားနာပြီး ငြင်းရင်လည်း ... ဇွတ်အတင်းပဲ ဖိတ်
လာခဲ့နော် ... ”

“အင်းပါ ... ”

“ညီမလေးဖြစ်ချင်တာလည်း ပြောပြခဲ့ ... ဒါမှ ကျော် အကဲ
ခတ်လို့ရမှာ ... ”

“အင်း...”

ပျို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးလေးကြီးကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းရင် ပိုကောင်းမှာပဲ။

ယောကျ်ားအချင်းချင်း မဟုတ်လား။

အသိချင်ဆုံးက ...

ဗလရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေပဲ။

မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ဗလ ပျိုက

ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

အပျော်ကြတာလား။

ဗလက မာနခပ်ကြီးကြီး ...

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ကောင်။

ပျိုကို ချစ်တယ်ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆအလွယ်တကူ ဖြေ

လိုက်သည်။

ပျို တစ်ဘက်ခန်းသို့ ကူးလာခဲ့၏။

“ဦးလေးကြီး...”

အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသူက ကိုမြခိုင်ပင်။

“ဦးလေးကြီးရော ...”

“ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ် ...”

“ပျိုလာတယ်လို့ သွားပြောပေးပါ ...”

“အေး အေးပါ ...”

မိ၏။

သည်။

ပျို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေမိသည်။

ခေတ်မီလှပတဲ့ ဒီဇိုင်းခန်းလေးကို ပျို သဘောကျ

နေချင်လိုက်တာ။

မမကိုလည်း ဦးလေးကြီးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်မိ

ဗလက ချမ်းသာတယ်။

ပျိုက ဗလဘက်က မိသားစုတွေနဲ့ မနေချင်ပါဘူး။

သီးသန့်ပဲ နေချင်တယ်။

ဒီလို တိုက်ခန်းမျိုးလေးနဲ့လေ ...။

ဦးလေးကြီးက တကယ့်ကို စိတ်ကူးကောင်းတာပဲ။

“ပျို ...”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီး”

“ကိစ္စ ...”

“ထမင်းစာလာဖိတ်တာလေ ...”

“ဟင် ...”

“ညနေစာပါ ... မမက လာဖြစ်အောင် လာပါတဲ့ ... အရေး

ကြီးတဲ့ ညစာစားပွဲဖြစ်နေလို့ပါ ...”

“ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ ပျို ...”

သူ ...

ကျော့မော့နေအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့အချိန် ပျို
ရောက်လာ၍ သူ ကျေနပ်သွားရသည်။

“ဦးလေးကြီးက အရမ်းစမတ်ကျတာပဲ ... ”

ပျိုက ချီးမွမ်းလိုက်၍ သဘောအကျကြီးကျသွား
ရသည်။

“ပျိုကို ညစာပြန်ကျွေးရမလို ဖြစ်နေပြီ ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“အခု ညစာစားပွဲမှာ ဗလလည်းပါမှာ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို အိမ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့လေ ... ”

“ဟင် ... ဗလနဲ့ မင်းမင်းက ... ”

“ချစ်သူတွေ မဖြစ်သေးပါဘူး ... ဗလဘက်က ပရယ်ပို့စ်
လုပ်ထားတာပဲ ရှိသေးတာ ... ပျို စဉ်းစားဖို့အတွက် မမနဲ့
ဦးလေးကြီးကို အကဲခတ်ခိုင်းမလို့ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလက ပျိုကို ချစ်မချစ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ ရွေးသင့်မရွေးသင့်လေ ... ”

“ပျိုက အဆန်းပဲ ... လူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရွေးချယ်
မှာလား ... ”

“အင်း ... ”

တော်ပါသေးရဲ့။

ဗလက ပျိုချစ်သူတွေက မဟုတ်သေးပေ။

သူ့ကို အကဲခတ်ပေးပါတဲ့။

ပယ်တယ်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပျို လုံးဝလက်မခံရပါ

ဘူး။

“ဦးလေးကြီးလာနော် ... ဗလမှာက ကောင်မလေးတွေ
အရမ်းများတယ် ... ဒီအထဲကမှ ပျိုကို ရွေးချယ်တာလေ”

ပျိုရယ် ...

ဦးလေးကြီးရဲ့ နှလုံးသားတွေကိုလည်း အသိအမှတ်

ပြုပါဦးကွာ။

ပျိုကို စစ်မှန်တဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့ ချစ်နေတာပါ။

ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရမလဲ။

ကောင်မလေး ... သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လာ

အောင်ပထမဆုံး စတင်ကြိုးစားရမှာပဲဖြစ်သည်။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ညနေ လာခဲ့နော် ... ”

“အင်း ... ”

“ပျို သွားတော့မယ် ... ဪ ... ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်
နော် ဦးလေးကြီး ... ”
“ဆက်လေ ... ”

ပျိုကို ဟမ်းဖုန်းပေးလိုက်သည်။

“အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိတာ အရမ်းဒုက္ခရောက်တာပဲ ဦးလေးကြီး
ရယ် ... မမလုပ်ငန်းထဲ ငွေမြှုပ်သွားလို့တဲ့ စိတ်ညစ်တယ်”

ပျိုကို သူ စူးစိုက်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုကို ချစ်နေမိသည်။

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။

ပျိုမှ ပျိုဖြစ်နေသည်။

သော်သော်မွန်းကိုပင် ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ
ဖြစ်နေ၏။

“ဗလ ... ပျိုတို့ အိမ်မှာညစာလာစားနော် ... မမနဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးမလို့ ... ”

ဗလထံ ပျို ဖုန်းဆက်နေသည်။

“ဗလ အဲ့ဒီမကြီးကျယ်နဲ့တွာ ... မေမေက သမီးလေးကို
လွှတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတယ် ... မေမေလည်း
တို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်မပါဘူး ... လာဖြစ်အောင်လာနော်”

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မရွေးချယ်အောင်တော့
ပြောရမယ်။

ပျိုကို ကိုယ်ပဲပိုင်ဆိုင်စေရမယ်။

“ဗလလာနော် ... ပျိုကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်လေ ...
မမက ဆုံးဖြတ်မှာ ... ”

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို အားကျသလို ဖြစ်လာရ
သည်။

ပျိုက အလေးအနက်ထားပုံပင်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အမူအရာတွေကို တွေ့နေရ
သည်။

“ဒါပဲနော် ဗလ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ပျို ...

ဒီကောင်လေးကို မင်း မချစ်ရပါဘူး။

ဦးလေးကြီးက ဗလထက် မင်းကိုအချစ်တွေအကြင်
နာတွေ အယုယတွေနဲ့ ဝိုင်းရံထားနိုင်ပါတယ်။

“ဦးလေးကြီး ကျေးဇူးပဲနော် ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“မင်း ဟမ်းဖုန်းလိုချင်တာလား ... ”

“လိုချင်တာပေါ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ ... စတိုင်လ်မိတယ်လေ ... ”

ပျို အရမ်းလိုချင်တာပဲ ... မမလုပ်ငန်းကြောင့်မရတာ”

“ကိုယ့်ဝယ်ပေးမယ် ... ”

“ဟင် ...”

“ပျို အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ ပစ္စည်းလေးဖြစ်နေလို့ပါ”

“မဟုတ်တာဘဲ ... ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျိုက အလွယ်

တကူ ပြန်ဆပ်နိုင်စရာ မရှိသေးဘူးလေ ...”

“ဆပ်စရာမလိုပါဘူး ...”

“ဟင် ...”

“လက်ဆောင်ပေးမှာပါ ...”

“ဟင် ...”

ပျို ...

အံ့ဩသွားရသည်။

သူမ အရူးအမူးလိုချင်နေတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ဦးလေး

ကြီးက လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့။

အင်းလေ ...

အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဦးလေးကြီးပဲ။

ဟမ်းဖုန်းဖိုးလောက်ကတော့ အသေးအမွှားနေမှာ

ပါ။

“ပျိုကို ပျော်ရွှင်စေချင်လို့ပါ ... သူများ ဖုန်းတွေက ဆက်ရ
တာ ပျိုစိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကြီး ... အိမ်မှာက စီးပွားကျသလိုဖြစ်
နေတယ် ... ဖေဖေကလည်း နေမကောင်းဘူး ...”

“ဟုတ်လား ...”

“မေမေ လိုက်သွားရမယ် ... ပျိုတို့နဲ့တောင် အဒေါ်တစ်
ယောက်လာနေမှာလေ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“မေတောင် အားငယ်နေတာလေ ...”

“ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောဘူး ...”

“မမက ရှက်တယ်လေ ... ပျိုလည်း မယူချင်ပါဘူး ... နေပါ
စေ ဦးလေးကြီးရယ် ... ဒီမှာလာဆက်လည်း ရတာပဲ”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူးပျို ... ဦးလေးကြီးက အမှတ်တရ
ဝယ်ပေးတာပါ ... ပျိုကို ပျော်ရွှင်စေချင်လို့လေ ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ပျို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဟမ်း
ဖုန်းတွေနဲ့လေ ...”

“ကောင်းပြီ ... ပျိုကို ကိုယ်လက်ဆောင်းပေးမယ် ...”

“ဦးလေးကြီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ ... ပျိုမှာ ငွေ
ကြေးအဆင်ပြေလာရင် ပြန်ဆပ်မှာပါ ...”

“မလိုပါဘူးပျို ... ကိုယ်က အမှတ်တရဝယ်ပေးတာပါ”

“ဦးလေးကြီး အကူညီလိုအပ်ရင်လည်း ပြောနော် ... ပျို
အစွမ်းကုန် ကူညီမယ် ...”

မမမွန်းနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့
သည်။

ပျို ...

ဟမ်းဖုန်း အရမ်းကိုင်ချင်တာပဲ။

ဦးလေးကြီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဦးလေးကြီး ညစာလာစားနော် ... ဗလကို အကဲခတ်ပေး

ပါဦး ... ဦးလေးကြီး အဆုံးအဖြတ်ပဲ ပျိုလက်ခံမှာ”

ပျို ပြန်သွားသည်။

ဗလဆိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ မင်း လုံးဝမရွေးချယ်ရပါ

ဘူး။

ကန့်ကွက်ရမယ်။

ပျိုဆီက သံယောဇဉ်တွေကို ရအောင်ယူရမယ်။

ဟမ်းဖုန်းလေးတစ်လုံးဝယ်ဖို့အတွက် အဆက်

အသွယ်တွေဆီ ဖုန်းဆက်နေမိသည်။

အခန်း (၁၂)

...

ဗလရောက်မလာခင် ပျိုလက်ထဲသို့ ဟမ်းဖုန်းလေး အပ်လိုက်သည်။

“လှလိုက်တာ ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျော်လိုက်တာ — ပျို အရမ်းလိုချင်နေတာသိလား ... ”

ပျို ပျော်နေသည်။

သူ ... စိတ်ချမ်းသာနေသည်။

“ကျော်ကတော့ ... ဒီကောင်မလေးကို အရမ်းမြှောက်စား နေပြီပဲ ... မွန်းတို့လည်း လုပ်ငန်းမှာ ငွေတွေမြုပ်သွားလို့ လေ ... ”

“ပျိုကို ပျော်စေချင်လို့ပါ ... မျက်နှာငယ်ရမှာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ် ... ”

“ပျိုကတော့ အရမ်းပျော်နေပြီကျော်ရေ ... ”

မွန်းကတော့ သူမကြောင့် ကျော်က လက်ဆောင်
ဝယ်ပေးတာဟု ထင်မိနေသည်။

ကျော်က သူမကို စိတ်ဝင်စားလာပြီလားပဲ။

“ကျော် ... ”

“တင် ... ”

“ပျိုကတော့ အရမ်းပျော်နေပြီ ... ”

ပျိုက ပျော်ပြီး သူမ ဟမ်းဖုန်းရပြီဖြစ်ကြောင်း
သူငယ်ချင်းတွေထံ ဖုန်းဆက်ပြောနေသည်။

ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးနေ၏။

“ဗလ ... လာတော့လေ ... ဒီမှာစောင့်နေကြပြီ ... မမရော
ဦးလေးကြီးရော ... ”

ဗလထံ ဖုန်းနံပါတ်ပေးနေတာတော့ သူ အောင်
သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

“လာတော့လေ ဗလ ... ”

ပျို ဖုန်းဆက်ပြီး ဗလကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေရ
သည်။

“ဗလက မဟုတ်သေးဘူး မွန်း ... ပျိုက အတင်းခေါ်နေရ
သလိုဖြစ်နေပြီထင်တယ် ... ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကျော် ... ဒီကောင်လေးက ကြီးကျယ်

ခမ်းနားတာလား ... ”

ပျိုမမကို သူ နည်းနည်းကျပ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဗလနားမှာက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ
ပျို စိတ်ညစ်ရမယ် ... ”

“ဗလကို ကျော် မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား ... ”

“မြင်ဖူးပါတယ်၊ ခပ်ကျော့ကျော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
ပဲ မွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

မွန်း လန့်သွားရသည်။

ဒီလိုကောင်လေးမျိုးနဲ့တော့ ညီမလေးကို သဘော

မတူနိုင်ပေ။

“ပျို ... ”

“ဟင်မမ ... ”

“ပျိုကောင်လေးက မလာသေးပါလား ... မမတို့ လူကြီး
တွေကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်နော် ... ”

“လာမယ် မမ ... ဗလ ဒက်ဒက် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခိုင်းနေ
လို့တဲ့ ... ”

“ပျိုကိစ္စက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လေ ... ”

ကျော်က မထောက်ခံတော့။ မွန်းလည်း မထောက်

ခံချင်တော့ပေ။

ဒီကောင်လေးက ညီမလေးပျိုဘက်က မိသားစု
တွေကို အထင်သေးတဲ့သဘောလား။

“ဗလ လာမှာပါမမ ... သူ့ဒက်ဒီက အရေးတကြီးခိုင်းနေလို့
လေ ... ”

“ပျိုတို့ဘက်ကို အထင်သေးပြီး မလေးမစားလုပ်တာတော့
မကောင်းဘူးနော် ... ”

“မဟုတ်ပါဘူးမမရဲ့ ... ဗလက ပျိုကို အရမ်းတောင်းပန်
နေတယ်လေ ... ”

ပျို အပြင်ထွက်သွားသည်။

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပျိုကနှစ်သက်နေပုံပဲနော် ... ”

“ဒါကတော့ ပျိုမှာအတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ပါ ... မွန်း အဲ့ဒါ
မျိုးက ဒုက္ခရောက်တတ်တယ် ... ဗလက ပျိုတို့မိသားစုတွေ
ကို အထင်သေးတာပဲထင်တယ် ... ”

သူ ...

ကန့်ကွက်စကားတွေပဲ ပြောမိသည်။

ပျို ...

ကိုယ်စိတ်မောတယ်ကွာ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ်။

ပျိုကို ရုတ်တယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုရင်ဖွင့်ရမလဲ။

“ဗလက လာနေပြီတဲ့မမ ... ကားကို ဒလကြမ်းမောင်းပြီး
လာနေတယ်တဲ့ ... ”

ပျိုကတော့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေအပြည့်နှင့်ဖြစ်

သည်။

သူ ဘယ်လို တားဆီးရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေရ

“ပျို အောက်မှာ ဆင်းကြိုလိုက်မယ်နော် မမ ... ”

ပျို ဆင်းသွားသည်။

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ”

“ဗလနဲ့တော့ သဘောမတူသင့်ဘူးနော် မွန်း ... ”

သူ ...

ပြတ်သားစွာပဲ ပြောမိသည်။

“ပျိုက အရမ်းနှစ်သက်နေပုံပဲကျော် ... ”

“မွန်းက အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး တားဆီးပေါ့ ... ”

“အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရမှာပဲလေ ... ”

ဗလနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့အတွက် ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုတွေ သူ

ထွင် လုံးဝမရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လို ယှဉ်ရမလဲ။

ပျိုသံယောဇဉ်တွေရအောင်ပဲ ကြိုးစားရမည်ဖြ-

သည်။

ဗလနှင့် ပျို တက်လာ၏။

“မမ ... ဒီမှာဗလ ... ဒါ တို့မမလေ ဗလ ... သော်သော်မွန်-
တဲ့ ... ဒါကတော့ ဦးလေးကြီး သိတယ်မဟုတ်လား ...

ပျိုလေသံတွေက သူ့ကိုတော့ မမမွန်းနှင့်ပတ်သက်
ဆက်စပ်နေတဲ့သဘော မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။

“ကျွန်တော် ... နောက်ကျသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါမမ ...
ဦးလေးကြီးရော ... အဲ ... အစ်ကိုရောပေါ့နော် ... ”

သူကတော့ တင်းနေပြီ။

လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ဟန်ဆောင်ပြီးနေ-

သည်။

“ကဲ ... လာကြကွယ် ... ထမင်းစားရအောင်”

“ပျိုကတော့ ပြောပါတယ် ... မမက ဟင်းချက်လက်ထဲ
အရမ်းကောင်းတာတဲ့ ... ”

“ဒီကောင်မလေးက ... ပြောတော့မယ် ... မမကတော့
အတတ်နိုင်ဆုံး လက်ရာကောင်းအောင်ချက်ထားတာပါပဲ
ကွယ် ... စားကြပါ ... ”

ထမင်းပွဲမှာ ထိုင်မိသည်။

“မေမေက နယ်ကိုခဏသွားနေတယ်လေ ... မမတို့အဒေါ်
ကို သွားခေါ်တာ ... ဗလစားပါကွယ် ... အားမနာပါနဲ့
နော်”

ဗလကို ညီမလေးက ပိုပြီးဂရုတစိုက်နှင့် ချစ်နေ
တာဟု တွေးမိနေသည်။

ပျိုက ပျာယာခတ်အောင် ဧည့်ခံနေ၏။

ဟင်းတွေ ခတ်ထည့်ပေးနေသည်။

“ကျော်လည်း စားနော် ... မွန်းလက်ရာကောင်းရဲ့လား”

သူ ...

မျိုချ၍မရ။

ပျိုက ဗလကို ဂရုတစိုက် ဧည့်ခံနေ၍ဖြစ်သည်။

ဗလ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးနေ၏။

“မမလက်ရာတော့ အရမ်းကောင်းတာပဲ ... ဗလ တစ်ခါမှ
တောင် ဒီလိုအရသာရှိတာမျိုး မစားဖူးဘူး ... ”

“တကယ်လားကွယ် ... ”

“တကယ်ပြောတာပါမမရယ် ... အရမ်းကောင်းပါတယ်”
ထမင်းဝိုင်းလေးက ရယ်မောသံတွေနှင့် စည်ကား

နေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ထိုင်မသာကြီး ဖြစ်

နေရ၏။

ထသွားချင်နေမိသည်။

မကောင်းတတ်၍သာ ဆက်ထိုင်နေရ၏။

“ကျော်စားနော် ... ”

မွန်းက သူ့ကို ဧည့်ခံသည်။

ပျိုက စပ်ဖြူနှင့် ပြုံးပြီးစနောက်ချင်သလို ကြည့်

၏။

ဟင်းတွေရဲ့အရသာပင် ဘာမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ

မိသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ...

ဖျိုနှင့်ဗလက ဟမ်းဖုန်းလေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်ရင်း ရယ်

မောနေကြသည်။

သူ အလုပ်ကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ နံ့ခွေခွေကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ အခန်း (၁၃) ”

“ ... ”

“ ဖျို ... ”

“ ဟင် ... ”

“ ဗလကို ညီမလေး မရွေးချယ်သင့်ဘူး - ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ... ”

မွန်း ဘာကိုထောက်ပြရမှန်းမသိ။

ကျော်က ကန့်ကွက်နေသည်။

ဗလကို ကျော်က လက်မခံတာပါ။

“ ဒီကောင်လေးက လူငယ်မိန်းကလေးတွေလည်း အရမ်း

စိတ်ဝင်စားတယ် ... ညီမလေး ဒုက္ခရောက်မယ်ကွယ်နော် ”

“ မမ ... ”

“ပျိုရယ် ... မမစကားကို နားထောင်စမ်းပါ ... ညီမလေးက အရမ်းချောပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ် ... ယောက်ျားလေးတွေကို ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ် ... ”

ဗလကို ပျို ရွေးချယ်ထားသည်။

မမက လက်မခံပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ... ဗလက နည်းနည်းတော့ လူငယ်စတိုင်လေ ... ပျိုတောင် နေချင်သလိုနေတာပဲ ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားပါဦးကွယ် ... ”

မွန်း တားဆီးနေမိသည်။

ကျော်က လက်မခံပေ။

ဗလကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။

မွန်းတို့ကို အထင်သေးမှာမို့ ပျိုစိတ်ဆင်းရဲရမယ်တဲ့။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို မရွေးနဲ့ ... ”

မွန်းကတော့ ကျော်ရွေးချယ်မှုကို အလေးအနက်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

ကျော်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

“မမပြောတာကို လက်ခံပါ ... ဗလတို့က မမတို့မိသားစုအပေါ်မှာ အထင်သေးမှာပဲ ... ”

“မမတို့သဘောမကျရင် ပျိုမရွေးချယ်ပါဘူး ... ”

“ပျိုရယ် ... ညီမလေးက အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ ... မမကတော့ တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူချင်ပါဘူး ... ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပျိုလည်း အပျိုကြီးဖြစ်ရတော့မယ်ထင်နော် ... ”

“အပျိုကြီးဖြစ်ရတယ်ဆိုတာက ... မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကြောင့်လေ ... ”

“ဦးလေးကြီးကြောင့်လား ... ”

“ပျိုနော် ... ”

“ဦးလေးကြီးကတော့ မမကို အရမ်းကြိုက်နေပြီထင်တယ်နော် ... ”

“ပျို ဘယ်လိုထင်လဲ ... ”

“ပျိုကတော့ ကြိုက်နေတယ်ထင်တယ် ... ဒါကြောင့် အဓိကပျိုကို ဖားနေတာ ... ”

“ဟုတ်လို့လား ... ”

မွန်း ကျေနပ်သွားရသည်။

ကျော်ရယ် ...

ဘာဖြစ်လို့ အေးစက်နေတာလဲ။

“မေ့ရဦး ...”

“ဟင် ...”

“ပျို အပြင်သွားဦးမယ် ...”

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“မေမေမရှိဘူးနော် ... ညီမလေး လျှောက်မသွားနဲ့ ...”

“ပျိုကို စိတ်ချပါ ... မမနဲ့ မေမတို့ သဘောမပါဘဲ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ...”

“ညီမလေးကို ယုံပါတယ်ကွယ် ...”

ပျို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟန်းဖုန်းလေးကို သူမ ရထားတာပဲ ဝမ်းသာနေရ

၏။

ဦးလေးကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။

မမကြောင့်ပဲ ထင်သည်။

ပျိုကို ဒီလောက်အထိ ဖားနေတာ။

“တိ ... တိ ...”

“တိ ... တိ ...”

သူမ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်မိသည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ... ဗလ ...”

“အခု ဘယ်မှာလဲ ...”

“အပြင်မှာ ...”

“ပျိုရှိတဲ့နေရာကို ပြောလေ ... ကိုယ်တွေ့ချင်လို့ ...”

“မတွေ့တော့ဘူးနော် ဗလ ...”

မမစကားကို ပျို နားထောင်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဗလကို စောင့်ကြည့်ဦးတဲ့။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်တွေ့ချင်တယ်ကွာ ... ဘာလဲ ... ပျိုက ကိုယ့်ကို လက်မခံချင်တာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဗလ ... ပျို မအားလို့ပါ ...”

“ပျို ဘာလုပ်နေလဲ ...”

“အလုပ်ရှိသေးတယ် ... မမဆိုင်ကိစ္စလေ ...”

ဗလကို ရှောင်နေမိသည်။

ပျို ဗလကို နှစ်သက်ပေမဲ့ ဗလက မာန်မာနရှိ၏။

မမဖွန်းက စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့သူပါ။

ဗလကို မရွေးချယ်သင့်ဘူးတဲ့။

ဘာကြောင့်လဲ။

“ဗလ ပျိုအလုပ်ရှုပ်နေလို့နော် ... နောက်မှတွေ့တော့မယ် ...”

“အဆို ကိုယ် အားကစားလေ့ကျင့်တဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်း
ကို လာခဲ့မယ် ... ”

“အင်း ... ”

ဗလကိုလည်း ပျိုအပြတ်သားကြီး မငြင်းဆန်လိုတော့။

ပျိုတို့အုပ်စုတွင် ဗလရဲ့ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို ခံရတာ
ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလိုဖြစ်နေရသည်။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျို ... ဘာဖြစ်နေလဲ ... ”

“ဟင့်အင်း ... ”

“တစ်မျိုးပဲ ... ”

“ဗလ ... ”

“ပြော ... ”

“မနက်ကျမှ တွေ့မယ်နော် ... ”

ဗလကို ပျို ငြင်းဆန်ဖို့အတွက် အင်အားတွေ မရှိ
တော့သလို ဖြစ်နေသည်။

“ပျို ချစ်နေမိ၏။

ဗလရဲ့ချစ်ရေးဆိုခြင်း ခံရတာအကြီးမားဆုံးဆုလာဘ်
ကြီးတစ်ခုဟုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။

ပျို ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။

ရှင်းကို ဥပေက္ခာပြုရမလား။

ပျို စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ဗလကို ပျိုလက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပဲ
ဖြစ်၏။

ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းညိုမို့အိမ်ကို ပျိုထွက်လာခဲ့မိ၏။

“ရှင်က သိပ်ဟုတ်နေတာပါလား ... ပျို ဟမ်းဖုန်းလေးက
အရမ်းလှနေတာပဲ ပျို ... ”

ညိုမိကတော့ အစောကြီးကတည်းက ဟမ်းဖုန်း
ကိုင်နိုင်သည်။

“ဦးလေးကြီးက တို့မမကို ကြိုက်နေတာဟ ... ပျို ကိုအပြတ်
ဖားနေတယ် ... ”

“ဟုတ်လား ... ”

“နင့်ဦးလေးကြီးဆိုတာကို ပြက္ခာ ... ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟ ... ”

“တွေ့ချင်လို့ ... ”

“ဖြစ်တယ်လေ ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို အိမ်ခေါ်ပြီး ဆွေပြုမျိုးပြုလုပ်တယ်ဆို ... ”

“အင်း ...”

“ရှင် ကံကောင်းတာပဲ ...”

“အဟက် ...”

“ဗလက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းဆီခိုင်ပဲနော် ...”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း ဗလကို အထင်

ကြီးကြသည်။

မမက ဘာဖြစ်လို့ မရွေးချယ်စေချင်ရတာလည်း

မသိပါဘူး။

“ဟဲ့ ပျို ...”

“ပြော ...”

“ဗလအနားမှာက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာပဲနော်
ရှင်နောက်ကျသွားမယ် ...”

ဗလ ...

ရှင်ကို မမက ဘာဖြစ်လို့များ ကန့်ကွက်တာလဲ။

ပျို ဘာပဲလုပ်လုပ် မမက အမြဲတမ်းထောက်ခံနေ

ကျ။

ဗလကို မရွေးချယ်သင့်ဘူးဆို၍ ပျိုစိတ်ညစ်သွားရ

သည်။

“ရှင်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး အားကျနေကျတာပဲ
နော် ...”

ပျိုက စိတ်ညစ်နေတာ။

ဗလကို မငြင်းနိုင်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေအလယ်မှာ လက်တွဲပြချင်နေမိ

သည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ဗလဆီ သွားရအောင် ...”

“မသွားတော့ပါဘူး ... ပျို ပြန်တော့မယ်နော် ... မနက်မှ

ဗလနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာ ...”

ညှိမို့ဆီမှာနေရတာလည်း ပျိုစိတ်ညစ်လာ၍ ပြန်

အနဲပါသည်။

ဗလအကြောင်းတွေကို ပျို စဉ်းစားနေမိ၏။

မိန်းကလေးတွေက ဗလကိုစိတ်အဝင်စားကြီး ဝင်

ကြသည်။

မမက မရွေးချယ်ရဘူးတဲ့။

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပျိုပြန်ပြီး တက်လာနဲ့

သည်။

အခန်းဝတွင် ကိုမြခိုင်နှင့် တွေ့၏။

“မေပျိုဖြူ ... တစ်ယောက်တည်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ

ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးလှသည်လား ...”

“အပြင်ကလေး ...”

ပျို ...

စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ဗလကြောင့်ပါ။

ဘယ်လိုငြင်းဆန်ရမလဲ။

ရှင့်ကို ပျိုချစ်တယ် ဗလ။

မမက ဘာကြောင့်များ မရွေးချယ်နဲ့လို့ ပြောရတာ

လဲ။

“ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ ...”

“ဦးလေးကြီးရော ...”

“ရှိတယ်လေ ...”

ဦးလေးကြီးကို ရင်ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်ပြီး တိုင်ပင်

ကောင်းမလားဟု တွေးမိနေသည်။

ဟုတ်တယ်။

ဦးလေးကြီးနဲ့ တိုင်ပင်မယ်။

မမကို ဦးလေးကြီးက နိုင်သည်။

ဦးလေးကြီးဆီကို သူမ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ... ပျို ...”

“တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိလို့ ... ပျို လာတာလေ ...”

“ထိုင်လေ ပျို ... ပြော ဘာတိုင်ပင်စရာတွေရှိလို့လဲ”

သူမထိုင်သည်။

ဦးလေးကြီးကတော့ ပျိုကို ခင်မင်၏။

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“ပြောလေ ...”

“ဦးလေးကြီး စိတ်ထဲမှာ ဗလကို ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“ဗလ ...”

“အင်း ...”

“မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ အခြေအနေရှိတဲ့

လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်တယ်လေ ...”

“မမက ပျိုကို မရွေးချယ်သင့်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ”

“ပျိုကရော ...”

“အဟက် ...”

ပျို ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာကို ကျော်ကျော်မောင်

စိတ်ဝင်စားမိနေသည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ဗလကို ...”

“ပျိုက ချစ်တယ် ...”

“ဟင် ...”

“မမက မရွေးချယ်ရဘူးဆိုတော့ ... ပျို အရမ်းစိတ်ညစ်သွားသလိုပဲ ...”

ပျိုကို ကြည့်မိသည်။

ပျော်ရွှင်သွက်လက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နေ၏။

“မမကို ဦးလေးကြီးရိုင်းပြောပေးပါဦး ... ပျိုလေ စိတ်ညစ်လို့ သူငယ်ချင်းအိမ်သွားတာ ... စိတ်ညစ်မပြေလို့ ပြန်လာတာ ...”

မွန်းကို သူက ကန့်ကွက်ထား၍ လက်မခံခြင်းဖြစ်သည်။

“မမက လက်မခံနဲ့ဆို ပျို ငြင်းလိုက်ပေါ့ ... မမက ဘယ်တော့မှ မကောင်းပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး ပျိုရယ် ...”

“အချစ်ဆိုတာ ... ဘာလဲဟင် ဦးလေးကြီး ...”

“အချစ် ...”

“အင်း ...”

ပျို ... မင်း ဗလကို ချစ်နေပြီပဲ။

သူ ...

ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွား

ရသည်။

မချစ်ပါနဲ့။

ကိုယ့်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ပျို နားလည်ပေးပါ။

“ပျို လူကြီးတွေကိုပြတယ်ဆိုကတည်းက ဗလကို ပျိုရွေးချယ်ထားလို့ပဲလေ ...”

“မမကမှ သဘောမတူတာဘဲ ပျိုရယ် ... လက်မခံဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ ...”

သူကတော့ ပျိုကိုပဲ ဗလနှင့် ဝေးသွားအောင် ပြောမိသည်။

“ပျို စိတ်ညစ်တယ် ... ဦးလေးကြီးရာ မမရှေ့မှာတော့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ဟန် ဘယ်ပြလို့ဖြစ်မလဲ ... အခု အပြင်လျှောက်သွားနေတာလေ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုရယ် ... လူကြီးစကားတွေကိုတော့ ပျို နားထောင်ပါ ...”

“ပျို ပြန်တော့မယ် ...”

ပျို ဦးလေးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၄)

“တိ ... တိ ...”

“တိ ... တိ ...”

ဟမ်းဖုန်းလေးမှ ပြည်လာ၍ ပျို ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

ပျိုနဲ့ မမက အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူအိပ်ကြ၏။

မမ စာဖတ်ရင်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့လို ...”

“ပျိုလား ...”

“ဗလ ...”

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ် အိပ်လို့မရဘူး ...”

“ကြမ်းပိုးကိုက်လို့လား ဗလ ...”

“ဟာကွာ ... ပျို အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေလို့လေ ...”

မမ ရှိနေသည်။

ဗလကို မရွေးချယ်ရဘူးတဲ့။

ညီမလေးကို အလေးအနက်ထားပြီး ချစ်မှာမဟုတ်

ဘူးတဲ့။

“ပျိုကိုချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုယ်အလေးအနက်

အထားရဆုံးပဲ ... မနက်ကျရင် ကိုယ်အစောကြီးလာခဲ့မယ်

ပျို စောင့်နေနော် ...”

“မနက်ဖြန် မမရော နီ ဦးလေးကြီးရော ပါလာမှာ ဗလ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ... ဦးလေးကြီးနဲ့ မမက တစ်တွဲ ... ကိုယ်နဲ့

ပျိုနဲ့က တစ်တွဲပေါ့ ...”

မမက ဗလကို လက်မခံတာသာသိရင် အရမ်းစိတ်

ကောင်းဖြစ်မှာဘဲ။

ဗလက မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို လှုပ်ခတ်အောင်

အမွှေးဆောင်နိုင်ဆုံး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား ...”

မမ ရှိနေသည်။

ပျိုဆန္ဒတွေကို အမြဲတမ်း ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်

မမ။

ဗလကို လက်မခံနိုင်ဟု အပြတ်ပြောနေခဲ့သည်။

ပျို စဉ်းစားလို့ မရ။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ ...”

“နောက်မှ အဖြေပေးမယ်နော် ဗလ ... ပျို မစဉ်းစားရလို့ ...”

“ပျို ... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား ... အဖြေတစ်ပေးစမ်းပါ ... ကိုယ် အရမ်းကြားချင်ပြီကွာ ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဗလ ...”

မမရှေ့မှာ ပျိုဘယ်လိုအဖြေပေးရမှန်း မသိဖြစ်

သည်။

“ပျို လက်မခံနဲ့နော် ... အပြတ်ငြင်းလိုက် ...”

မမက ပြောသည်။

ဗလရယ် ...

ပျိုက ချစ်ပါတယ်။

မမက ကန့်ကွက်နေတယ်။

ပျို ... ဘယ်လိုပဲ နေထိုင်ချင်သလို နေပါစေ အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စကားကို နာခံသင့်သည်ဟု ထင်မိထားသည်။

အစ်မကြီးတော့ အမိအရာပါ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေက အဝေးမှာ ...

ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့မိဘတွေကြောင့် ရန်ကုန်မှာ အခြေခံဖို့ ကြိုးစားကြခြင်းပင်။

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“အပြတ်ငြင်းလိုက်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပျိုငြင်းဆန်ရမှာပင် တွန့်ဆုတ်နှေးကွေးနေမိသည်။

ဗလကို ပျို ချစ်တယ်။

ဒုက္ခပါပဲ။

“ပျို ...”

“ဟင် ဗလ ...”

“ဘယ်လိုလဲကွာ ... ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောရတာလဲ ...”

“ဟို ... ဟို ... ဗလ ... ပျိုနောက်မှ အဖြေပေးမယ်နော်
လောလောဆယ်တော့ ပျိုဘာမှမစဉ်းစားရသေးလို့ပါဗလ”

“ပျို ... ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ... ကိုယ့်ကို ပျို ချစ်ပါတယ်
ကိုယ်သိတယ် ... ကိုယ့်နလုံးသားတွေနဲ့ ပျိုနလုံးသားတွေ
က ထပ်တူထပ်မျှပဲဟာ ... ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဗလ ... ဒါက ပျိုဘဝတစ်သက်တာ အိမ်
ထောင်ရေးကိစ္စလေ ... ပျိုအသေအချာစဉ်းစားပါရစေဦး”

ပျို ...

မငြင်းနိုင်။

မမက ကြည့်နေသည်။

အချစ်ဆိုတာ ခက်တာပဲ။

မမက အပြတ်ငြင်းပါဆိုမှ ပျိုဘက်က ငြင်းဖို့ ဝန်

လေးနေမိသည်။

ပျိုကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပျိုအတွက် အကြီးမားဆုံး
ဆုလာဘ်တစ်ခုပါပဲ။

စွန့်လွှတ်လိုက်ရမလား။

“ဒါပဲနော် ဗလ ... နောက်နေ့မှ တွေ့ကြမယ်လေ ... ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဟို ... ”

“ရှင် ... ”

“ဗလကို မရွေးချယ်နဲ့လို့ မမပြောထားပြီးသားနော် ... ဘာ
ဖြစ်လို့ အပြတ်မငြင်းရတာလဲ ... ”

မွန်းကတော့ ကိုကျော်ကျော်မောင်ဆန္ဒကိုပဲ အဓိက
ဖြစ်သည်။

ဗလကို မရွေးချယ်နဲ့တဲ့။

“မမ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလက ပျိုကို အလေးအနက်ချစ်ကြောင်း ပြောနေတာပါ”

ပျိုဆန္ဒတွေက ဗလကို ရွေးချယ်လိုကြောင်း ပြော
နေသည်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ချစ်နေ၏။

မမ ...

လက်ခံပေးချင်ပါတယ်။

ပျိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့။

“မမ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို စဉ်းစားပေးပါနော် ... ”

“အင်းလေ ... မမ စဉ်းစားထားပါတယ် ... ခဏနေဦးနော်

မမပြန်ပြီး စဉ်းစားပေးပါမယ် ... ”

“တကယ်လားဟင်-မမ ... ပျို ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ”

“ခို --”

“ရှင် မမ ---”

“ဗလကို ချစ်နေလား ---”

“အဟက် ---”

“ပြောလေ ---”

“အင်း ---”

“ဗလက နည်းနည်းကြီးကျယ်ခမ်းနားလားလို့ ---”

“မဟုတ်ပါဘူး မမ ... သူတကယ်ပဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ပါ ... ဒါကြောင့် နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ပျိုသိပါတယ်”

“အင်းလေ ... ညီမလေးနှစ်သက်တယ်ဆိုရင်လည်း မမပြန်ပြီး စဉ်းစားပေးပါ့မယ် ---”

ပျိုအိမ်ထောင်ဘက်အတွက် ... ပျို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေရမည်ဟု မွန်းတွေးထားမိသည်။

“အိပ်တော့ ပျို ... နောက်မှ ထပ်စဉ်းစားကြမယ်လေ ---”

“ဟုတ်ကဲ့ ---”

မွန်း အိပ်မရ ...

ကျော်အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖူးစာကြောင့်ပဲ မွန်းနဲ့ကျော် ပြန်ပြီးတွေ့ကြတာပဲ

လား။

ရှင်ကရော --- မွန်းကို ဘာလို့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း

အဆင့်ထက်ပိုပြီး မဆက်ဆံရတာလဲ ကျော်ရယ်။

အချစ်ဆိုတာရော ရှိရဲ့လား။

မနက်အစောကြီးထပြီး ကျော်နဲ့အတူလမ်းလျှောက်

ဖို့အတွက် မွန်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

ဗလကို ကျော်က လက်မခံတာ။

ကန့်ကွက်နေသည်။

မွန်းကလည်း ကျော်ဆန္ဒတွေကို အဓိကထားချင်သည်။

ကျော်ဆုံးဖြတ်တာပဲ လက်ခံသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။

ပျိုကတော့ အိပ်နေပြီ။

ခေါင်းချတာနှင့် အိပ်ပျော်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်

သည်။

“မမ ---”

“မမ ---”

“ဟင် ---”

ပျိုအသံကြောင့် မွန်းအိပ်မောကျနေရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးလာရသည်။

“လမ်းလျှောက်မယ်ဆို ---”

“ဟင် --- မိုးလင်းပြီလား --- မမ အိပ်ချင်နေသေးတယ် ---”

မလိုက်တော့ပါဘူး ---”

“ပြီးရောလေ ... မမက အိပ်ရေးပျက်မှ မခံနိုင်တာဘဲ”

“အင်း ...”

“ဦးလေးကြီးတောင် လမ်းမပေါ် ရောက်နေပြီ ...”

“ဟင် ...”

မွန်းမျက်လုံးတွေကို ပြူးပြီဖွင့်ပြီး ထမိကြီးစားမိသည်။

မရ ... ။

“မမ အိပ်နေပါ ... နောက်နေ့မှ လိုက်နော် ... အခု ပျိုသွားပြီ ...”

ဗလ လာမည်။

မမကို ထားခဲ့ပြီး ပျို အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မွန်းရော ပျို ...”

“အိပ်ချင်လို့တဲ့ ဦးလေးကြီး ...”

“မွန်းက အပျင်းမထူပါဘူး ... အိပ်ရေးပျက်လို့ထင်တယ် ပျို ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကြီး ... မမက ဗလကို သိပ်လက်မခံချင်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူးထင်တယ်နော် ...”

“မမလက်မခံရင် ပျိုလည်း လက်မခံနဲ့လေ ...”

မွန်းကို သူကန့်ကွက်ထား၍ လက်မခံတာဘဲဖြစ်သည်။

ပျိုကို မချစ်မိဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ မရပေ။

မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘဲဖြစ်နေရသည်။

ပျိုကို

ချစ်တယ် ... ။

မြတ်နိုးတယ်။

ကိုယ် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“မမကို ပြောပေးပါဦး ... ဗလကို လက်ခံလိုက်ဖို့လေ ...”

ပျို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဗလကို ချစ်တယ် ...”

“ဟင် ...”

သူ ...

လန့်သွားရသည်။

ဗလကို ချစ်တယ်တဲ့။

“ဗလကို ပျို စွန့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မမကမှ သဘောမတူတာဘဲ ပျိုရယ် ... ဘာလို့ ဇွတ်ထိုးချင်တာလဲ ...”

“အချစ်ဆိုတာကို ဦးလေးကြီးရော ... မမရော သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ ...”

ပျိုကိုကြည့်ရတာ ရှင်လန်းတက်ကြွမှုပင် မရှိတော့။

ဗလကို နှစ်သက်ပုံပဲ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပျိုကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် အပိုင်သိမ်းပိုက်ရမှန်းပင်

မသိတော့။

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“ကားမောင်းသင်မလား ... ”

“ပျိုမှာ ကားမှမရှိတာဘဲ ဖေဖေက နေမကောင်းဘူး ...

မမအလုပ်ကလည်း အခြေမခိုင်သေးဘူးလေ ... ”

“ကိုယ်ရှိပါတယ် ... ပျို ဖြစ်စေချင်တာတွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ် ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“ပျိုလေ ဗလကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... ”

“ဟင် ... ”

ပျိုမျက်ဝန်းလေးတွေက ရီဝေစိုစွတ်နေသည်။

ဗလဆိုတဲ့ ကောင်လေးအပေါ် နှစ်သက်မြတ်နိုးပုံ

ပင်။

ကန်တော်ကြီးစောင်းရောက်တော့ ဗလရောက်နေ

သည်။

“ဦးလေးကြီး ခဏနော် ... ဗလနဲ့ စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ် ... ”

ပျို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗလ စောင့်နေ၏။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“မမရော ... ”

“အိပ်ရေးပျက်နေလို့လေ ... မမက အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ မရဘူး ... ”

“နေပါဦးပျို ... မမက ကိုယ့်ကို လက်မခံတာလား ... ”

“မမက ပျိုကို ငယ်သေးလို့လေ ... အမြန်ကြီးတော့ မဆုံးဖြတ်စေချင်တာပါ ဗလရယ် ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အရေးကြီးနေတာလဲ ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ်လည်း ပျိုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်တာ”

“ဗလနော် ... ရှင်အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေတာ ပျို မသိဘူးထင်လို့လား ... ”

“ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံသလိုဘဲ ... ပျိုကို အရမ်းချစ်နေမိပြီကွာ ... ”

ပျိုလက်လေးကို ဗလက တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

အကြည့်ချင်း ဆုံမိသွားရ၏။

ဗလရယ် ...

ရှင်ကို ...

ပျို ချစ်ပါတယ်။

မမက ဘာကြောင့် လက်မခံရတာလဲ။

“ဟိုနေ့က ကိုယ်နောက်ကျတာ ... တကယ်ပဲ ဒက်ဒီက အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခိုင်းလို့ပါ ... ”

ဗလ တောင်းပန်စကားတွေ ပြောနေတာကိုပင် ပျို အားနာမိသည်။

ပျိုထက်တောင် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ ဗလအနားမှာ ရှိနေတာပါပဲ။

“ပျို ယုံပါတယ် ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ... ”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ ပျိုကို အချိန်ပေးပါနော် ... ဘက်က ချစ်မှန်းသိပါတယ် ... လောလောဆယ် အေးနေမကောင်းဖြစ်နေတယ် ... မမ စိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ ... ”

“ပျိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တော့ပါဘူး ပျိုနှုတ်ခမ်းလေးက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့အထိ ... ကိုယ် စောင့်နေမယ်နော် ... ”

“အင်း ... ”

စကားကို အမြန်ဖြတ်ပြီး ဦးလေးကြီးကို အားနာ၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အနီး (၁၅)
... ..

ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ပျိုချစ်နေပြီ။
သူ ...
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
ပျိုကို အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာတော့
ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။
ချစ်တယ် ...
မင်းကို ချစ်တယ် ပျို ... ။
ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ပြရမလဲ။
သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်အောင် ... ဘယ်လို
အထောက်အထားပြရမလဲ။

ပျို သံယောဇဉ်တွေကိုရအောင်ယူရမှာပဲဖြစ်သည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ပြန်ကြမယ် ...”

ပျိုမျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းနေသယောင် ဖြစ်နေသည်။

ဗလကို စွဲလမ်းနေ၏။

ချေဖျက်ပစ်ရမယ်။

ကိုယ့်အချစ်တွေကို မင်းအသိအမှတ်ပြုစေရမယ်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ပြော ...”

“မမကို ပြောပေးပါနော် ... ဗလနဲ့ ပျို အရမ်းချစ်နေမိကြပြီ
လို့ လက်ခံဖို့လေ ...”

သူ့ကိုယ်တိုင်က မွန်းကို ကျပ်ထား၍ လက်မခံခြင်းသည်။

“မွန်းကမှ လက်မခံတာဘဲ ပျိုရယ် ... ဘာလို့စဉ်းစားမှာလဲ

ပျို အဖြေပေးလိုက်ပြီလား ...”

“ဟင်အင်း ...”

“နေဦးလေ ... မွန်းမှ လက်မခံသေးတာဘဲ ...”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဦးလေးကြီးရယ် ... ဗလရဲ့အချစ်ကို

ရိုးဆိုတာ မဟာကံထူးရှင်ပဲ ရနိုင်တာပါ ... ”

သူ ...

ဗလကို အားကျလာမိသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာတာချင်း၊ ပညာတတ်ချင်း၊ သူတို့
သာပေမဲ့ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းတော့ မယှဉ်နိုင်ပေ။

ပျိုကတော့ ဗလကို နှစ်သက်နေပြီ။

ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကားမောင်းသင်ရအောင် ... ”

“ပျိုမသင်ချင်ပါဘူး ... စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေလို့ ... ”

ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာ နေတတ်တဲ့ ပျို။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ရိုဝေစိုစွတ်နေသည်။

ဦးလေးကြီးက ပျိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆို

“အင်း ... ”

“ပျိုအချစ်ရေးမှာ ကူညီပါလား ... ”

ပျို ...

ကိုယ်က ပျိုကို ထာဝရစိတ်ချမ်းသာအောင်

နိုင်တာပါ။

အဲဒါ ပျိုသိရဲ့လား။

“ဗလကို ပျိုလေ ... ”

“ပျို ... ဒါတွေမပြောနဲ့တော့ ... ဘာမှလည်း မစဉ်းစားနဲ့

ပျို ... ကားနဲ့ သင်ပေးမယ် ... ”

“ဟင်အင်း ... ”

“မွန်းကမှ သဘောမတူတာဘဲ ဘာလို့ရှေ့ဆက်တိုးမှာလဲ

ပျို နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ... ”

“ဟင် ... မဖြစ်ဘူးနော် ... ပျိုက ဗလလိုချင်နေတာ”

ထိုစကားကို သူ လုံးဝမကြားချင်တော့ပေ။

“သွားစို့ ... ”

သူ ...

ပြန်လာခဲ့သည်။

ပျို ...

ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးစွာဖြင့် လှေကားထစ်တွေ
တိုင်း တက်နေသည်။

သူ ဘာပြောရတော့မလဲ။

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“ကားမောင်းသင်မယ်ဆိုရင် ... ဦးလေးကြီးကားပေးမယ်

လေ ... ”

“ဟင်အင်း ... ”

သူမ ...

တက်သွားသည်။

သူ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

“အာစရီ ...”

“ဟင် ...”

“မျက်နှာမကောင်းပါလား ... ဧကန္တတော့ မသော်သော်
မွန်း မပါလို့ထင်တယ် ...”

ပျိုနှင့် အဆင်မပြေတာကို မြဲနိုင်မသိပေ။

“သော်သော်မွန်းကတော့ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် ...”

ရုံးသွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

ပျို ...

မင်းကို ပေးဆပ်ချင်တယ်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မင်းခံစားစေချင်တယ်ကွာ

ကိုယ့်စေတနာတွေကို မင်းသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်

ရမလဲ။

ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

သော်သော်မွန်းကိုပဲ စဉ်းစားသင့်တာပါ။

ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရ။

သော်သော်မွန်းကို မချစ်ပေ။

ဘယ်လိုမှ ချစ်မရ ...

ပျိုပဲ ...။

ဒီမိန်းကလေးက သူ့ဖူးစာရှင်များလား။

စပြီး တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ပျိုကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သွားရ

သည်။

“ကျော်ရေ ...”

ပျိုမမ သော်တာမွန်းရဲ့အသံပဲဖြစ်နေသည်။

သူ အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။

“မွန်း ...”

“ပျို မှိုင်နေတယ်။ မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး ကျော် ... ဘာ
ဖြစ်လာလို့လဲ ...”

“ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးကြောင့်ထင်တယ် မွန်း ... မနက်
က လာတယ်လေ ... ဒီကောင်လေးက ပျိုကို အရမ်းလွမ်း
မိုးနေတယ် ...”

“မွန်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ပျို စိတ်ညစ်နေတာလည်း
မွန်း လုံးဝမကြည့်ရက်ဘူးလေ ...”

“လူငယ်တွေကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ ... ပျို တစ်ခုခုဖြစ်သွား
မှာ စိုးရိမ်ရတယ် မွန်း ... ဗလက ခေတ်လူငယ် အရမ်းခေတ်
ရှေ့ပြေးလွန်းတယ် ...”

“ကျော်က သဘောမတွေ့တော့ မွန်းလည်းလက်ခံရခက်နေ
တယ်လေ ...”

“ကိုယ်ပြောတယ်လို့ ပျိုကို သွားမပြောနဲ့နော် မွန်း ... ”
“အင်းပါ ... ”

“ပျိုကို စိတ်မချလို့ပါ ... ငယ်သေးတယ်လေ ... ဗလက
လည်း ငယ်တယ် ... တော်ကြာ ပျို ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်
မွန်း ... ”

“ဟုတ်တယ် ကျော် ... ပျိုချစ်သူတွေ ဘာတွေ မထားသင့်
သေးပါဘူး ... မွန်းတားဆီးမယ် ... ”

ကျော်စကားတစ်ခွန်းက မွန်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်
ရမည့် စကားဟုသာ သတ်မှတ်ထားမိသည်။

“ဗလကို မိန်းကလေးတွေ အတော်များများက စိတ်ဝင်စား
ကြတယ်လေ ... ပျိုအနာဂတ်အတွက် အလားအလာ
မကောင်းဘူး ... ”

“ပျိုက စိတ်ညစ်နေတယ် ... အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေလို့ အ
တမ်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး ပျော်နေတဲ့ ညီမလေးပဲ
ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး မွန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်
အမြဲတမ်း ... ”

ပျော်ရွှင်သွက်လက်နေတတ်တဲ့ ပျိုပါ။

“မွန်းကတော့ ပျိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါပဲ ... ”

“မွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျိုကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား ... ”

“အင်း ... ”

“ချစ်ရင် ပျိုကို နည်းနည်းတော့စည်းကမ်း တင်းကျပ်ထားမှ
ပေါ့ ... ဗလနဲ့ လုံးဝသဘောမတူနဲ့ ... ”

“ကျော်ဖျောင်းဖျပ်ဦး... မွန်းကတော့ စိတ်ညစ်နေပြီ ကျော်”

“ခဏပါ မွန်း ... အမှန်တရားဆိုတာ နောက်မှပေါ်လာမှာ
ပါ ... ”

“မွန်းကတော့ ဝဋ်လည်မှာလည်း ကြောက်သေးပါတယ်
နော် ... သူများချစ်ချင်းကို မခွဲချင်ပါဘူး ... ”

ပျို ...

ဝဋ်လည်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ကိုယ်ကတော့ ဗလနဲ့ ပျိုတို့ချစ်ချင်းကို ခွဲရမှာပဲ။

“ပျိုကို ဖျောင်းဖျပ်ဦး ... ”

“ကိုယ့်တာဝန်ထားပါ ... မွန်းကသာ လက်မခံနဲ့ ... ဇွတ်
ပဲကန့်ကွက် ... ”

“မေမေရှိစေချင်တယ် ... ပျိုကိစ္စ မေမေဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောရင်ကောင်းမယ် ... ”

“ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူး ... ဖုန်းဆက်မပြောပါနဲ့ ... လူကြီး
တွေ စိတ်ဆင်းရဲသွားမယ်လေ ... ”

“ကျော် မွန်းကိုကူညီပါဦးနော် ... ”

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ့်ကြောင့်လို့ မပြောနဲ့နော် ... ဒီကိစ္စက မိသားစုဝင်တွေ ကန့်ကွက်တာ ကောင်းတယ် ...”

“အင်းပါ ...”

“ကိုယ်ဝင်ပါလို့ မကောင်းဘူးလေ ... မွန်းအသာနေ ပျိုအားလုံးမေ့ပျောက်သွားအောင် ကိုယ်ကြိုးစားမယ် ...”

“ကျော့ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပါပဲ ... မွန်းတစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားပါနဲ့နော် ...”

“စိတ်ချပါ မွန်း ... ပျိုကောင်းစားရေးအတွက်ပဲဟာ ... ဒီလောက်တော့ လူကြီးတွေက အနစ်နာခံပေးရမှာပဲ ...”

“ကျော် ...”

“ပြော ...”

“ပျိုကတော့ ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးက ပျိုကို တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးတာပါလို့ ပြောနေတယ် ...”

“မွန်းရာ ... ပျိုကတော့ ပြောမှာပေါ့ ... ဗလကို ကိုယ်တော့ မယုံဘူး ...”

“အင်းလေ ... မွန်းတို့က ရန်ကုန်ကိုအခုမှရောက်တာပဲဟာ ကျော်က ပိုပြီးသိမှာပေါ့နော် ...”

“ကိုယ်ရုံးသွားတော့မယ် ...”

“ပျိုကိုတော့ မွန်း အပြတ်သားဆုံး ပြောရမှာပဲ ...”

“မွန်းပြောထားပါ ... ပျို စိတ်ပြေသွားအောင် ကိုယ်စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ် ...”

မွန်း ပြန်သွားသည်။

ပျို ...

မင်းအတွက်ပါ။

ဗလထက် ကိုယ်က မင်းရဲ့ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်မှာပါ။

ရုံးရောက်လာသည်။

ပျိုကို စာယ်လိုပျော်ရွှင်အောင်ထားရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေမိ၏။

“တိ ... တိ ...”

“တိ ... တိ ...”

သူ့ဟမ်းဖုန်းက ခြည်လာ၍ ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ဦးလေးကြီးလား ...”

“ဟင် ...”

ဗလ ...

“ဟဲလို ... ဦးလေးကြီးလား ... အဲ အစ်ကိုလား ...”

“ဟုတ်တယ် ဗလ ... ပြောပါ ... ”

“အစ်ကို ... ”

“ပြော ... ”

“ပျိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ ... ”

“ပြောလေ ဗလ ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ပြောပါ ... ”

“ပျိုက ... လူကြီးတွေကို သဘောမကျသလို ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျိုးယွင်းချက်များရှိလို့လဲလို့ ... အစ်ကိုက သိချင်သိမှာပေါ့လေ ... ”

“ကိုယ်တော့မသိဘူး ဗလ ... ပျိုကို ငယ်သေးလို့ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... မင်းလည်း စာကြိုးစားပါဦး ... ငယ်ပါသေးတယ် ဗလရာ ... ”

“အစ်ကိုကလည်း ... အခုခေတ်မှာ မဆန်းပါဘူး ... ပျိုကို တကယ်ချစ်တာပါ ... သံသယမရှိနဲ့နော် ... ကျွန်တော့်နှလုံး သားတွေထဲကနေ ချစ်တာပါ ... ”

“ပျိုဘက်ကမှ လက်မခံတာဘဲ ... လူကြီးတွေကတော့ ငယ်သေးတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲလေ ... ”

“အစ်ကိုဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျပေးပါဦး ... ကျွန်တော်တောင်းပန် ပါတယ် ... ပျိုကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်ဗျာ ... အရမ်းချစ် တယ် ... ပျိုဘက်က အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသလိုပဲ ... ”

“ဗလ ... ”

“ပြောပါ အစ်ကို ... ”

“လောလောဆယ်တော့ ပျိုကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွာ ... ပျိုဖေဖေကလည်း နေမကောင်းဘူး ... ပျိုမမက တစ် ယောက်တည်းဖြစ်နေတာလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အခုဟာက ကျွန်တော် ရှင်းပြတာပါ ... ပျိုကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် ... ဘယ်တော့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး ... ”

“ဗလရေ ... အစ်ကို အစည်းအဝေးရှိလို့ကွ ... နောက်မှ ပြောမယ်နော် ... ”

ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

မပြောချင်တော့။

မင်း ပျိုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သလို ကိုယ်လည်း မခံ နိုင်ဘူး ဗလရေ။

ပျိုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမှာပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ပျိုလား ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကြီး ...”

“အသံက ပျော့နေပါလား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ပျို စိတ်ညစ်နေလို့ ...”

“အဲဒါကြောင့် ပျိုကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာလေ ...”

“ဦးလေးကြီးဆီကို လာခဲ့ပါလား ...”

“ဦးလေးကြီးက ရုံးမှာလားဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... အငှားကားနဲ့ လာခဲ့လေ ... ရုံးကိုပဲ လာခဲ့

ပျိုကို ပျော်စရာတွေ ဖန်တီးပေးမလို့ ...”

“အင်း ... လာခဲ့မယ်လေ ...”

“ဒါပဲနော် ...”

“ဟုတ် ...”

ပျို ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး မမမွန်းရှိနေတဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်
စာခဲ့သည်။

“မမ ... ပျို အပြင်ထွက်မလို့ ...”

“ဟင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ပျို ...”

“ဦးလေးကြီးဆီပါ ... ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ...”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ ... မမလည်း လိုက်မယ်

လေ ... ကျွန်ရုံးကို မရောက်ဘူးတာနဲ့ အတော်ပဲ ...”

“လိုက်ခဲ့လေ ...”

“မမအဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ် ...”

ကျော် ...

မွန်းကိုတော့ ဖုန်းဆက်မခေါ်ဘူး။

ရှင်က ပျိုကိုပဲ ဖားနေတာပေါ့လေ။

မွန်းကိုရဖို့ ပျိုကို အဓိကလို့ထင်နေတယ် မဟုတ်

ဘူး။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“အပျိုစားပါပဲလား ...”

“အပြင်သွားတာ ဒီလောက်တော့ ပြင်ဆင်ရမှာပဲလေ ...”

“ဦးလေးကြီးဆီသွားမှာပို့ မဟုတ်လား ... ”

“ပျိုနော် ... ”

“မမ ... ”

“ပြော ... ”

“ဦးလေးကြီးကို ချစ်လား ... ”

“ကျော့ကိုရဖို့က မမရဲ့မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ... ”

“ပျိုလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ မမရဲ့ ... ပျိုကို ကိုယ်ချင်းစာပါလားလို့ ... ”

ကျော့က ကန့်ကွက်နေလို့ မမကန့်ကွက်ရတာပါဟု မပြောချင်။

မွန်းဘက်ကကျော့ကို ဘယ်လောက်အလေးအနက်ထားကြောင်း ပြရမည်။

ပျိုကို ပြောမပြတော့။

“ဗလကိုတော့ ညီမလေး ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချစ်သူအဖြစ် ချယ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့နော် ... ”

“ပျိုက အရမ်းချစ်နေမိပြီဆိုရင်ရော ... ”

“ပျို ... ”

“ဗလကို ပျိုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပါ မမ ... ဦးလေးကြီးကို မမမျှော်လင့်သလိုပဲပေါ့ ... ”

ပျိုရယ် ...

မမ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။

ညီမလေးကမှ ကံကောင်းပါသေးတယ်။

မမကို ကျော်က စိတ်ဝင်စားတဲ့အဖိုအယောင်လေး

တောင် မပြခဲ့ပါဘူး။

ချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ ဝေလာဝေးရော ...

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်တောင် မကျော်ခဲ့

ဘူး။

အခုမှ ...

နည်းနည်းလေး စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်လာတာပါ။

“သွားဖို့ မမ ... ”

ပျို ရှေ့မှဆင်းသွားသည်။

မွန်းအား စိတ်မဆိုးသော်လည်း ပျို မျက်နှာလေးက

ရွှင်လန်းတော့။

ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကျော့ကမှ လက်မခံတာ။

ဘာကြောင့်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်လက်မခံရင် မွန်း

လည်း လက်မခံဘူး။

ကျော့ရုံးကို ရောက်သွားသည်။

“မမကပါ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုလို့လေ ဦးလေးကြီး ... အဟဲ ...

ဦးလေးကြီး သဘောကျတယ် မဟုတ်လား ... ”

ပျိုက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မွန်းမသိအောင် သူ့အနားကပ်
ပြောသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။

သူက ပျိုနဲ့နေမလို့။

ကားမောင်းလိုက်သင်ပေးမလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။

“ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင် ... ကိုယ်က ပျိုကို
ခေါ်တာ ကားမောင်းသင်ပေးမလို့ပါ ... ”

“မွန်းကတော့ ကားမမောင်းရဲဘူး ကျော်ရေ ... ပျိုကိုပဲ
သင်ပေးပါ ... ”

“ပျို သင်မယ်လေ ... ”

“အခုတော့ တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင် ... ”

သူ ...

စိတ်ပျက်မိသည်။

မွန်းက နေရာတကာ ပါနေသလိုပဲဖြစ်နေ၏။

ပျိုနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကို မတွေ့ရပါဘူး။

စားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြသည်။

သူ့စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားမိ

သလိုပင်။

မွန်း ... မင်းကိုငါမချစ်ဘူး။

စိတ်ထဲမှာတောင် စိတ်ကူးလို့မရခဲ့ဘူးကွာ။

ကိုယ်ချစ်တာက ပျိုပဲ။

ပျိုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လောက်အောင်ပဲ။

စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဗလ ဖုန်းဆက်

အကြောင်း ပျိုအားပြောပြလိုက်မိသည်။

ကိုယ် ...

သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ရမှာပဲဖြစ်သည်။

“ဗလက ဦးလေးကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား
ဘာပြောလဲဟင် ... ”

ပျိုစိတ်ဝင်တစားနှင့် အမောတကော မေးနေတော့
သည်။

“ပျိုကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့ ... ကိုယ့်ကို ပြောပေးဖို့
လေ ... ”

“ပျိုကို ဗလ တကယ်ပဲချစ်မြတ်နိုးတာပါ ဦးလေးကြီးရယ်
မမက လက်မခံဘူးဖြစ်နေတယ်လေ ... ”

“ပျိုဘက်က တင်းမာလိုက်လို့ ဗလက အသည်းအသန်
လိုက်လာတာပဲလေ ... ”

“ပျိုကတော့ အိုက်တင်ခံလွန်းရင် ... တခြားတစ်ယောက်
နောက် ပါသွားမှာ အရမ်းစိတ်ပူတာပဲ ဦးလေးကြီး ... ”

ပျို ...

ဗလကို အတော်ချစ်တာပဲ။

နှစ်ယောက်လုံးက ကြီးမားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ

နှင့် ချစ်နေကြသည်။

သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ၏။

ပျိုကိုချစ်တယ်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ပယ်ဖျက်လို့မရနိုင်တဲ့ အချစ်

ပဲ။

ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“မမကို ဦးလေးကြီးက ပိုင်ပါတယ်နော် ... လက်ခံလား
အောင် ပြောပေးပါလားဟင် ... ”ပျိုရဲ့တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေတဲ့အသံလေးကို ကြား
နေရသည်။မင်း ဗလကို ဒီလောက်တောင်မှပဲ ချစ်လား ပျို
ရယ် ... ။“ပျိုနော် ... မမ လုံးဝလက်မခံဘူး ... ကျော်ပြောလည်း
မရဘူး ... ဗလနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး ... မမစ်ကားတွေ
ကို ပျို နားထောင်ရမယ် ... ဒါပဲ ... ”“ဦးလေးကြီးပြောတာလည်း နားထောင်ပါဦးမမရဲ့ ... နော်
ဦးလေးကြီး ... ဗလနဲ့ ပျိုကို သဘောတူတယ် မဟုတ်
လားဟင် ... ”

ပျိုက သူ့ဘက် မျက်စိမှိတ်ပြုပြီး ပြောနေသည်။

ကိုယ် အဖြေရခက်နေ၏။

အဖြေမထွက်။

“မရွာဘူး ပျို ... မရဘူး ... ပျို ငယ်သေးတယ် ... ချစ်သူလုံးဝ
မထားရဘူး ... ”

ကျော်ရဲ့မျက်လုံးအိပ်ပွယ်တွေကို မွန်းသိနေသည်။

လက်မခံချင်တဲ့သဘောပဲ။

ပျိုစကားတွေ အားလုံးကို မွန်းပယ်ချနေမိသည်။

အခန်း (၁၇)

သူ ...

သူ့ကို ချစ်သင့်လား။

မချစ်သင့်ဘူး။

သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် ဟိုဆိုတဲ့ကောင်မလေး

ကို မချစ်သင့်ဘူး။

ကျော်ကျော်မောင် ...

မင်း ...

ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ကင်းမဲ့လိုက်တာ

တော်ပြီ။

ပျိုကိုရှောင်မယ်။

မင်းချစ်မြတ်နိုးသင့်တာက မွန်းပဲ။

မွန်းကို လက်ထပ်သင့်တယ်။

အိမ်ရှင်မပီသပြီး အဘက်ဘက်က ပြည့်ဝနေတဲ့ မိန်း

ကလေး။

ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောသည်။

မင်းနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ

ကျော်ကျော်မောင်။

ပျိုကို မချစ်မိဖို့ သူ ကြိုးစားရမည်။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းမောကြီးကို ပြင်းပြစွာ မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်

ရသည်။

ပျို ...

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေကို ကိုယ်အရမ်းအံ့သြမိနေ

တယ်။

နှလုံးသားတွေထဲမှာ ခံစားလို့ရတာ ပျိုပဲဖြစ်နေ

သည်။

ဗလကို မနားလိုဝန်တိုဖြစ်နေရ၏။

ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုယှဉ်ရမလဲ။

ပြီးတော့ ...

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။
လူးလိမ့်နေမိသည်။
ပျိုကို ချစ်နေမိ၏။
ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ရမလဲ။
ပျိုရယ် ...
ဦးလေးကြီး ခံစားနေရပြီ။
ဘယ်လိုမှ ဖြေဖျောက်လို့မရအောင် ဖြစ်နေရပြီ

လေ။

ပျိုကို ချစ်တယ်။

အရမ်းချစ်တယ်။

မြတ်နိုးတယ်။

ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ငယ်ရွယ်နဲ့ပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်

မင်းဂုဏ်သိက္ခာတွေ အကျစ်တော့မလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

ပျိုက ဗလကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်။

သူ ...

ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ပျိုကို ရှောင်နေတာက အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

မထတော့။

ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း မလုပ်တော့

တော့။

ပေအိပ်နေမိသည်။

“အာစရိ ... ”

“အာစရိ ... ”

“အာစရိ ... ”

“ဟင် ... ”

မြနိုင်အသံပဲ။

“ငါမထတော့ဘူးကွာ ... ”

“ဟင် ... အာစရိ နေမကောင်းလို့လား အပြင်မှာ ပျိုရောက်
နေတယ် ... အာစရိကို စောင့်နေတယ် ... ”

“ဟင် ... ”

ပျိုစောင့်နေတယ်ဆိုတော့ သူ့ဖွားဖွားသလဲ ထလိုက်
သည်။

မတွေ့ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး။

ပျိုဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြားရရုံနဲ့ သူ့စိတ်တွေ မမာ

ကျောနိုင်တော့ပေ။

ထလိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိ၏။

“အာစရိ ... နေမကောင်းဘူးလား ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... ”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပျိုစောင့်နေတယ် ... ”

“မွန်းရော ... ”

“မပါဘူး ... ”

တော်ပါသေးရဲ့ဟု သူ့စိတ်က ထင်လိုက်မိသည်။

ပျိုနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာ။

“ခဏစောင့်လို့ ပြောနော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သူ ...

မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေမိသည်။

အဝတ်အစားတွေကိုလည်း နုပျိုစေမဲ့ အဆင်အသွေ တွေကို ရွေးဝတ်ရဲ၏။

ဗလနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပါ။

အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဦးလေးကြီး အိပ်ပုပ်ကြီးနေပြန်ပြီလား ... ညဘက်အလုပ်

တွေ လုပ်ပြန်ပြီထင်တယ် ... ”

“အင်း ... ”

“သွားမယ်လေ ... ”

“မွန်းရော ... ”

သူ ...

မကောင်းတတ်၍ မွန်းကို မေးလိုက်မိသည်။

“မမက မထနိုင်ဘူး ... ညကအိပ်လို့မပျော်ဘူးတဲ့ ... ”

“မွန်းလည်း အိပ်ပုပ်ကြီးတာပဲ ... ”

“ဦးလေးကြီးက တကယ့်ကို နုပျိုလန်းဆန်းနေတာပဲ ...

ပျိုကြောင့်မှော် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျိုကို ကားမောင်းသင်ပေးလေ ... ”

“သင်ပေးမယ် ... ဒီမနက်ပဲ သင်ကြရအောင် ... ”

“ဦးလေးကြီး ကျေးဇူးတွေကို ပျိုမမေ့ပါဘူး ... လိုချင်တာ

ရှိရင်လည်း ပြောနော် ... ပျိုတို့အိမ်က ဦးလေးကြီးလိုအပ်

တာ ယုံနိုင်တယ် ... ”

မမမွန်းကို ချစ်တယ်လို့ မပြောရဲမှာဆိုး၍ ရေလာ

မြောင်းပေး စကားတွေ ပြောလိုက်မိသည်။

ဦးလေးကြီးနဲ့ မမမွန်း အရမ်းလိုက်ဖက်မှာပဲဟု ထင်

မိ၏။

ပျို အောင်သွယ်မိသည်။

ကားမောင်းချင်တယ်။

ဗလ အထင်သေးမှာကိုလည်း ပျို စိတ်ပူနေမိသည်။

ကားမောင်းသင်မယ်။

ပျိုကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး သွားလာချင်မိသည်။

“ဦးလေးကြီးကူညီတာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ ...

ဦးလေးကြီးကိုသာ ဆွေမျိုးတော်ရရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ”

“ပျို ...”

“ရှင် ...”

“တကယ်ပဲ ဦးလေးကြီးကို အမျိုးတော်ချင်တာလား ...”

“အင်း ...”

မင်းအစ်မနဲ့ သဘောတူနေတာ မဟုတ်လား ပျို

ရယ်။

ကိုယ်ချစ်တာက မင်းပဲ။

“ဦးလေးကြီး ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ ပြောလေ ... အား

မနာနဲ့ ... ပျို ကူညီမယ် ...”

“နောက်မှပြောမယ်ကွာ ... ဦးလေးကြီး ဘာပဲတောင်းဆို

တောင်းဆို ပျိုက တကယ်ပေးမှာနော် ...”

“အင်းပါ ... ဦးလေးကြီးကျေးဇူးတွေက ဒီလောက်များတာ

ပဲ ... ဆပ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူး ... ဦးလေးကြီးရယ်”

ပျို ...

ဦးလေးကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွာ။

ကိုကိုလို့ပြောင်းပြီး ခေါ်ပါလား။

သူ ...

ပြောချင်နေမိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်ရှားလို့မရ။

ပြောလိုက်လို့ ပျိုစိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိတ်ပူနေမိသည်။

မပြောဖြစ်တော့။

ပျိုကိုပဲ ကားမောင်းသင်ပေးမိသည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ကန်တော်ကြီးစောင်းဘက် မောင်းမယ်နော် ...”

ဗလရှိနေ၍ ပျိုသွားချင်နေတာ သိနေသည်။

မနက်စောစော ...

ကားကရှင်းနေ၍ ပျိုကို သေသေချာချာ သင်ပေး

နေမိသည်။

“ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ဗလစောင့်နေလိမ့်မယ် ... ကျွန်မ

တွေ့ချင်လို့ ...”

ဗလကို မတွေ့ရဘူးလို့ သူပြောလိုက်ချင်မိသည်။

ပျိုစိတ်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မြှောက်လည်း ခိုးမိ၏။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလနဲ့တွေ့တာ မမရွန်းကို လုံးဝမပြောနဲ့နော် ... ”

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“မမကမှ သဘောမတူတာဘဲနော် ... ”

“ဗလကို ပျိုချစ်မိနေပြီ ဦးလေးကြီးရယ် ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိနိုင်ပါဘူး ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျိုကို တကယ်ချစ်တာပါ ... ပျိုယုံတယ် ... ဗလ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဒီလောက်အောက်ကျတာမျိုး မရှိပါဘူး”

ပျိုကတော့ ဗလကို ငြင်းဆန်ဖို့ မစဉ်းစားပေ။

မမ ...

ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရတာလဲ။

ဗလက အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ယောက်ျား

လေးပါ။

“ဗလကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံချင်တာလဲ ... ”

“လူတွေက မသင့်တော်လို့ လက်မခံတာဘဲ ... ပျိုခေါင်းထဲမှာ မထားပါနဲ့ ... ”

“ဗလကို ပျိုချစ်တယ် ... ဘယ်လိုမှ အဝေးမခံနိုင်တာပါ”

ပျိုစကားတွေကို သူဘယ်လိုချေဖျက်ရမန်းပင် မသိ

တော့။

ဗလနှင့် ကွဲသွားအောင် လုပ်ဖို့ ခက်နေသည်။

သူ့အချစ်တွေကို ရင်ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်ရမလား။

တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

ပျို လက်မခံမှာကိုဘဲ သူစိတ်ပူနေမိ၏။

“ပျို ကားပဲတတ်အောင်မောင်းစမ်းပါ ... တခြား ဘာတွေမှ မစဉ်းစားပါနဲ့ ... ”

“ဗလကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုသွားတွေ့ချင်တယ် ... ဦးလေးကြီး လိုက်ဖို့ပေးပါနော် ... ”

ပျို တောင်းဆိုနေတော့လည်း ပျိုဆန္ဒတွေကို သူ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်သည်။

“တွေ့လေ ... ဦးလေးကြီး လိုက်ဖို့ပေးပါမယ် ... ”

“ဦးလေးကြီးကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်နော် ... ဗလစောင့်နေတော့မှာမို့ပါ ... ”

ဗလရှိနေတဲ့နေရာကို ပျို ရောက်လာတော့သည်။

“ဗလ ... ”

“ဟင် ပျို ... ”

သူ ...

အဝေးမှာ ကားရပ်ပေးပြီး စောင့်နေမိသည်။

ဗလနှင့် ပျိုက အတော်လေးချစ်နေကြတဲ့ပုံပင်။

ရင်ထဲမှာ လေးလံနေမိသည်။

ဦးလေးကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပျို ...

ဟာကွာ။

ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။

ပျိုကတော့ ဗလနှင့် တွေ့ရတာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဗလ ... ”

“ပျို ... ”

“ကျွန်မတို့ ဦးလေးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်နော် ... က အရမ်းကန့်ကွက်နေတာ သိလား ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပျိုမမက လက်မခံရတာလဲ ... ”

“မသိပါဘူး ... မမတို့က အရမ်းချမ်းသာလို့ဖြစ်မှာပဲ ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ဦးလေးကြီးက ပျိုမမကို ကြိုက်နေတာလား ... ”

“အင်း ... ”

“မဆိုးပါဘူး ... ပျိုမမ မြန်မြန်အိမ်ထောင်ကျသွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲ ... ပျိုကို ကိုယ်လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ဗလ တကယ်ပြောတာလား ... ”

“အင်း ... ”

ပျိုလက်လေးကို ဗလ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ပျို ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးပါ ... ပျိုနှုတ်ခမ်းလေးဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြားပါရစေ ... ”

“ဗလရာ ... နောက်မှ ပျို ပြောမယ်နော် ... အခုလောလောဆယ်တော့ ပျို မပြောချင်သေးဘူး ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ပျိုပြောကွာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကြားရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ ... ”

ဗလကျေနပ်အောင် ပျို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြောမိသည်။

“ပျို မင်းတကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော် ... ကိုယ်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ပျိုကို အချစ်ဆုံးပဲ ကိုယ်အရမ်းမြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲကွာ ... ”

ဗလကိုလည်း ပျို ချစ်မိသည်။

မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့။

“ပျိုရယ် ... ”

“ဗလရယ် ...”

ပျိုနှင့် ဗလကိုကြည့်ပြီး သူ နေမထိ ထိုင်မသာပြန်
ဖြစ်နေမိသည်။

“တိ ... တိ ...”

“တိ ...”

ဟွန်းတီးပြီး ပြန်ဖို့အတွက် အချက်ပြလိုက်မိသလို
ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ပျို ရောက်လာသည်။

“ပျို ... ကိုယ်ရုံးသွားရဦးမယ်လေ ...”

“ဆောရီးနော် ... ဦးလေးကြီး ...”

ပျို ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားမောင်းထွက်လာ
ခဲ့မိသည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“မမကို ဘာမှအသိမပေးပါနဲ့နော် ...”

“ပျိုနဲ့ ဗလက ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလား ...”

“အင်း ...”

“ဟင် ...”

“ပျို လူကြီးစကားကို မနာခံတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးကြီး
ဗလကို ချစ်မိသွားတာပဲ ...”

သူ ...

စိတ်သောကတွေ ကြီးမားစွာ ရောက်သွားမိသည်။

ပျိုနဲ့ ဗလက ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။

အံ့သွားတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

အခန်း (၁၈)

“မွန်း ...”

“ရှင် ...”

“ပျိုနဲ့ ဗလ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ ...”

“ဟင် ...”

သူ့ကို ပျိုက မပြောရဘူးပြောပေမဲ့ ပြောလိုက်သည်
ပျိုကို လတ်လွတ်မခံနိုင်။

ဘယ်လိုပဲ ထိန်းချုပ်ပါစေ ပျိုကို ချစ်မိနေသည်
ပိုင်ဆိုင်ချင်နေ၏။

“ပျိုကိုတော့ ကိုယ်ပြောတယ်လို့ မပြောစေချင်ဘူး မွန်း
“စိတ်ချပါ မွန်း ... မပြောပါဘူး ကျော် သဘောမကျ

အလုပ် မွန်းဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ...”

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ပျိုနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေနဲ့
တော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျော် ... မွန်း တားရမယ် ... ပျို ဘာလို့ အပြော
ရခက်နေရတာလဲ ...”

“ကိုယ်ပြောတယ်လို့ မပြောပါနဲ့နော် မွန်း ... မကောင်းဘူး
လေ ...”

“မွန်း သိပါတယ် ... ကျော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပဲဟာ”

“ဗလနဲ့ဆိုရင် ပျိုနဲ့ကွဲရောက်လိမ့်မယ် ... လုံးဝကန့်ကွက်ပါ
မွန်း ...”

သူ ...

တားဆီးရမှာပဲ။

ပျိုကို လက်ထပ်မယ်။

ရင်ဖွင့်မယ်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့

“ပျိုအတွက်ပါ ဗလက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ
အဲဒါကို သိသိကြီးနဲ့ မွန်းညှိမနဲ့ သဘောတူမလား ...”

“မတူပါဘူး ... ဖျိုကို ပြောရမယ် ... မေမေလည်း ဖေဖေ
နေမကောင်းလို့ ပြန်မလာနိုင်ဘူး ... ဖျိုတို့ လိုက်သွားရမယ်
လေ ... ”

“ဟင် ... ဖျိုတို့လိုက်သွားမလား ... ”

“အင်း ... ”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ... ”

“ကျော် တကယ်ပြောတာလား ... ”

“ကိုယ်ကားနဲ့ပေါ့ ... မွန်းတို့ အဖေကိုလည်း လိုအပ်တာတွေ
ကို ကူညီဖို့လေ ... ”

“ကျော်ရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တကယ်တမ်းပြော
တော့ မွန်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေကလည်း မအောင်မြင်ဘူး ...
အရှုံးပေါ်နေတယ် ... ဖေဖေကလည်း နေမကောင်းဘူး
ညီမလေးဖျိုက ဒါတွေကို မသိဘူးလေ ... ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ... ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့
ဖျိုကြိုက်သွားရင် ... စိတ်သောကတွေ ရောက်ရမှာမို့ ကိုယ်
တားတာပါ ... ”

“မွန်းတားမှာပါ မရဘူး ... လုံးဝတားဆီးရမယ် ... ”

မွန်းကတော့ ကျော်စကားတွေကိုပဲ နာခံမည်ဖြစ်

သည်။

ကျော်ရယ်။

ရှင်ကို အားကိုးပါတယ်။
ကျော်ဘက်က ဘာမှပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြော၍ မွန်း
ခက်နေရသည်။

မွန်းရဲ့စီးပွားရေးက မကောင်းပေ။

အရှုံးပေါ်နေ၏။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိ။

ဖျိုကိုလည်း ရှုပ်ပွေတဲ့ ယောက်ျားတွေနှင့် မတွေ့

ဆေလိုပေ။

ဗလက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်သည်ဟု ကျော်
ထ ပြောနေသည်။

ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျော်စကားတွေက
အမှန်ပဲဖြစ်၏။

“ကျော်ကိုပဲ မွန်းအားကိုးရတော့မှာပါ ... ”

ကျော်က မွန်းတို့မိသားစုအပေါ် ဂရုစိုက်မှုတွေ ရှိ
သာသည်။

မွန်းကို စိတ်ဝင်စားလာပြီလား။

“မွန်းတို့မိသားစု အကျိုးအတွက် ကိုယ်ဆောင်ရွက်ပေးတာ
ပါနော် ... ဖျိုကိုလည်း ကောင်းစေချင်လို့ပါ ... ”

“မွန်းသိပါတယ် ကျော် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်းတို့ဘဝရှေ့ရေး
အတွက်ပဲ အားလုံး ကျော်နဲ့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမှာပါလေ”

မွန်းကတော့ ကျော်အကြံဉာဏ်တွေပဲ အလေး
အနက်ထားရမည်။

“ပျိုကြောင့်ပဲ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာလေ ကျော် ... ဒီ
ကောင်မလေး ဒီမှာ ကဲချင်လို့ပဲ နေမှာ ... ”

ရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီးမှ စီးပွားရေးက မထင်မှတ်ဘဲ
ကျလာရသည်။

မကောင်းတော့။

“ဖေဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ... အလုပ်ကနေ
အနားယူမယ်ထင်တယ် ... ”

“ဘာမှမပူပါနဲ့ မွန်း ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေး
တယ် ... မွန်းတို့အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေအားလုံး ကူညီပေးဖို့
မယ် ... ”

“အားကိုးပါတယ် ကျော်ရယ်နော် ... မွန်းမှာ အလိမ်ခံ
လုပ်ငန်းတွေက အရှုံးပေါ်နဲ့ တော်တော်လေးဒုက္ခရောက်
နေရတယ် ... ပျို မသိဘူး ... မေမေလည်း မသိဘူး ...
မွန်းတစ်ယောက်ကည်း ကြိတ်မှိတ်ခံနေရတာလေ ... ”

သူ့ကို အားကိုးတကြီး ပြောနေတဲ့သူက ပျိုဆိုရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ပျို ...

မင်းကတော့ ချစ်သူရှိနေပြီ။

ဦးလေးကြီးအပေါ် ... နည်းနည်းလေးမှတောင်
သံယောဇဉ်မရှိဘူးလားကွာ။

ဗလကို ချစ်တာတဲ့။

“ဗလနဲ့တော့ ပျိုကို လုံးဝသဘောမတူနဲ့ မတွေ့အောင်
မွန်းတားထားနော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ”

ပျိုမရှိပေ။

အပြင်ပဲ ထွက်နေသည်။

ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ချိန်းတွေ နေတာများလား။

“ကိုယ် သွားတော့မယ်နော် မွန်း ... ”

“ကျော် ... ”

“ပြော ... ”

“ညနေ ဒီမှာ ထမင်းလာစားနော် ... ပျိုကို ဆုံးမပါဦး ...
ဖေဖေဆီလည်း လိုက်သွားဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲရမယ် ... ”

“လာမယ်လေ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ... မွန်း ပျိုကို
ကိုယ်ပြောတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ... ကိုယ့်ကို မုန်းတီးသွားမှာ
စိုးလို့ပါ ... ”

“စိတ်ချပါ ... မွန်းဟာ မွန်းပဲ သိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောမှာပါ”

“ကိုယ်ပြန်မယ် ... ”

မွန်း ကျန်ခဲ့သည်။

ကျော်ပြောတဲ့စကားတွေအတိုင်းပဲ လုပ်ဆောင်ရ
မည်ဖြစ်သည်။

မွန်းတို့မှာ စီးပွားရေးကျနေပြီ။

အားကိုးရာ ရှာနေမိသည်။

ပျို ...

လူကြီးစကားတွေကို နားမထောင်ဘူး။

ခုထိ ပြန်မလာပေ။

ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ လျှောက်များလည်နေ

လား။

ပျိုကိုတော့ စိတ်ချပါတယ်။

ဗလကို စိတ်မချတာ။

ကျော်ပြောသလိုဆို ဗလက ရှုပ်ပွေ့မဲ့ကောင်လေး

ပဲ။

တွေးမိပြီး စိတ်ပူလာကာ တစ်ဖက်အခန်းကူးလာခဲ့

မိသည်။

“ဟင် ... မွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ပျိုမလာသေးဘူးလေ ... မွန်း စိတ်ပူနေလို့ ဖုန်းဆက်မလို့”

“ဆက်လေ ... ကိုယ်ဆက်ပေးမယ်လေ မွန်း ... ”

ပျိုဆီကို သူ ဖုန်းဆက်ကြည့်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ
ဖြစ်သွားရသည်။

ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဟဲလို ... ”

ဗလအသံ။

သူ ...

ဒေါသတွေ ထွက်သွားရသည်။

ပျိုလက်ထဲမှာ မရှိဘဲ ဗလက ကိုင်ထား၏။

“မွန်း ရော့ ... ”

ဗလနှင့် စကားမပြောချင်တော့သဖြင့် မွန်းကိုပေး
လိုက်သည်။

“ပျိုနဲ့ ပြောချင်တယ် ဗလ ... ”

ပျို ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မွန်းတွေ့နေတာ
ကို ကျော် သိသွား၍ မွန်းမျက်နှာပူနေမိသည်။

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“ပြန်လာခဲ့စမ်း ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ကြာနေရ
တာလဲ ... ”

မွန်းက လေသံမှာမာနနှင့် ဆူသလိုပြောလိုက်၍ သူ
အထိတ်တလန့်နှင့် တားလိုက်ရသည်။

ဗလနောက် ခိုးရာလိုက်သွားမှာလည်း စိုးမိ၏။

“မွန်း မဆူနဲ့လေ ... ပျို စိတ်ညစ်ပြီး ဗလနောက်လိုက်သွား

လိမ့်မယ် ... ”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ ... ”

မွန်းကတော့ သူပြောသမျှအားလုံး ခေါင်းညိမ့်တာပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ပျို ညီမလေး ပြန်လာခဲ့ပါ ဖေဖေနေမကောင်းဘူးလေ ... မမတို့ လိုက်သွားရမယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပျို ပြန်လာတော့မှာပါ မမ ... ”

“အခုပဲ ပြန်လာနော် ... ”

“မမ ... ”

“ပြော ... ”

“ဦးလေးကြီးကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါဦး ... ”

မွန်းက ပျိုက ဖုန်းပြောချင်တယ်ဆိုပြီး လှမ်းပေးသည်။

“ဟလို ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“မမကို ဖျောင်းဖျံပေးထားပါဦးနော် ... ပျိုပြန်လာတော့မှာပါ ... မမက ဦးလေးကြီးစကားဆို တစ်ခွန်းပဲလေ ... ”

“မင်းပြန်လာပါ ... မွန်းမဆူစေရပါဘူး ... ပျို ဖေဖေလည်း နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ပျို ... ”

“ပြန်လာမှာပါ ... ဗလကတောင် ပျိုကို ခိုးပြေးချင်နေပြီ သိလား ... ”

“ဘာ ... ”

“သဘောကို ပြောတာပါ ... ပျိုမလိုက်ပါဘူး ... လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူတဲ့အထိ စောင့်မှာပါ ... ”

“ပျို ... ”

“ရှင် ... ”

“ပြန်လာခဲ့တော့ ... ”

“ဟုတ် ... ”

ပျို ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

သူ့ ...

စိတ်ပူနေမိသည်။

ဗလက ခိုးပြေးချင်နေပြီတဲ့။

မဖြစ်ဘူး။

ပျိုကို ဗလနှင့် ချိန်းတွေ့ဖို့ ခွင့်ပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

တားဆီးရမယ်။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိ

တော့။

“မွန်း ပျိုကို လွှတ်မပေးနဲ့တော့နော် ... ယောက်ျားပျိုတော့မလို့တဲ့ ... ”

“ဟင် ...”

“ဗလနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးလိမ့်မယ် ... မွန်း ဂရုတစိုက်ကြည့်
နေ ... အပြင်မထွက်စေနဲ့တော့ ...”

“အင်း ... မွန်းအလွတ်မပေးတော့ဘူး ... စောင့်ကြည့်
မယ် ... မွန်း စိတ်တွေပူလိုက်တာ ကျော်ရယ် လုပ်ပါဦး”

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ... မွန်း ပျိုကိုသာ အပြင်မထွက်စေနဲ့
တော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျော် ... မွန်း ပိတ်ပင်ရတော့မယ် ... ပျိုကို
လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး ...”

မွန်း ပိုပြီးပျာယာခတ်သွားအောင် သူပြောလိုက်မိ

သည်။

ပျို ...

မင်းကို ချစ်တယ်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဖဲ့ချွေပြီး မင်းကိုရယူဖို့ ကြိုးစားရမှာ

ပါပဲ။

ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

ပျိုကို ဇီဝက်ထပ်မံမယ်။

ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ အပါမခံနိုင်တော့ပါဘူး ပျိုရယ်။

ကိုယ် ပျိုကိုချစ်တယ်။

အရမ်းချစ်တယ်။

ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားသူ ဘယ်သူမှမပိုင်ဆိုင်စေရ

ဘူး။

“မွန်း သွားတော့မယ်နော် ပျိုကိုလည်း ဆုံးမပါဦး ...”

“မွန်း ...”

“ရှင် ...”

“ပျိုကို အရမ်းမဆူနဲ့ ချောပြီးပြောပါ ... တော်ကြာ စိတ်
ညစ်ပြီး ဗလနောက် လိုက်သွားဦးမယ်လေ ...”

“မွန်း သိပါတယ် ... ပျိုကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်အောင် မွန်းတို့မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး ... လွတ်လပ်ခွင့်
တွေ အပြည့်ပေးထားမိခဲ့တာ မှားတာပဲ ... စိတ်ပူလိုက်ရ
တာ ကျော်ရယ် ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

“စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြောနော် မွန်း ... အပြင်တော့
မွန်းမပါဘဲ ... ထွက်ခွင့်မပေးနဲ့ဦး ... ဗလနဲ့ မတွေ့လေ
ကောင်းလေပဲ ...”

“အင်း ... မွန်းတားမယ် ... ပျိုကို ပြောရမယ် ... နောက်မှပဲ
အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့နော် ကျော် ... မွန်း
ပြန်မယ်နော် ...”

“အင်း ...”

မွန်း ပြန်သွားသည်။

၏။

ဒီကနေ ပျိုတက်လာမဲ့ ခြေသံတွေကို နားစွင့်နေမိ

ပျိုရယ် ...

အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းလား။

ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တာမျိုးများ ဖြစ်နေပြီလား

မသိ။

ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စွဲလမ်းစွာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး

နေမိသည်။

အခန်း (၁၉)

“မမ ပျိုကို အဲဒီလောက်အထိ မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ ... ပျိုတောင်း
ပန်ပါတယ် ... ဗလက မမတို့အပေါ် အလေးအနက်ထား
တာ ပျို အသိဆုံးပါပဲ ... ”

“ဒီကောင်လေးကို လုံးဝမပတ်သက်ရဲဘူးလို့ မမပြောထား
ပြီးပြီနော် ပျို ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရာ ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ သဘောမတူလို့ ... ”

ပျိုတို့က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

မမ ဘာလို့ တားရတာလဲ။

ဗလက အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံနေတဲ့ ယောကျ်ားပဲ။

အပျိုကြီး ဇီဝာကြောင်နေတာပဲ။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“မမတို့ ဖေဖေတို့ဆီကို သွားရမယ် ...”

“ဟင် ...”

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ... မေမေလည်း ပြန်မလာနိုင်
သေးဘူး မဟုတ်လား ပျို ...”

“ပျိုတို့ လိုက်သွားမယ်လေ ...”

“အဲဒါကြောင့် ပျိုလိမ္မာပါ ... မမတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း အခြေ
အနေမကောင်းတော့ဘူး ...”

“ဗလက လူဆိုးလူမိုက် ကလေးကချေတစ်ယောက် မဟုတ်
ပါဘူး မမရယ် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမသဘောမတူဘူး ...”

ပျို ...

စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ဗလနဲ့က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြ၏။

“မမရယ် ... ဗလက ပျိုကို တကယ်ပဲချစ်တာပါ ... မမ
လက်ခံပါနော် ...”

“ဟင့်အင်း ... ပျိုကို မမပြောထားပြီးပြီနော် ... ပျို ဘယ်
မှ မသွားရဘူး ... ဗလနဲ့လည်း မတွေ့ရတော့ဘူး ...”

“ဟင် ...”

“ဗလနဲ့တွေ့ဖို့ မမလုံးဝလက်မခံဘူးနော် ...”

မမကို ပျို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့။

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ပျိုနော် ... ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ... မမလည်း လုပ်ငန်း
တွေ အရှုံးပေါ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မမတို့ကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“ပျို ဘာလုပ်လို့လဲ မမ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဗလဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ အဆက်အသွယ်
ဖြတ်ပါ ...”

ပျိုအိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်နေမိ

သည်။

ဗလမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လက်မခံရတာလဲ။

ပြောစမ်းပါ။

ပျိုကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတာဟု ပျိုယုံကြည်နေမိ

သည်။

မမ လွန်တယ်။

မစွဲတိုင်း ...

အပျိုကြီးဆိုတော့ စွဲတဲ့လူကို မနာလိုဖြစ်နေတာပဲ။

သည်။

“တိ ... တိ ... ”

“တိ ... တိ ... ”

ဖုန်းသံမြည်လာသည်။

နားထောင်လိုက်၏။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီး ... ”

“စိတ်ညစ်နေလား ... ”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီးက ပျိုစိတ်ညစ်နေတာကို သိနေတယ် ပေါ့လေ ... ”

“သိတယ်လေ ... ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ် ... ပျိုတော့ စိတ်ညစ်နေပြီလို့ ... ”

“အရမ်းစိတ်ညစ်နေတာပဲ ဦးလေးကြီးရယ် ... မမက ပျိုကို အပြင်တောင် ထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး ... ”

“ဟုတ်လား ... ပျို ဘယ်သွားချင်လို့လဲ ဦးလေးကြီးလိုက် ပို့ပေးမယ်လေ ... ”

“ပျို ဘယ်မှာလည်း မသွားချင်ပါဘူး ... စိတ်ညစ်နေလို့ ဗလနဲ့လည်း တွေ့ခွင့်မရတော့ဘူးလေ ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“အပြင်ထွက်မလား ... ”

“ဦးလေးကြီး လာခေါ်မလို့လား ... ”

“အင်း ... ”

“မထွက်တော့ပါဘူး ... ဦးလေးကြီးရာ ပျိုစိတ်ညစ်နေလို့ပါ အခန်းထဲမှာပဲ နေတော့မယ် ... ”

“ပျိုစိတ်ညစ်နေတာ ဦးလေးကြီးကြည့်မနေနိုင်ဘူးကွာ ... ပျိုစိတ်တွေ ပျော်ရွှင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ ... ”

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ပြော ... ”

“မမက ဗလကို လက်မခံတာဘဲ ပျိုစိတ်ညစ်နေတာသိ လား ... ”

“ပျို အပြင်ထွက်ခဲ့မလား ... ”

“အင်း ... ပျိုရင်ဖွင့်ချင်တယ် ... ”

“ဦးလေးကြီး နားထောင်မယ်လေ ... ”

“အင်း ... ”

“ဦးလေးကြီး အောက်ကနေ စောင့်နေမယ် ... ”

“ပျိုလာခဲ့မယ် ... ”

ပျို ...

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ပျို ဘယ်လဲ ... ”

“ဦးလေးကြီးနဲ့ အပြင်လိုက်သွားမလို့ ... ”

မမ ...

ဘာမှမပြောတော့။

ဦးလေးကြီးဆိုရင် မမက စိတ်ချထားပြီးသားဖြစ်

သည်။

အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့၏။

“ကားပေါ်တက်လေ ပျို ... မင်းပဲ မောင်း ... ”

“လိုင်စင်မှမရှိသေးတာပဲ ဦးလေးကြီး ... ”

“ရော့ ... ”

“ဟင် ... ”

ပျိုလိုင်စင်။

“လိုင်စင်ရပြီလား- ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ”

“ပျို ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးကြီး ... ”

“ပျို ဘာမှစိတ်ညစ်စရာမရှိတော့ဘူး ပျော်ပျော်နေစမ်း

ပျိုရယ် ... ”

ပျို ...

ကားပေါ်စိတ်ဝင်စားသွား၍ တခြားကိစ္စတွေ

မေ့သွားသည်။

“ဦးလေးကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျို အရမ်းစိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အခုလိုအားပေးနှစ်သိမ့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ... ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ... ပျိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ... ”

“တကယ်ပဲ ပျိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာလား ဦးလေးကြီး ... ”

“အင်း ... ”

“ပျို အကူအညီတစ်ခုတောင်းလို့ရမလား ... ”

“တောင်းလေ ... ရပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်က ပျိုဆန္ဒဆိုအားလုံးဖြည့်စွမ်းပေးချင်တာပါ ... ”

“တကယ်နော် ဦးလေးကြီး ... ”

“တကယ်ပါ ပျိုရယ် ... ”

“မမက ဦးလေးကြီးစကားကို အရမ်းလက်ခံတာပါ ... ဗလနဲ့ ပျိုကို လက်ခံသဘောတူအောင် ဦးလေးကြီးပြောပေးပါလား ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ဗလကို ပျိုက ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ရတာလဲ ... ”

“မသိဘူး ... ဗလကိုတော့ ပျိုချစ်တယ် ... ဗလနဲ့ အဝေးအဝေး မခံနိုင်ဘူး ... ဗလက ပျိုကို ခိုးပြေးမယ်လို့ ပြောတော့

ဖေဖေ နေမကောင်းသေးလို့ ပျိုလိုက်မသွားတာပါ ...
 “ပျို အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော် ... ဦးလေးကြီး တောင်းပန်ပါတယ်
 မိဘတွေ စိတ်သောကရောက်အောင်တော့ ... မလုပ်ပါ
 ကွယ် ...”

ပျိုရယ် ...

ကိုယ် ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ရမလဲ။

သူ ...

ပျိုကို ချစ်နေမိသည်။

မြတ်နိုးနေမိ၏။

ရင်ဖွင့်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်မိသည်။

ဦးလေးကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ။

သော်သော်မွန်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်

သူခင်မင်နေမိသည်။

ချစ်၍ မရခဲ့။

ပျိုပဲ။

ကိုယ်ချစ်တာ ပျို။

“ပျို ...”

“ဟင် ...”

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ... မိဘစိတ်သောက

ရောက်အောင် ပျိုမလုပ်နဲ့နော် ... ပျို ဒီအချိန်မှာ စိတ်ကို
 အလိုလိုက်ရင် မှားမယ်နော် ...”

“ဦးလေးကြီး ...”

“ပြော ...”

“ပျို ဗလကို ချစ်တယ် ... ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်ဖြတ်

လို့ မဖြစ်ဘူး ... မမက ဘာလို့ကန့်ကွက်နေတာလဲ ...

ပျို မကျေနပ်ဘူး ... ဦးလေးကြီးပြောတာတောင် မရဘူး

ဆိုတော့ ... ပျိုစဉ်းစားလိုတောင် မရဘူး ...”

သူ့ကြောင့်သာ မွန်းက ကန့်ကွက်နေကြောင်း ပျို
 သိသွားရင် ...

ပျို ... ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ။

သူ့ကို ငြင်းဆန်မလား။

မုန်းတီးသွားမလား။

ချောက်ချားနေမိသည်။

ပျိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မခံ

နိုင်ဘူး။

ပျိုကို ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲက နှစ်သက်မြတ်နိုး

တာပါ။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ပျိုအတွက်ပဲ ဖြစ်

စေချင်တယ်။

ပျို ခံစားပါ။

ဗလကို ... မင်းစွန့်လွှတ်ဖို့ ကိုယ် ဘယ်လိုပြော

ရမလဲ။

“ပျို ဘယ်တော့မှ ဗလကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... ပျိုတို့ နှစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကိစ္စလေးနဲ့ အကွဲ မခံနိုင်ဘူးနော် ... ”

“ပျို ... ”

“ဦးလေးကြီးရာ ပျိုစိတ်ညစ်တယ် ... ဗလနဲ့ မတွေ့ရဘူးလို့ ပြောတာတော့ မလွန်တယ် ... ”

“မွန်းက စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ ... ပျိုအတွက်ပါ ... ”

“ပျို လက်မခံဘူး ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကားမောင်းပြီး ဘယ်မှာနားမလဲ ... ”

“ဗလနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ”

“ဦးလေးကြီးရယ် ကူညီပါနော် ... ဗလနဲ့ ခဏလေးပဲဖြစ် ဖြစ် တွေ့ချင်လို့ ... ”

“တိ ... တိ ... ”

“တိ ... တိ ... ”

“ဟော ... ဗလ ထင်တယ် ... ”

ပျို ...

ဖုန်းဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ပျို ... ”

“ဟင် ဗလ ... ”

“အရမ်းသတိရတယ်ကွာ တွေ့ချင်တယ် ... ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ... ပျိုမမက ကိုယ့်ကို ဘာလို့သဘောမတူတာလဲ”

“ပျိုကို ငယ်သေးလို့တဲ့ ... စိတ်ပူတာမျိုးပေါ့ ဗလရယ်”

“ကိုယ့်မှာ အနာဂတ်ရှိပါတယ် ... ကိုယ့်ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်ဝင်လုပ်တော့မယ် ... ဘာမှပူစရာမရှိဘူး ... ကိုယ် အရင်လို ကလေးစိတ် လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး ... ပျိုအတွက် လေ ... ”

“ဗလရယ် ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ် ပျိုအတွက် ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားနေလည်း ဆိုတာလေ ပြောပြချင်တယ် ... ကိုယ် ညက ပျိုတို့တိုက် အောက်ကိုတောင် လာသေးတယ် ... ”

“ဗလလာတယ် ဟုတ်လား ... ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ပျို ဆင်းတွေ့မယ်လေ ... ”

“ဟို့ မမကြောင့်ပါ ... ကိုယ့် လူကြီးတွေကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်မပေးချင်တာပါ ... ”

“ဗလ ... ပျိုလည်း တွေ့ချင်တယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ကွာ ... ”

သူ ...

အခက်တွေ့နေရသည်။

တားဆီးခွင့်မရ။

ပျိုကို မပိုင်ပေ။

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပြီးနေလို့ မရတော့။

“ဗလ ပျိုတွေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ... ဗလကို မစွန့်
လွှတ်နိုင်ဘူးကွာ ... မမက ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ...
အရင်က ပျိုမှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားတာပါ ... အခု
ဦးလေးကြီးပြောပေးတာတောင် မရဘူး ... မမ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလည်း မသိပါဘူး ... ”

ပျို ဖုန်းပြောနေတဲ့အနားကနေ သူထွက်လာခဲ့မိ

သည်။

ဆက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့။

သူ ...

ပျိုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ဖုန်းပြောပြီး ပျို ပြန်ရောက်လာသည်။

“ပြန်မယ် ဦးလေးကြီး ... ကားကို ပျိုမမောင်းချင်တော့ဘူး
စိတ်ညစ်သွားလို့လေ ... ”

သူ ...

ကားမောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့မိသည်။

အခန်း (၂၀)
...

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျို အရမ်းစိတ်ညစ်နေပုံပဲ ... ဖေဖေဆီ မလိုက်တော့ဘူးတဲ့ ပျိုကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်နော် ... ”

“မဖြစ်ဘူး ပျို ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ပျို ဗလနဲ့ လိုက်ပြေးလိမ့်မယ် ... အခုတောင် အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး ... ပျိုကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ”

သူ ...

ပျာပျာသလဲ တားမိသည်။

ပျိုကို တခြားသူတစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲပါသွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

တားဆီးကာကွယ်နေမိသည်။

“ပျိုလည်း စိတ်သောကတွေ ရောက်နေတာ ကြည့်ပြီး မွန်းသနားလာတယ် ... ပျို အမြဲတမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်တာလေ ... ”

“မွန်း အလိုမလိုက်နဲ့ ... မွန်းညီမ ဒုက္ခရောက်မှာကိုလည်း ကြည့်ဦး ... ဗလနဲ့ လုံးဝသဘောမတူလိုက်ပါနဲ့ ... ”

“မွန်းကတော့ ကျော်စကားပဲ နားထောင်မှာပါ ... ကျော်ကိုပဲ အားကိုးရမှာ မဟုတ်လား ... ပျိုကလည်း ကျော်ဖြောမှ ရတာပါ ... ”

ကျော်ရယ် ... ။

မွန်း ကျော်ကို မျှော်လင့်နေမိတာပါ။

ကျော်ဘက်ကနေ ထူးခြားတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေ မရှိ၍ အခက်တွေ့နေရသည်။

“မွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျိုကို လိုက်အောင်ခေါ်ပါ ... ကိုယ်လိုက်ပို့မယ် ... ”

“မွန်းခေါ်ရမယ် ... ဒီကောင်မလေး အခုတလော ခေါ်ငါ့မှာ ချင်နေတယ် ... မွန်းကိုတောင် တစ်မျိုးထင်နေတယ်လေ”

“ညီမလေး ကောင်းစားရေးအတွက်ပဲ မွန်း ... မင်း ... ဒီ
လောက်တော့ အမုန်းခံလိုက်ပါ ... ”

“ကျော်သဘောပါပဲ ... မွန်း အမြဲတမ်း လိုက်နာပါမယ်နော်”

မွန်း ...

သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးက သော်သော်မွန်းပါပဲ။

သက်တူရွယ်တူ ...

မိန်းမကောင်းပီသတဲ့ သော်သော်မွန်းကို ဘာဖြစ်လို့
မချစ်နိုင်တာလဲ။

လက်မထပ်ရတာလဲ။

ပျိုကို ချစ်မိနေသည်။

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေ၏။

ပျိုကို-လက်ထပ်မယ်။

အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲ။

ဗလနှင့် ဝေးသွားအောင် ကြံစည်ရမယ်။

ပျို ... မင်းကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်။

သူ့ဘဝတွင် မိန်းကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ဆုံ

ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို မရှိခဲ့။

လူမရှိသတ်ကြီးဘဝနဲ့ နေလာခဲ့သည်။

ပျိုကို တွေ့မှ ... ။

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်နော် ... ”

“ဆက်လေ မွန်း ... ”

သူ ...

မွန်းအတွက် ဘာတစ်ခုမှဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့။

ပျိုကိုပဲ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်တာအောင် လုံး

ပန်းနေမိသည်။

“ပျိုစကား သိပ်နားမထောင်ဘူး မေမေ ... သူ့ဆီဖုန်းဆက်
ပြီး ပြောပါဦး ... မေမေ နေကောင်းလား ... ”

မွန်း ဖုန်းပြောနေသည်။

ပျိုနှင့်အစဉ်မပြေ၍ မွန်းအတော်လေး စိတ်သောက

ရောက်နေပုံပင်။

“မွန်းတို့လာခဲ့မယ် မေမေ ... ပျိုခေါင်းမာတယ် ... မွန်းကို
တောင် ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေတယ် ... ”

မွန်း ပြောပြီးသွားသည်။

“ဖေဖေအခြေအနေ မကောင်းဘူး ... မွန်းတို့ လိုက်သွားမှ
ဖြစ်မယ် ကျော် ... ”

“လိုက်မယ်လေ ... ပျိုကို ခေါ်ရမယ် ... ”

“မွန်းရအောင် ခေါ်မယ် ... မနက်ဖြန်လောက်ပဲ ခရီးတက်
ရအောင်နော် ... ”

“အင်း ... ပျိုနဲ့ မွန်းတို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားလေ ...”

“အင်း ...”

မွန်း ပြန်သွားသည်။

“အာစရိ ...”

“ဟင် ...”

“မသော်သော်မွန်းက သနားစရာကောင်းတယ် ... အာစရိ စကားတစ်ခွန်းပဲ ... ကျွန်တော့်အမြင်တော့ အာစရိနဲ့ သော်သော်မွန်း လက်ထပ်သင့်ပြီ ... ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အတွက်လည်း တရားဝင်ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့ ...”

“ငါ သော်သော်မွန်းကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ...”

“ဟင် ...”

“ချစ်လို့လည်း မရဘူး မြခိုင် ...”

မြခိုင်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစား

မိသည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကိုယ့်အရွယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာတွေက ရှိသေးတယ်၊ ပျိုရယ်။

ကိုယ့်အချစ်တွေက ပျိုအပေါ်မှာပဲ ရှိနေတယ်၊ အမှားအမှန်တွေကိုတောင် ဝေဖန်ပိုင်းကြားနိုင်ခွင့်

မရှိတော့ပါဘူး။

“အာစရိ ...”

“ဟင်း ...”

“မသော်သော်မွန်းကို မချစ်ဘူးဆိုတော့ ...”

သူ ... မြခိုင်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်မိသည်။

“ဧကန္တတော့ အာစရိစိတ်ဝင်စားနေတာက မေပျိုဖြူထင် တယ် ...”

“မဟုတ်တာကွာ ...”

သူ ဝန်မခံချင်။

ရှောင်လွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ပျိုအတွက်ဆိုရင် အာစရိ ပျာယာခတ်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေး နေတာပဲ... ပျို ချစ်သူထားတဲ့ကိစ္စ ကန့်ကွက်နေတာကိုက”

“သော်သော်မွန်းတို့မိသားစုအတွက်ပါ ... ငါက မိတ်ဆွေ ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကူညီတာပါ မြခိုင် ...”

ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းမောကြီးကို ပြင်းပြစွာဖြင့် မှတ်ထု နှိပ်စက်

ဆိုက်မိ၏။

ပျိုကြောင့် စိတ်သောကတွေ အရမ်းခံစားနေရ

သည်။

“ပျိုရယ် ... မင်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်မိသွားရတာလဲကွာ”

မြနိုင်ပင် ရိပ်မိနေသည်။

ပျိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်
အောင်ပဲ ဖြစ်ရ၏။

အသက်အရွယ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုပင် မငဲ့ကွက်

တော့။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ကျော်ကျော်မောင်။

သော်သော်မွန်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရမလား။

သူ့စိတ်တွေက လက်မခံနိုင်လောက်အောင်

နေသည်။

ပျိုကို အရမ်းချစ်တယ်။

ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ကြိုးစား

နေမိသည်။

အခန်း (၂၁)

“ဖေဖေကျန်းမာရေး အရမ်းချို့တဲ့နေပြီတဲ့ ပျို ... မမတို့
လိုက်သွားရမယ် ... ပျိုလိုက်ခဲ့ရမယ် ...”

“ပျို လိုက်မှာပါ မမ ... ဒါပေမဲ့ ဗလနဲ့တော့ ခဏလေး
ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခွင့်ပေးပါနော် ...”

“မတွေ့ရဘူး ပျို ... မမ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောထားပြီး
ပြီပဲ ... ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ... ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်
မပြောနဲ့တော့နော် ...”

“မမ ...”

“ထပ်မပြောနဲ့တော့ ...”

“ဗလမှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိလို့လဲ ...”

“ဘာအပြစ်ပဲရှိရှိ မမလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီ”
 “ဟိုဘက်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါးငဲ့ညှာပေးပါဦး မမ”
 “တော်ပြီ ဟို ... ခရီးသွားဖို့ ပြင်ပေတော့ ... ကျော်လိုက်ဖို့
 မယ်တဲ့ မေမေနဲ့တွေ့မှ ... ဟိုတောင်းဆိုချင်တာတွေကို
 တောင်းဆိုတော့ ... ”

မွန်း မပြောချင်တော့။

မေမေပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။

ဟိုကိုလည်း မွန်းစိတ်ထဲမှာ သနားနေမိသည်။

ဗလနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးလို၏။

ကျော်က လက်မခံ။

ယောက်ျားလေးချင်းဆိုတော့လည်း ကျော်က ပို
 သိမှာပဲ။

မွန်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းပင် မသိ။

ညက ...

ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်တော့ ကောင်လေးထိုင်နေ
 တာ တွေ့ရသည်။

ဟိုရဲ့အခွင့်အရေးတွေကိုလည်း မွန်းတားဆီးပိတ်ပင်
 လိုခြင်းမရှိပေ။

ကျော်စကားတွေကို မွန်းနားထောင်နေမိတာပါ။

“ဟို အဝတ်အစားတွေ ထည့် ... မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမယ်”

မမ ထွက်သွားသည်။

ဟို ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဗလရယ်။

ဟို ထွက်ပြေးလာချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာပြီ။

ပေပေနေမကောင်းဘူးတဲ့။

ဟို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

စိတ်တွေကို ထိန်းနေရသည်။

မနက်ဖြန် ...

ဖေဖေဆီကို သွားရမယ်။

အဝတ်အစားတွေကို ထည့်နေတာပင် စိတ်ထဲမှာ

အင်အားတွေ မွဲနေသည်။

ဟိုသိထားတာကတော့ ဗလမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတာ

ပဲ။

ဗလရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများ

ကြီးရှိသည်။

ဟိုကို ဗလချစ်ပါတယ်။

မမက ဘာကြောင့် လက်မခံရလည်းဆိုတာ စဉ်းစား

ခေါ်။

ညက ...

မှောင်မိုက်လာသည်။

ပစ္စည်းတွေကို ထည့်ရင်း ပျို ဗလများ အောက်မှာ
ရောက်နေမလားလို့ တွေးမိလာ၏။

ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ပျိုတို့”တိုက်ရှေ့ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ဗဒါပင်ကြီးရှိ

၏။

ခုံတန်းလေးရှိသည်။

ပျိုတို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရ၏။

ဗလများ ရှိနေမလား။

“ဟင် ...”

ဗလ ... ထိုင်နေသည်။

ပျိုရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဗလကို တွေ့ချင်လာမိသည်။

မမက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။

ပျို အောက်ဆင်းသွားရင် ကောင်းမလားဟုစဉ်းစား
နေမိသည်။

ဗလမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။

မမ ...

ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ဗလ ထိုင်နေသည်။

ဘယ်အချိန်အထိ ထိုင်နေမှာလည်းဆိုတာ စဉ်းစား

မိပြီး စိတ်တွေပူနေမိ၏။

“တိ ... တိ ...”

“တိ ... တိ ...”

“ဟင် ...”

ဗလ ဖုန်းဆက်နေပြီထင်တယ်။

သူမဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ပျို ...”

“ဟင် ဗလ ...”

“ကိုယ်အောက်မှာ ရောက်နေတယ် ...”

“ဗလ ...”

“ဟင် ...”

“ပြန်နော် ...”

“မပြန်ဘူးကွာ ...”

“မနက်ဖြန် ပျိုတို့ ခရီးထွက်ရတော့မယ် ... ဖေဖေ နေ

မကောင်းဘူးတဲ့ ...”

“အခုခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ပျိုဆင်းတွေ့ပါလား ... ကိုယ်အရမ်း

တွေ့ချင်နေလို့ပါ ...”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်...မမရှိနေတယ် ... ဖေဖေနေမကောင်း

ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မမကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်

မလုပ်ချင်ဘူး ...”

“ခုတယ်လေ ... ပျိုမတွေ့လည်း ကိုယ်ထိုင်နေမှာပါ ...

အေးအေးဆေးဆေးပြန်မယ် ... ”

“မနေပါနဲ့ ဗလရယ် ... ပျိုစိတ်ပူလို့ပါနော် ပြန်ပါ ... ”

“ဗလ ထိုင်ချင်နေသေးတယ်ကွာ ... ”

ဗလ ဖုန်းဝိတ်လိုက်သည်။

“ဗလ ... ”

ဒုက္ခပါပဲ။

ဗလ ဆက်ထိုင်နေမှာပဲ။

ပြန်ခိုင်းလို့ မရ။

အောက်ကိုခဏဆင်းပြီး ဗလကိုတွေ့ရင် ကောင်း

မလား။

တွေ့လိုက်မယ်။

မမအလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည်။

ပျို အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဗလ ... ”

“ဟင် ... ပျို ... ”

ပျိုလက်လေးကို ဗလက တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်

ထားသည်။

“ပျို ဆင်းလာတယ်နော် ... ဗလ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ

ကွာ ... ”

“ပြန်နော် ဗလ ... ပျို မနက်ဖြန် ဖေဖေဆီ သွားမလို့ အိပ်

တော့မယ် ... ”

“ခဏလေး တွေ့ရအောင်ပါ ပျိုရာ ... ကိုယ်အပေါ်တက်ပြီး

မမနဲ့ တွေ့မယ် ... ”

“မတွေ့ပါနဲ့ ဗလရယ် ... မမက ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး

ဦးလေးကြီးတောင် ပြောလို့ မရတာ ... ”

“ဒါဆို ကိုယ် ဦးလေးကြီးနဲ့တက်ပြီးတော့ တွေ့မယ် ...

အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြမယ် ... ”

“ဗလရယ် ... ပြန်ပါ ဦးလေးကြီးလည်း ဗလ ပျိုကို ဘယ်

လောက်အထိ ချစ်တဲ့အကြောင်း သိပါတယ် ... မမကိုက

ဘာဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်နေမှန်း မသိဘူး ... ”

“ပျို ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား ... ”

“ချစ်ပါတယ် ... ဗလရယ် ... ပျိုကို ယုံပါနော် ... ”

“ကိုယ် စိတ်ပူနေတယ် ... ပျိုနဲ့ ဝေးရမှာ စိုးရိမ်နေတယ်

ကွာ ... ”

“မဝေးပါဘူး ... စိတ်ချပါ ဗလရယ် ... ပျို ဗလကလွဲပြီး

တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး ... ဗလလည်း သစ္စာရှိပါ

နော် ... ”

“စိတ်ချပါ ပျို ... ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျိုက အချစ်ဦးပါ ... ပျိုယုံ
ဝါကွာနော် ... ”

“ပျိုယုံပါတယ် ဗလ ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာ
ရှိရှိနဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို စောင့်နေကြရအောင် ... ”

“ပျို ... ကိုယ်စိတ်ပူတယ်ကွာ ... အရမ်းကို စိတ်ပူတယ်”

“ပျိုကိုလည်း စိတ်ချပါ ... ဗလကလွဲပြီး ပျို ဘယ်သူ့ကိုမှ
မချစ်ဘူး ... ”

“ပျိုရယ် ... ”

ပျိုလက်လေးကို ဗလ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား

သည်။

“ပျို ... ”

“ဟင် ... မမ ... ”

မမနှင့် ဦးလေးကြီး။

“ဧကလေး ဗလနဲ့ လာတွေ့တာပါ မမ ... ”

“တက်စမ်း ... ”

“မမ ... ”

“ဗလ ... မင်းပြန်ပါ ... ပျိုကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ
မပတ်သက်စေချင်ဘူးကွာ ... ”

“ဗလ ရှင်းပြပါရစေ မမ ... ပျိုကို ဗလစစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာ
တွေနဲ့ ချစ်တာပါ ... မမတို့ဘက်က ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ

အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ဘက်က လိုက်လျောပါမယ် ... ”

“မွန်း အထဲဝင်တော့ နောက်မှ ညှိကြလေ ... ညှိမီးချုပ်ကြီး
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကောင်းဘူး ... ပျို တက်တော့ ... ဗလ
ဒီညတော့ ပြန်ပါကွာ ... ပျိုဖေဖေလည်း နေမကောင်း
ဘူး ... ”

သူ ...

တားဆီးလိုက်သည်။

ပျို အောက်ဆင်းသွားကတည်းက သူ ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး မွန်းကို အသိပေးခဲ့၏။

“အစ်ကို ... ”

“ဗလ အစ်ကိုသိပါတယ် ... လောလောဆယ်တော့ မင်းပြန်
ပါ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိနေသေး
တယ်လေ ... ”

မမပြန်သွားသည်။

“ပျို တက်လေ ... ”

ပျို အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

“မမ ပျိုတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော် ... ဗလက လူကောင်း
တစ်ယောက်ပါ ... ပျိုကိုလည်း အရမ်းချစ်တာပါ ... ”

“ပျိုစကားမရှည်နဲ့ ညည်းမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်
အရှက်မရှိဘူးလား ... ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာကြော့မလဲ ... ”

ဖေဖေနေမကောင်းဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား ပျို
သော်သော်မွန်းက ပျိုကို ဒေါသတကြီးဆူနေသည်။

သူက ပြော၍ဖြစ်၏။

“မမ ပျိုကို အဲဒီလောက်အထိ မပြောပါနဲ့ ဗလအောက်မှာ
ထိုင်နေလို့ ပြန်ဖို့သွားပြောတာပါ ... ”

“မေမေသာသိရင် စိတ်သောက ဘယ်လောက်ရောက်ရမလဲ
နင့်ကို ဗလနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ငါပြောထားတယ်မဟုတ်
လား ... ”

ဖေဖေ နေမကောင်းရတဲ့အထဲ ပျိုက ပြောမရ၍

သော်သော်မွန်း စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ကျော် စိတ်ကွက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေရ၏။

ပျိုကြောင့် မွန်းတို့မိသားစုအပေါ် အထင်မသေးစေ
လိုပေ။

စိတ်ကောက်ပြီး ပျိုအခန်းထဲဝင်သွားတော့သည်။

“ပျိုကြောင့် အရမ်းစိတ်ညစ်ရတယ် ကျော်ရယ် ... မွန်း
အရမ်းစိတ်သောကတွေ ရောက်နေရတယ် ... ”

သူ့ကြောင့် သော်သော်မွန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူသိနေသည်။

သော်သော်မွန်း မျက်နှာတွေက ညှိုးရောင်နွမ်းလျှ

နေ၏။

အားပေးနှစ်သိမ့်စကားတွေပြောဖို့အတွက် ဝန်လေး
နေမိသည်။

သူ့စိတ်တွေက ပျိုဆီပဲ ရောက်နေ၏။

ဒီကောင်လေးအပေါ် ပျို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသည်။

သူ့အပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးပဲ ရှိနေ၏။

“ကျော် ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျိုကို စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်
မွန်းအားကိုးပါရစေ ကျော်ရယ် ... ”

“မွန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ပျိုကို အလွတ်မပေးနဲ့နော် ... တော်ကြာ ဗလဆိုတဲ့
ကောင်လေးက ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်နေဦးမယ် ... ပျိုတစ်ခု
ခုဖြစ်သွားရင် မွန်းဖေဖေက နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“မွန်း သိပါတယ် ကျော်ရယ် ... ဒီကောင်လေးကိုတော့
စောင့်ကြည့်ထားရမှာပဲ ... ”

“ဗလမိဘတွေက ချမ်းသာကြတယ်လေ ... ပျိုနဲ့ သဘော
မတူဘူးဆိုရင် ... ဘယ်လိုလုပ်လဲ ... အားလုံး စိတ်
သောကရောက်ရမယ် ... မွန်း ဂရုစိုက်ကြည့်ထားနော်”

“အင်း ... မွန်းကြည့်ထားမယ် ... အခန်းတံခါးကို အပြင်က

ပိကိုလင်း

နေ့ ဖိတ်ထားမယ် ... ကျော်ကိုလည်း အားနာစရာကောင်း
နေပါပြီ ... "

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မွန်း ... ကိုယ် စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ ... "

"ကျေးဇူးပဲနော် ... "

သော်သော်မွန်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အားကိုးတကြီး
နှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

သူ ...

ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ဦးလေးကြီး

၂၅၇

အခန်း (၂၂)

ပျို ...

ကိုယ်ချစ်တယ်။

ဦးလေးကြီးချစ်တယ်ကွာ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပြီ။

ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ပြောရမလဲ။

သူ့စိစားမှုတွေကို ပျိုသိသွားရင် ဒေါသဖြစ်မလား။

ပျို မျက်ဝန်းလေးတွေက အရမ်းကိုကြေကွဲနေ

သည်။

ကိုယ်က ပျိုကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်တာပါ။

ပျို သိလား။

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား
 ပျို...
 ကိုယ် မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်
 စားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
 မခံစားတတ်ခဲ့ဘူး။
 သော်သော်မွန်းလို မိန်းကလေးကိုတောင် ကိုယ့်
 စိတ်တွေ လုံးဝမလျှပ်ရှားခဲ့ဘူး ပျို။
 ပျိုကိုတွေ့မှ ...
 မတင်မှတ်ဘဲ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ကောင်မလေးတို့
 ဝင်လာပြီး စွဲလမ်းနှစ်သက်မြတ်နိုးသွားရသည်။
 ကိုယ် ... ပျိုကို ချစ်တယ်။
 အရမ်းချစ်တယ်။
 မြတ်နိုးတယ်။
 သူ ...
 ကားကို မောင်းနေသည်။
 ပျိုအား ဗလနှင့် ဝေးရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာတာ
 ပင် စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းမှုရှိနေခဲ့ရ၏။
 ကားရှေ့ခန်းမှာ သော်သော်မွန်း ထိုင်နေသည်။
 နောက်ခန်းမှာက ပျို ...
 မိုင်ဝေကြေကွဲတဲ့ မျက်ဝန်းလေးနှင့် ထိုင်နေသည်။

ပျို အတော်လေး ကြေကွဲနေပုံပင်။
 ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပျို ... ။
 မတတ်နိုင်ဘူး။
 မင်းနဲ့ ဗလကို ဝေးသွားအောင် ကိုယ်အတတ်နိုင်
 ဆုံး ခွဲပစ်ရမှာပဲ။
 မတရားတာ မဟုတ်ဘူး။
 ချစ်လို့ပါ ပျို ... ။
 မင်းကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေမိ
 တယ်။
 ကိုယ့်အချစ်တွေကို ပျိုလက်ခံလေး။
 ပျို နှိုင်းတွေစွာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတာပင်။ သူ
 စိတ်တွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရ၏။
 မင်း ဘာတွေ ကြံစည်နေမလဲ။
 ဗလကို သတိရနေတာလား။
 “ပျို ... ”
 “ဟင် ... ”
 “ငြိမ်လှချည်လား ... ခိုက်ဆာလား ... ”
 ပျို ဗလအကြောင်းတွေးနေတာပင် သူ့စိတ်က မနာ
 လို ဝန်တိုသလို ဖြစ်နေမိသည်။
 အတွေးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိ၏။

“ဟင့်အင်း ...”

“သာလိကာမလေး အခုမှဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သက်နေတာလဲ”

“ဗလအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလေ ...”

“ပျို ...”

သော်သော်မွန်းက လှမ်းပြီးဟန့်တားသလို အော်လိုက်သည်။

ပျိုက ရွဲ့တတ်၏။

“နင်မရွဲ့နဲ့နော် ... ဖေဖေနေမကောင်းဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော် ...”

“ပျိုရွဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ... တကယ်ပြောတာ ...”

“ပျို ...”

“မမက ပျိုအတွေးကိုတောင် လက်မခံနိုင်တော့ဘူးလား ဘာလဲ ပျိုမှာ အဲဒီလောက်အထိတောင် အခွင့်အရေးမျှတော့ဘူးလား ...”

“သော်သော်မွန်း ပျိုနေချင်သလို နေပါစေ မတားပါနဲ့ကွာ”

သူ ...

သော်သော်မွန်းကို ဟန့်လိုက်သည်။

သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ရပေမဲ့ ပျိုရင်ထဲ

က ဗလကို ဘယ်လိုခွဲထုတ်ပစ်ရမလဲ။

ပျိုရယ် ... ကိုယ့်ကို ချစ်ပါလား။

လက်ထပ်ပါရစေ။

ကိုယ်ပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အားလုံး မင်းယူပါ။

မင်း ပျော်သလိုနေပါ။

ဗလကို မေ့မိလိုက်စမ်းကွာ။

မင်းနှလုံးသားတွေထဲကနေ အပြီးအပိုင်ဖယ်ထုတ်

လိုက်စေချင်တယ်။

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“ပျိုအရမ်းခေါင်းမာလို့ မွန်းစိတ်ညစ်တယ် ...”

“ဆိုးတယ်လေ ...”

“မွန်း ...”

“ဟင် ...”

“ပျိုနေချင်သလိုနေပါစေ ...”

ပျို ရှေ့မှာ တမင်အမှတ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ...

မွန်းကို လက်မခံဖို့ သူပဲ ကျပ်ထားတာဖြစ်သည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ပြောလေ ပျို ...”

“ဗိုက်ဆာတယ် ...”

“ဗိုက်ဆာလား ရတယ် ... ရှေ့နားက ဆိုင်မှာရပ်စေမယ်

နော် - ဟို ဆာပြီပေါ့ ကိုယ်ကားရပ်ပေးမယ် ... "

ဟိုဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ

ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

"ဆင်းလေ ပျို ... "

ပျိုဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

"ပျို အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူဘူး ကျော် ... ဗလဆိုတဲ့ကောင်
လေးကြောင့် ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်တယ် ... "

မွန်း စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ပျိုက စားစရာတွေမှာပြီး အေးဆေးစွာ စားနေ၏။

"ဆင်းလေ မွန်း ... "

"မဆင်းတော့ပါဘူး ... မွန်း စိတ်ပူပြီး ရင်ပြည့်နေတယ်"

"ဒါဆို မွန်း ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေလေ ... ကိုယ်လည်း
ဆာနေတယ် ... ပျို ကိုလည်း ချော့မော့ဖျောင်းဖျစ်ကား
တွေ ပြောရဦးမယ်လေ ... "

သော်သော်မွန်းကတော့ ... သူ့စကားတစ်ခွန်းက
အတည်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူကကြံမ္မာပဲလား။

သော်သော်မွန်းကို ချစ်၍မရ။

စိတ်တွေက တည်ငြိမ်နေတာပဲဖြစ်သည်။

ပျိုပဲ။

ကိုယ်ချစ်တာ ပျိုပါ။

"ပျို ... "

"ဟင် ... "

"ကိုယ်လည်း ဆာလို့ ... "

"စားလေ ... "

သူ ထိုင်နေသည်။

"မမရော ... "

"မစားဘူးတဲ့ အဖေအတွက် စိတ်သောကတွေ ရောက်နေ
တယ် ... ပျိုအတွက်ရောပဲ ... "

"ပျိုက ဘာဆိုင်လို့လဲ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့
သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလားဟင် ... ဦးလေးကြီး ... "

ပျိုစကားတွေက မှန်နေ၍ ငြင်းရခက်နေသည်။

ထောက်ခံဖို့ကလည်း မထောက်ခံလိုပေ။

"ဗလမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဦးလေးကြီးရယ် ... ချမ်းသာ
တယ် ... ပညာတတ်တယ် ... စီးပွားရေးလုပ်နေပြီ ...
ပျို ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ် ... ပျို မရွေးချယ်သင့်ဘူး
လား ... "

"ပျို ... "

“ဟင် ...”

“မမက ပျိုကို ပိုချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ယုံပါ ... ဗလက ကောင်မလေးတွေနဲ့ နာမည်ပျက်ထားတာရှိတော့ ...”

“ဒါက အရင်ကပါ အခုနောက်ပိုင်း ပျိုကိုပဲ တန်ဖိုးထားပြီး အရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ ...”

ခက်တာပဲ။

ပျိုကို ဘယ်လိုပျောင်းဖျရမှန်းပင် မသိတော့။

“တစ်နေ့ကျရင် ပျိုကို ဗလထက်ချစ်တဲ့သူတွေ လာနိုင်တာ ပဲ ... ပျိုဘက်က မိဘတွေဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးသင့်တယ် လေ ...”

“ပျို ဗလကိုပဲ ချစ်တယ် ... မမအနေနဲ့ အခုလိုလုပ်တာ ပျိုအပေါ် ရက်စက်တာပဲ မဟုတ်လား ...”

“မဟုတ်သေးဘူး ပျို ... ဖေဖေ နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပျိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ဘူးလေ ...”

“ဒါကြောင့် ပျိုမလုပ်တာပေါ့ ... ဦးလေးကြီး ဗလမိဘတွေ ကလည်း ပျိုမိဘတွေ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးပို့မယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ ...”

“ဒီလောက်ကြီး လောကြီးစရာမလိုပါဘူး ပျိုရယ် ... ခေါင်း အေးအေးထားပါ ... ပျိုအပေါ် ဗလထက် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ ရှိလာမှာပါ ...”

“ဦးလေးကြီးအတိအကျ ပြောနိုင်မလား ... ဗလနဲ့ ပျိုက သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ ... ပြီးတော့ ဦးလေးကြီး သိထားဖို့က ဗလက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ ...”

ကိုယ်လည်း ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပါပဲ ပျို ရယ်။

ပျိုကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူပါ။

တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာ သိစေချင်တယ်။

သူ ... မစားချင်တော့။

ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီး

စိတ်သောကတွေ ကြီးမားစွာ ခံစားနေရသည်။

အသိတရားတွေက သူ့ကို ဆင်ခြင်တုံတရားရှိဖို့

သတိပေးနေပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားတွေက လက်မခံခဲ့။

ပျိုကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်နေမိသည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“မမမွန်းကို လက်ထပ်ပါလား ...”

“ဟင် ...”

“မမမွန်းက အဘက်ဘက်ကနေ ပြည့်စုံနေတာပါ ... ဦးလေး ကြီးသာ မမမွန်းကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ပျိုအတွက် အခွင့် အရေးရမှာပါ ...”

ပျိုဆန့် ...

မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။

သော်သော်မွန်းတို့ကို ကိုယ်လုံးဝမချစ်ဘူး။

ကိုယ်ချစ်တာ ပျိုပဲ။

ပျိုကို ချစ်တယ်။

“ဦးလေးကြီးနဲ့ မမမွန်းက အရမ်းလိုက်ဖက်ပါတယ် ... ”

“ပျို ... ”

“ဦးလေးကြီးက မမမွန်းကို ချစ်နေတာ မဟုတ်လား။”

“မချစ်ပါဘူး ... ကိုယ်ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာပါ ပျို ... သော်သော်မွန်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ခင်တာပါ ... ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီအပျိုကြီး ယောက်ျားရမှ ပျို နားအေးမှာ ... ”

မမမွန်းကို ဦးလေးကြီးက မချစ်ဘူးတဲ့။

စိတ်ပျက်လိုက်တာ။

အပျိုကြီးပီပီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာစိုးပြီး

ပျိုကို နှောင့်ယှက်တာပဲ။

“ပျိုက ဦးလေးကြီးကို မမမွန်းနဲ့ အရမ်းသဘောတူတာပဲ စဉ်းစားလိုက်ပါလား ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျိုဦးလေးကြီးကို အမျိုးတော်ချင်တာ ... ”

ပျို ...

မင်းကို ချစ်တယ်။

ကိုယ်ပြောလိုက်ရင် မင်း ဘယ်လိုတဲ့ပြန်မလဲ။

မုန်းတီးသွားမှာလား။

ကျော်ကျော်မောင် ...

မင်း ... ဘာလို့ သတ္တိမရှိတာလဲ။

ဦးလေးကြီးလည်း ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပါပဲ

ပျိုရယ်။

“သွားမယ် ... ”

ပျို ...

ထသည့်။

ဒီကောင်မလေး စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ဖြင့် ထသွား၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက လေးလံသလိုကြီးဖြစ်နေသည်။

သော်သော်မွန်းကိုတော့ သူ့ဘယ်တော့မှ လက်

ထပ်ပါဘူး။

ကားဆီ ရောက်လာသည်။

“ကျော်လည်း ဒီကောင်မလေး နှိပ်စက်သမျှ ခံနေတော့မှာ

လား ... အလိုမလိုက်နဲ့ ... ”

သူ ... ဘာမှမပြောတော့။

ပျိုကလည်း နောက်မှာငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ကားကိုပဲ ဂရုတစိုက်မောင်းနေမိ၏။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှနေသည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ပျိုသိစေချင်လိုက်တာ

ကွာ။

သော်သော်မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူး

လို့ မရတာပါ။

သူတို့ရောက်သွားတော့ သော်သော်မွန်းဖခင် ဆုံး

သွားသည်။

မိခင်နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေ

ကြ၏။

“ကျွန်မတို့မှာ အားကိုးရာမဲ့ပါပြီ ... ကျွန်မတို့သားအမိကို
ရှင်စိတ်ချပြီး ထားခဲ့ပြီလား ... ”

ပျိုကို ချောမော့အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနေချင်မိသည်။

အခန်း (၂၃)
...

ပျိုကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။

ကိုယ့်ချစ်တွေကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရတာ မွန်း

ထုပ်နေပြီကွာ။

ပျိုကို လက်ထပ်မယ်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပျိုသိအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ပြောရမလဲ။

ကိုယ်နေလို့ မရတော့ဘူး။

ပျိုမိခင်ကတော့ သော်သော်မွန်းနှင့် သူ့ကို လက်

ထပ်စေချင်နေသည်။

သူ့အခန်းကို ပြန်ရောက်လာတော့ ရင်ထဲမှာ ပူ
လောင်နေရ၏။

ပျိုကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ

ဝေ။

“ကျော် ...”

သော်သော်မွန်းနဲ့ ရောက်လာသည်။

“မေမေက ကျော်ကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့တဲ့ ... အိမ်မှာ ထမင်း
လာစားနော် ကျော် ...”

“ကိုယ့်ကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ...”

“အင်း ...”

“ဘာများလဲ ...”

“ကျော်လာခဲ့လေ ... မေမေပြောလိမ့်မယ် ...”

ဘာအကြောင်းတွေလဲ။

သော်သော်မွန်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲ ပြောမှာလား။

ငြင်းရမယ်။

ကျွန်တော်ချစ်တာက ပျိုပါ။ ပျိုကို လက်ထပ်ပါရ

စေလို့ ပြောမယ်။

သတ္တိရှိဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်၏။

မင်း ပျိုကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိကြောင်နေတာလဲ။

အန်တီဆီမှာ ပျိုကိုချစ်တဲ့အကြောင်းနှင့် လက်ထပ်
ခွင့်ပြုဖို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လာခဲ့မယ် မွန်း ...”

“အင်း ...”

မွန်း ပြန်သွားသည်။

သူပြင်ဆင်ပြီး ပျိုတို့အခန်းဘက် ရောက်လာခဲ့၏။

“လာလေ ... မောင်ကျော်ကျော်မောင် ...”

“အန်တီက ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ ...”

“အေးကွယ် ... အန်တီတို့မှာလည်း မောင်ရင့်ကိုပဲ တိုင်ပင်
စရာရှိတယ်လေ ... မွန်းကလည်း မောင်ရင့်ဆန္ဒတွေအတိုင်း
ပဲ ဖြစ်စေချင်လို့ပါ ...”

သော်သော်မွန်းနှင့်များ လက်ထပ်ဖို့ ပြောမှာလား။

သူ ငြင်းရမှာပဲ။

မပြောပါရစေနဲ့။

ပျိုကိုပဲ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းရန် စိတ်ကူးထား

ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

“မောင်ကျော်ကျော်မောင် ...”

“ပြောပါ အန်တီ ...”

“သမီးလေးပျိုကိစ္စပါ ...”

“ဗျာ ...”

“ဗလတို့ဘက်ကနေ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမဲ့အကြောင်း ... လူကြီးချင်း ကမ်းလှမ်းလာတယ်လေ ...”

“ဗာ ...”

ပျိုကို ... ဗလတို့ဘက်က တောင်းဆိုလာသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ ...

ဇောရွေးတွေ ပြန်လာပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ပျိုကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ပါရစေ။

ဗလထက်သာတဲ့အနေအထားတွေကို ဖန်တီးပေး

နိုင်ပါတယ်။

သူနှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်မရ။

တင်းကျပ်စွာ ဖောက်ပေးနေသည်။

အရှက်တွေ ...

သိက္ခာတွေ ...

ပြောဖို့အတွက် ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

“သူတို့ဘက်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ သားဆန္ဒတွေအတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကိုလည်း လုံးဝမျက်နှာမငယ်စေရပါဘူးတဲ့ ... အန်တီက

တော့ ... စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထက် သမီးလေးကို ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ စဉ်းစားနေတာပါ ...”

အန်တီကပါ သဘောတူနေပြီဆိုတော့ သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

တားဆီးဖို့လည်း အသိတွေ ဝင်လာ၏။

“လောလောဆယ်တော့ အလွယ်တကူ လက်မခံသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် အန်တီ ... အန်ကယ်ကလည်း ဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူးလေ ... နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားစေချင်သေးပါတယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အန်တီကလည်း လက်မခံသေးပါဘူး သမီးတို့အဖေ ဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ ကျော်ပြောတာ လက်ခံသင့်တယ် သမီးတို့က အဆင်းရဲကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့ထက် နိမ့်ကျတယ်လေ ... အထင်သေးစရာကြီးဖြစ်နေမယ် ...”

သော်သော်မွန်းကတော့ သူ့ဘက်ကပဲဖြစ်သည်။

“အန်တီက မောင်ကျော်ကျော်မောင်ကို တိုင်ပင်တာပါ ... အန်တီတို့က မိန်းမသားတွေဆိုတော့လေ ...”

“ပျိုကရော ...”

“မေမေ လက်ခံပေးပါတဲ့ ... ပျိုတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့တဲ့ အန်တီက နီးရာလိုက်ပြေးသွားမှာ စိတ်ပူနေတယ် ...”

ပျို ...

မင်းက ဗလကို ချစ်နေပြီပဲ။

ကိုယ်တားဆီးရမလား။

ကန့်ကွက်ရမလား။

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“ဗလကို ကျော် သဘောမကျဘူးလား ... ယောက်ျားလေး ချင်းဆိုတော့ ကျော်က ပိုသိမှာပဲလေ ...”

သော်သော်မွန်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့အလိုဆန္ဒတွေ အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောတွေရှိနေသည်။

“မေမေ ... မွန်းတို့ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ... ကျော်က ယောက်ျားလေးချင်း အကဲခတ်တတ်တယ် ... ပျိုရှေ့ဇရာ အတွက် သေသေချာချာတော့ စဉ်းစားသင့်ပါတယ် ...”

“အေးကွယ် ... ထပ်ပြီး တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့ ... အန်တီ ကတော့ သမီးတွေကို စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့သူတွေ လက်ထဲ အပ်ချင်တာပါပဲကွယ် ...”

သော်သော်မွန်းအမေက စကားပြောကြဦးဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူနှင့် သော်သော်မွန်းပဲ ကျန် ခဲ့၏။

“ပျိုရော ...”

“အခန်းထဲမှာလေ ဖုန်းပြောနေမှာပေါ့ ကျော် ... ဒီကောင် မလေးကို ဖုန်းပေးထားတာ ရည်းစားစကားပြောဖို့ဖြစ်နေ ပြီ ... ကျော် ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါလားဟင် ...”

“နေပါစေ ... ပျိုနေချင်သလို နေပါစေ မွန်း ...”

“ကျော် ...”

“ဟင် ...”

“ဗလနဲ့ ပျိုကိစ္စကို ကျော်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ...”

ကိုယ်ဘယ်လိုစဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှန်းမသိအောင်ပါပဲ

ချို။

နေမိတယ်။

ချို။

ပျိုကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောဖို့ ကိုယ်ဝန်လေး

ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေကြောင့်

မင်းက ဗလချစ်သူ ...

ငယ်ရွယ်တဲ့ဗလကို ကိုယ်ဘယ်လိုယှဉ်ဖြိုင်ရမလဲ။

နှုံးနိန်မှာပါပဲ။

ပြီးတော့ ...

ပျိုချစ်မြတ်နိုးနေတာက ဗလ ... ။

“ကျော် သဘောမကျဘူးမဟုတ်လား ...”

“ပျိုက ချစ်နေတော့ ခက်တယ် မွန်း ...”

“မွန်းကန့်ကွက်မယ် ... ဗလကို ကျော်သဘောမကျဘူး ဆိုရင် ပြော ...”

“လောလောဆယ်တော့ ... မွန်းကန့်ကွက်ထားပါ ... ဗလ ကို လေ့လာစရာရှိတာ လေ့လာရအောင်လေ ...”

“အင်း ... ကျော်က ကန့်ကွက်တယ်လို့မပြောပါဘူး ... မွန်း ပဲ ကန့်ကွက်မယ် ... ပျိုရှေ့ရေပဲ ... ပျို ဘယ်လောက်မှန်း ဖါစေလေ ... ကျော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ မွန်းတို့လက်ခံမယ်”

ကိုယ် ...

ကန့်ကွက်မယ်။

မင်းကို ဗလလက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မထည့်နိုင်ဘူး

ကိုယ်ပဲ ဝိုင်းဆိုင်စေရမယ်။

“ပျိုကိုလည်း ကျော် ဖျောင်းဖျောင်းပေးပါဦးနော် ...”

“ကိုယ်ပြောရင် ... မကောင်းဘူး မွန်းပဲ ကန့်ကွက်ပါ ... နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုယ်ပြောပါမယ် ...”

သော်သော်မွန်းကတော့ သူထားရာနေ စေရာသွား

မဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

အချစ်တော့ မရှိ။

သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ ပျိုပဲရှိသည်။

ထမင်းစားပြီး သူ ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ပျိုနဲ့ ဗလအကြောင်း မေမေပြောပြလား ...”

“အင်း ...”

“ဗလဘက်က ဒီလောက်လိုက်လျောနေတာ ပျိုတို့ အိုက် တင်ခံနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ ... မမမွန်းက ခုထိ လက် မခံဘူးဖြစ်နေတယ် ... ဦးလေးကြီးပြောပေးပါနော် ...”

ပျိုက မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းလေးနှင့် ပြောနေ

သည်။

“ဦးလေးကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ပျိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆို ...”

“အင်း ...”

“ဗလတို့ဘက်က တောင်းဆိုမှုတွေကို လက်ခံလိုက်ဖို့ ပြော ပေးပါနော် ...”

“ကိုယ် ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပေးပါမယ် ပျို ... ကိုယ်သွား တော့မယ် ...”

သူ ...

ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းရောက်တော့ ...။

“အာစရီ ...”

“ဟင် ...”

“အလုပ်တွေကိုလည်း ပစ်ထားတယ်ဆိုပြီး ရုံးက ဖုန်းဆက်ခေါ်နေတယ် ...”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ပြင်မိသည်။

“အာစရီ ...”

“ဘာလဲ မြခိုင် ...”

“ပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် အာစရီ ခံစားနေရတာလား ...”

မြခိုင်ကို ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဒါဆိုရင် ... အာစရီစိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောက်လိုက်ပါ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒီမိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရှိတယ် အာစရီအသက်အရွယ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ...”

မြခိုင်အနားကနေ ထွက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာ

ခဲ့မိသည်။

အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်၏။

ပျို ...

မင်းကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်တွေလည်း လစ်ဟင်းရ

တယ်။

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး မတည်မငြိမ်ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်အရမ်းခံစားနေရတယ် ပျို။

ပျိုကို ချစ်တယ်လို့ မြောင်ပဲဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

အန်တီ ကျွန်တော် ပျိုနဲ့လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူ အိပ်ပျက်တဲ့ညတွေ များပြားနေပြီဖြစ်သည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ၏။

မြခိုင်ပင် သူ့စိတ်တွေကို ရိပ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး အာစရီ ... အာစရီအသက်အရွယ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ...”

အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စိတ်

ဆာကတွေ ကြီးမားစွာ ဖိစီးနေရ၏။

“ပျိုရယ် ...”

ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှစွာဖြင့် ညည်းညူနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။

ကိုယ်ရင်ဆိုင်မယ်။

ပျိုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။

ချစ်တယ်လို့ ပြောမယ်။

လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောမယ်။

ကိုယ့်မှာ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်တွေ ရှိနေတာပဲ။

လွတ်လပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

သတ္တိရှိရမယ်။

ပျိုကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့

ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောရမှာပဲ။

အိပ်စက်ဖို့အတွက် ... အတော်လေး ကြိုးစားနေ

သည်။

အခန်း (၂၄)

“ပျိုကို ကိုယ်ချစ်တယ် ... လက်ထပ်ပါရစေ ပျိုရယ် ... ”

သူ ...

ပြောလိုက်သည်။

ပျိုမျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေက ဒေါသ
မျက်ဝန်းအဖြစ် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားတော့၏။

“ဘာပြောတယ် ... ပျိုကို ချစ်တယ် ... လက်ထပ်ပါရစေ

ဟုတ်လား ... ရှင်က ကျွန်မကို ကျိတ်ကြံစည်နေတာကိုး

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ကျွန်မကိုခွဲဖို့ ရှင်အကောက်ကြံခဲ့တာပဲ ...

လူယုတ်မာကြီး ... ရှင်ကို မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ...

ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး ... ”

“ပျို — ပျို ...”

“ထွက်သွား ... အခု ကျွန်မအနားကနေ ထွက်သွားပါ ...
ရှော့ ရှင့်ဟန်းဖုန်း ... ရှင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်တော့ဘူး ...
ရှင်က ... ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရိုးရိုးသားသားဖြူစင်စင်
စောင့်ရှောက်နေတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ... အကြံပက်စက်
တာပဲ ... ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး ... မုန်းတယ် ... မုန်း
တယ် ...”

သူ ...

လန့်နိုးသွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလှုပ်ရှားပြီး ဇောချွေးတွေနှင့်

စိုဉ်းနေ၏။

အိပ်မက်ပါလား။

မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေနှင့် ခက်ထန်နေတဲ့ ပျိုမျက်
ဝန်းတွေကို သူမမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ...

“ဟင် ...”

အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ပထမဆုံးကြိုးစားရ

၏။

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... ရှင့်ကို မုန်းတယ် ... လူယုတ်
မာကြီး ...”

“အား ...”

သူ ...

မကြားနိုင်တော့။

ပျိုက ...

သူ့ကို ရိုးသားစွာဖြင့် ခင်မင်တွယ်တာနေတာပါ။

“မမမွန်းကို လက်ထပ်လိုက်ပါလားဟင် ဦးလေးကြီး ...”

အစ်မနှင့်ပင် အောင်သွယ်ပေးနေသော ပျို။

သူ ...

ပျိုကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ ...

အသက်အရွယ် ...

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအတွက် ... ပျိုဆိုတဲ့ မိန်း
ကလေးကို လက်ထပ်ဖို့ လုံးဝ မသင့်တော်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက်သွားရသည်။

ပျိုမှာ ချစ်သူရှိနေ၏။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်

ပဲ။

ပျို ...

ရွေးချယ်မှာပဲလေ။

သူ ...

မှားယွင်းနေတာပါ။

မချစ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ရွေးချယ်ချစ်မိသည်။

စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်။

သူက စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်။

ဘာကြောင့် အသိမဲ့ခဲ့ရတာလဲ။

အချစ်တွေကို ကလေးကလားခံစားနေခဲ့မိသည်။

ပေးဆပ်ခဲ့၏။

အရှက်သိက္ခာမဲ့ခဲ့သည်။

ပျိုနှင့် ဗလအပေါ် အကောက်ကြံပြီး ခွဲပစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့မိ၏။

သော်သော်မွန်းနှင့် ပျိုတို့သာသိလျှင် ...

“ကျော်ရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်းကတော့ ကျွန်အဆုံးအဖြတ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမှာပါ ... ပျိုကို ဗလနဲ့ သဘောမတူရင် ... မွန်းလုံးဝကန့်ကွက်မယ် ...”

သော်သော်မွန်းပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာမိသည်။

မဖြစ်ဘူး။

မဖြစ်ဘူး။

ပျိုကို သူချစ်မြတ်နိုးနေကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးလို့မဖြစ်ပါဘူး။

အရှက်သိက္ခာမဲ့ရမဲ့အဖြစ်တွေပဲ မဟုတ်လား။

စောင့်ထိန်းရမယ်။

တော်သေးသည်။

မိုက်မဲစွာဖြင့် ဖွင့်ဟတောင်းဆိုမှုတွေ မလုပ်ခဲ့ပါ။

သူ့စိတ်တွေကို အချိန်မီ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တော့

မည်။

နောက်နေ့တွင် ...

ပျိုနှင့် ဗလကို သဘောတူလက်ခံလိုက်ဖို့ ပြောမိ

သည်။

“ဦးလေးကြီးရယ် ... ပျို ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်နော် ... တစ်နေ့ကျရင် ဦးလေးကြီး ကျေးဇူးကို အကြီးအကျယ်ဆပ်ပါ့မယ် ...”

ပျိုမျက်ဝန်းလေးများက ရွန်းလဲ့တောက်ပပြီး ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲကနဲ့ တခြားစီပဲ။

တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့စုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် ထိန်းသိမ်းနိုင်လို့။

“ဟို ...”

“ရှင် ...”

“ဟိုတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဟိုအတွက်ပေးထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ ကားတစ်စီး ကိုယ်လက်ဖွဲ့ခဲ့မယ် ...”

“ဟင် ... ဦးလေးကြီးက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ... လက်ဖွဲ့တွေက အရေးမကြီးပါဘူး ... ဦးလေးကြီးကိုပဲ ရှိနေစေချင်တာပါ ...”

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို သွားရမယ် ... လုပ်ငန်းအတွက်သွားဖို့ စီစဉ်ထားတာ ကြာပြီလေ ... အခုသွားဖို့ ဖြစ်လာလို့ ...”

“ဟင် ...”

သော်သော်မွန်း မျက်ဝန်းလေးတွေက ရီဝေညှိနှိုင်းသွားပြီး သူ့ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်သည်။

“ကျော်က ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာမို့လဲ ...”

“ပြောလို့ မရသေးဘူး မွန်း ... ဟိုမှာ လုပ်ငန်းအခြေစိုက်မှာလေ ...”

“ဟင် ...”

“စီစဉ်ထားတာ ကြာပါပြီ ... ကိုယ်မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ ...”

“ဟာကွာ ... မွန်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံပြီးမှ ပြန်ဝေးသွားရတော့မှာလား ...”

သော်သော်မွန်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူ့ပေကွာပြု မသိကျိုးကျွံနေလိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားခရီးက စီစဉ်ထားတာ ကြာပါပြီ။

တမင် မသွားတာပါ။

ဟို ...

ကိုယ့်နှလုံးသားဒဏ်ရာတွေကို ကုစားရဦးမှာပါ။

နိုင်ငံခြားမှာ ကြာမယ်ထင်တာပဲ။

ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် သော်သော်မွန်း ... ။

သော်သော်မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်နှလုံးသားတွေက လုံးဝလက်မခံနိုင်သေးလို့ပါ။

အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့အသင့်ဆုံး ချိန်းကလေးဆိုတာသိပေမဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေက ခိုက်မိစွာ ငြင်း

ဆန်နေဆဲဖြစ်နေတယ်။

“ကိုယ်သွားဖို့ကိစ္စလုပ်ရဦးမယ်နော် ... ဟိုနဲ့ ဗလ ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ရာသက်မန် ပေါင်းဖက်ကြရပါစေ ...”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ... ဦးလေးကြီးရယ် ...”

သူ ...

အားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

၂၈၈

ပိကိုဇူးခင်

သော်သော်မွန်းကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့တော့ ကိုယ့်ဘက်
က မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ သိနေ၏။

မေပျိုဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မေ့ပစ်နိုင်ဖို့အတွက်
အချိန်တွေ အကြာကြီးပေးဆပ်ရင်းနှီးပြီး ကြိုးစားရမှာပဲဖြစ်သည်။

ဇားလုံးကို ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်
ဖာဝရစ်ဆယ်ကျွန်းကနေ နူးတင်လျက်ပါဝါလို့...။

ပိကိုဇူးခင်